

Europeiska unionens officiella tidning

L 334

Svensk utgåva

Lagstiftning

femtiotredje årgången

17 december 2010

Innehållsförteckning

I Lagstiftningsakter

FÖRORDNINGAR

- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1177/2010 av den 24 november 2010 om passagerares rättigheter vid resor till sjöss och på inre vattenvägar och om ändring av förordning (EG) nr 2006/2004 ⁽¹⁾ 1

DIREKTIV

- ★ Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/75/EU av den 24 november 2010 om industriutsläpp (samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar) ⁽¹⁾ 17

⁽¹⁾ Text av betydelse för EES

Pris: 7 EUR

SV

De rättsakter vilkas titlar är tryckta med fin stil är sådana rättsakter som har avseende på den löpande handläggningen av jordbrukspolitiska frågor. De har normalt begränsad giltighetstid.

Beträffande alla övriga rättsakter gäller att titlarna är tryckta med fet stil och föregås av en asterisk.

I

(Lagstiftningsakter)

FÖRORDNINGAR

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 1177/2010

av den 24 november 2010

om passagerares rättigheter vid resor till sjöss och på inre vattenvägar och om ändring av förordning (EG) nr 2006/2004

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-
sätt, särskilt artiklarna 91.1 och 100.2,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommit-
téns yttrande ⁽¹⁾,

efter att ha hört Regionkommittén,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) Unionens åtgärder på sjötransportområdet bör bland annat ha som syfte att säkerställa att passagerarna har en hög skyddsnivå som är jämförbar med den som gäller för andra transportsätt. Dessutom bör de allmänna konsument-skyddskraven beaktas fullt ut.

⁽¹⁾ EUT C 317, 23.12.2009, s. 89.

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 23 april 2009 (EUT C 184 E, 8.7.2010, s. 293), rådets ståndpunkt vid första behandlingen av den 11 mars 2010 (EUT C 122 E, 11.5.2010, s. 19), Europaparlamentets ståndpunkt av den 6 juli 2010 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 11 oktober 2010

- (2) Eftersom passageraren till sjöss och på inre vattenvägar är den svagare parten i ett transportavtal bör alla sådana passagerare garanteras en lägsta skyddsnivå. Ingenting bör hindra transportörerna från att erbjuda avtalsvillkor som är gynnsammare för passagerarna än de villkor som fastställs i denna förordning. Syftet med denna förordning är emellertid inte att ingripa i affärsförhållanden mellan företag avseende godstransporter. Särskilt avtal mellan en åkare och en transportör bör inte anses vara ett transportavtal enligt definitionen i denna förordning och bör därför inte ge åkaren eller dennes personal rätt till ersättning enligt denna förordning vid förseningar.

- (3) Skyddet av passagerare bör inte enbart omfatta passagerartransporter mellan hamnar belägna inom medlemsstaternas territorium, utan också passagerartransporter mellan sådana hamnar och hamnar utanför medlemsstaternas territorium, med beaktande av risken för snedvridning av konkurrensen på marknaden för passagerartrafik. Därför bör begreppet "unionstransportör" i denna förordning tolkas så brett som möjligt utan att påverka andra unionsrättsakter, t.ex. rådets förordning (EEG) nr 4056/86 av den 22 december 1986 om detaljerade regler för tillämpningen av artiklarna 85 och 86 i fördraget på sjöfarten ⁽³⁾ och rådets förordning (EEG) nr 3577/92 av den 7 december 1992 om tillämpning av principen om frihet att tillhandahålla tjänster på sjötransportområdet inom medlemsstaterna (cabotage) ⁽⁴⁾.

⁽³⁾ EGT L 378, 31.12.1986, s. 4.

⁽⁴⁾ EGT L 364, 12.12.1992, s. 7.

- (4) Den inre marknaden för passagerartransporter till sjöss och på inre vattenvägar bör gagna den stora allmänheten. Det betyder att personer med funktionshinder eller med nedsatt rörlighet, oavsett om detta orsakas av funktionsnedsättning, ålder eller andra faktorer, bör ha möjlighet att utnyttja passagerartransporter och kryssningar som är jämförbara med andra medborgares möjligheter. Personer med funktionshinder eller nedsatt rörlighet har samma rättigheter som alla andra personer vad gäller fri rörlighet, valfrihet och icke-diskriminering.
- (5) Medlemsstater bör främja användningen av kollektivtrafik och samordnade biljetter för att till fullo utnyttja möjligheterna till samtrafik mellan olika transportslag och aktörer.
- (6) Mot bakgrund av artikel 9 i Förenta nationernas konvention om rättigheter för personer med funktionsnedsättning och för att ge personer med funktionshinder eller nedsatt rörlighet de möjligheter till resor till sjöss och på inre vattenvägar som är jämförbara med övriga medborgares möjligheter, bör det fastställas regler för icke-diskriminering och assistans under resan. Dessa personer bör därför accepteras för transport och inte vägras transport, utom när detta är motiverat av säkerhetsskäl och när det fastslås av behöriga myndigheter. De bör ha rätt till assistans i hamnar och ombord på passagerarfartyg. Med hänsyn till den sociala delaktigheten bör de berörda personerna få sådan assistans kostnadsfritt. Transportörerna bör fastställa tillgänglighetsvillkor, helst med användning av det europeiska standardiseringssystemet.
- (7) I samband med beslut om utformning av nya hamnar och terminaler och vid större renoveringar bör de organ som ansvarar för dessa anläggningar ta hänsyn till behoven hos personer med funktionshinder eller nedsatt rörlighet, i synnerhet med avseende på tillgänglighet, med särskild hänsyn till de krav som uppstår till följd av principen om "design för alla". Transportörerna bör ta hänsyn till sådana behov när de fattar beslut om utformning av nya passagerarfartyg eller renovering av passagerarfartyg i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/87/EG av den 12 december 2006 om tekniska föreskrifter för fartyg i inlandssjöfart ⁽¹⁾ och Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/45/EG av den 6 maj 2009 om säkerhetsbestämmelser och säkerhetsnormer för passagerarfartyg ⁽²⁾.
- (8) Assistans i hamnar på en medlemsstats territorium bör bland annat göra det möjligt för personer med funktionshinder eller nedsatt rörlighet att ta sig från en angiven ankomstpunkt i en hamn till ett passagerarfartyg samt från ett passagerarfartyg till en angiven avresepunkt i en hamn, inbegripet ombordstigning och landstigning.
- (9) När transportörer organiserar assistansen till personer med funktionshinder eller nedsatt rörlighet samt utbildningen av sin personal bör de samarbeta med organisationer som företräder personer med funktionshinder eller nedsatt rörlighet. I detta arbete bör de också beakta relevanta bestämmelser i den internationella konventionen och koden om normer för sjöfolks utbildning, certifiering och vakthållning samt rekommendationen från Internationella sjöfartsorganisationen (IMO) om handikappanpassning av passagerarfartyg för att tillgodose behoven hos äldre personer och personer med funktionshinder.
- (10) Bestämmelserna om ombordstigning för personer med funktionshinder eller nedsatt rörlighet bör inte påverka de allmänna regler om passagerares ombordstigning som fastställts via gällande internationella eller nationella regler eller unionsregler.
- (11) Unionsrättsakter om passagerares rättigheter bör ta hänsyn till passagerarnas behov, i synnerhet de behov som personer med funktionshinder eller nedsatt rörlighet har, av att använda olika transportslag och på ett smidigt sätt kunna byta mellan dessa, med förbehåll för de tillämpliga säkerhetsbestämmelserna för driften av fartyg.
- (12) Om en persontransport eller kryssning ställs in eller förseningar uppstår bör passagerarna underrättas på ett adekvat sätt. Informationen bör underlätta för passagerarna att vidta nödvändiga åtgärder och om nödvändigt inhämta information om alternativa förbindelser.
- (13) De olägenheter som passagerarna upplever till följd av inställda resor eller kraftiga förseningar bör minimeras. Passagerarna bör därför tas om hand på ett adekvat sätt och ges möjlighet att annullera resan och få ersättning för biljetten eller göra en ombokning på tillfredsställande villkor. Lämplig inkvartering för passagerarna behöver inte nödvändigtvis vara hotellrum utan kan även vara annan lämplig inkvartering som finns tillgänglig, beroende på framför allt omständigheterna i varje enskilt fall, passagerarnas fordon och fartygets egenskaper. I detta sammanhang och i vederbörligt motiverade fall med extraordinära och brådskande omständigheter bör transportörer ha möjlighet att till fullo utnyttja tillgängliga relevanta resurser i samarbete med civila myndigheter.

⁽¹⁾ EUT L 389, 30.12.2006, s. 1.

⁽²⁾ EUT L 163, 25.6.2009, s. 1.

- (14) Transportörerna bör se till att ersättning betalas ut till passagerarna om passagerartransporter ställs in eller blir försenade, baserat på en procentandel av biljettpriset, utom när den inställda transporten eller förseningen beror på väderförhållanden som äventyrar den säkra driften av fartyget eller på extraordinära omständigheter som inte kunde ha undvikits även om alla rimliga åtgärder hade vidtagits.
- (15) I enlighet med allmänt accepterade principer bör transportörerna ha bevisbördan för att visa att en inställd resa eller försening beror på sådana väderförhållanden eller extraordinära omständigheter.
- (16) Väderförhållanden som äventyrar den säkra driften av fartyget bör omfatta men inte begränsas till hårda vindar, kraftig sjögång, starka strömmar, svåra isförhållanden, extremt höga eller låga vattennivåer, orkaner, tornador och översvämningar.
- (17) Extraordinära omständigheter bör omfatta men inte begränsas till naturkatastrofer som eldsvådor och jordbävningar, terrorattacker, krig och väpnade militära eller civila konflikter, uppror, militära eller illegala konfiskeringar, arbetskonflikter, landsättning av sjuka, skadade eller avlidna personer, sök- och räddningsinsatser till sjöss eller på inre vattenvägar, åtgärder som är nödvändiga för att skydda miljön, trafikledningsorgans eller hamnmyndigheters beslut, eller behöriga myndigheters beslut avseende allmän ordning och säkerhet, samt för att uppfylla akuta transportbehov.
- (18) Transportörerna bör i samarbete med intressegrupper, näringslivsorganisationer, konsumentorganisationer, passagerare, personer med funktionshinder eller personer med nedsatt rörlighet vidta åtgärder på nationell eller europeisk nivå för att förbättra omhändertagandet av och assistansen till passagerare vid störningar av resan, särskilt när det gäller kraftiga förseningar eller inställda resor. Nationella tillsynsorgan bör informeras om dessa arrangemang.
- (19) Europeiska unionens domstol har redan fastställt att problem som leder till inställda resor eller förseningar kan anses bero på extraordinära omständigheter endast om de orsakas av händelser som inte ingår i det normala utförandet av transportörens verksamhet och som står utanför dennes kontroll. Det bör noteras att väderförhållanden som äventyrar den säkra driften av fartyget förvisso står utanför transportörens kontroll.
- (20) Denna förordning bör inte påverka andra rättigheter för passagerare som fastställs i rådets direktiv 90/314/EEG av den 13 juni 1990 om paketresor, semesterpaket och andra paketarrangemang ⁽¹⁾. Denna förordning bör inte vara tillämplig om ett paketarrangemang ställs in av andra skäl än att passagerartransporten eller kryssningen ställs in.
- (21) Passagerarna bör få fullständig information om sina rättigheter enligt denna förordning i former som är tillgängliga för alla, så att de kan utöva dessa rättigheter på ett effektivt sätt. Rättigheterna för passagerare bör inbegripa erhållandet av information om passagerartransporten eller kryssningen före och under resan. All viktig information till passagerarna bör också lämnas i en form som är tillgänglig för personer med funktionshinder eller nedsatt rörlighet, där passagerarna får tillgång till samma information med hjälp av t.ex. text, punktskrift, audioformat, videoformat och/eller elektroniska format.
- (22) Passagerarna bör kunna utöva sina rättigheter med hjälp av lämpliga och tillgängliga klagomålsförfaranden som transportörerna och terminaloperatörerna har inrättat inom sina respektive behörighetsområden eller, i förekommande fall, genom att lämna klagomål till det eller de organ som medlemsstaten i fråga har utsett för detta ändamål. Transportörerna och terminaloperatörerna bör svara på passagerarnas klagomål inom en fastställd tidsperiod, med beaktande av att om de underlåter att reagera på ett klagomål skulle detta kunna läggas dem till last.
- (23) Med beaktande av de förfaranden som en medlemsstat inrättat för inlämnande av klagomål, bör ett klagomål som gäller assistans i en hamn eller ombord på ett fartyg helst riktas till det eller de organ som har utsatts för att se till att denna förordning efterlevs i den medlemsstat där ombordstigningshamnen är belägen och, för passagerartransporter från ett tredjeland, där landstigningshamnen är belägen.
- (24) Medlemsstaterna bör se till att denna förordning efterlevs samt utse ett eller flera behöriga tillsynsorgan för övervakning och genomförande. Detta påverkar inte passagerarnas rätt att få sin sak prövad i domstol i enlighet med nationell lagstiftning.
- (25) Det eller de organ som har ansvar för genomförandet av denna förordning bör vara oberoende av kommersiella intressen. Varje medlemsstat bör utse minst ett organ som,

⁽¹⁾ EGT L 158, 23.6.1990, s. 59.

i tillämpliga fall, ges behörighet och kapacitet att undersöka enskilda klagomål och underlätta tvistlösning. Passagerare bör ha rätt att få ett underbyggt svar från det behöriga organet inom rimlig tid. Med tanke på hur viktig tillförlitlig statistik är för genomförandet av denna förordning, i synnerhet när det gäller att säkerställa en samstämmig tillämpning inom hela unionen, bör rapporterna från organen om möjligt innehålla statistik över klagomål och vilka resultat de gav.

- (26) Medlemsstaterna bör fastställa sanktioner som ska gälla vid överträdelser av denna förordning och se till att de tillämpas. Dessa sanktioner bör vara effektiva, proportionella och avskräckande.
- (27) Eftersom målen för denna förordning, nämligen att säkerställa en hög nivå för skydd av och assistans till passagerare i alla medlemsstater och se till att de ekonomiska aktörerna verkar under harmoniserade villkor på den inre marknaden, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och de därför, på grund av åtgärdens omfattning och verkningar, bättre kan uppnås på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att nå dessa mål.
- (28) Kontrollen av efterlevnaden av denna förordning bör grunda sig på Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2006/2004 av den 27 oktober 2004 om samarbete mellan de nationella tillsynsmyndigheter som ansvarar för konsumentskyddslagstiftningen ("förordningen om konsumentskyddssamarbete") ⁽¹⁾. Den förordningen bör därför ändras i enlighet med detta.
- (29) Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter ⁽²⁾ bör respekteras och följas strikt för att garantera rätten till privatliv för fysiska och juridiska personer och för att säkerställa att den begärda informationen och rapporterna endast används för att fullfölja de skyldigheter som fastställs i denna förordning och inte används på ett sätt som skadar sådana personer.
- (30) Denna förordning står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och de principer som erkänns särskilt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, som det hänvisas till i artikel 6 i fördraget om Europeiska unionen.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

⁽¹⁾ EUT L 364, 9.12.2004, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 281, 23.11.1995, s. 31.

KAPITEL I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Syfte

I denna förordning fastställs regler om transport till sjöss och på inre vattenvägar vad gäller följande:

- a) Icke-diskriminering mellan passagerare när det gäller de transportvillkor som transportörerna erbjuder.
- b) Icke-diskriminering av och assistans till personer med funktionshinder eller nedsatt rörlighet.
- c) Passagerares rättigheter vid inställda resor eller förseningar.
- d) Minsta information som ska lämnas till passagerarna.
- e) Hantering av klagomål.
- f) Allmänna regler om kontroll av efterlevnaden.

Artikel 2

Tillämpningsområde

1. Denna förordning ska tillämpas på passagerare som reser
 - a) med passagerartransport där ombordstigningshamnen är belägen inom en medlemsstats territorium,
 - b) med passagerartransport där ombordstigningshamnen är belägen utanför en medlemsstats territorium och landstigningshamnen är belägen inom en medlemsstats territorium, förutsatt att transporten genomförs av en unionstransportör enligt definitionen i artikel 3 e,
 - c) på en kryssning där ombordstigningshamnen är belägen inom en medlemsstats territorium. Artiklarna 16.2, 18, 19, 20.1 och 20.4 ska dock inte tillämpas på dessa passagerare.
2. Denna förordning ska inte tillämpas på passagerare som reser
 - a) med fartyg som är certifierade för högst 12 passagerare,
 - b) med fartyg som har en besättning med ansvar för fartygets drift som inte uppgår till fler än tre personer eller när sträckan för den totala passagerartransporten understiger 500 meter enkel resa,
 - c) på andra utflykts- och sightseeingturer än kryssningar, eller

d) med fartyg som inte drivs mekaniskt eller med ursprungliga historiska passagerarfartyg konstruerade före 1965 eller kopior av sådana, till övervägande del byggda i de ursprungliga materialen och certifierade för högst 36 passagerare.

3. Medlemsstaterna får, under två år från och med den 18 december 2012, undanta från tillämpningen av denna förordning sjögående fartyg på mindre än 300 bruttoton som används för inhemska transporter, förutsatt att passagerarnas rättigheter enligt denna förordning är tillräckligt säkerställda i nationell lagstiftning.

4. Medlemsstaterna får undanta från tillämpningen av denna förordning passagerartransporter som omfattas av förpliktelser om allmännyttiga tjänster, avtal om allmännyttiga tjänster eller integrerade tjänster, förutsatt att passagerarnas rättigheter enligt denna förordning är likvärdigt garanterade i nationell lagstiftning.

5. Utan att detta påverkar direktiv 2006/87/EG och direktiv 2009/45/EG, ska ingenting i denna förordning tolkas som tekniska krav som ålägger transportörer, terminaloperatörer eller andra personer eller företag skyldigheter att ändra eller ersätta fartyg, infrastruktur, hamnar eller hamnterminaler.

Artikel 3

Definitioner

I denna förordning gäller följande definitioner:

a) *person med funktionshinder* eller *person med nedsatt rörlighet*: en person vars rörlighet är nedsatt i samband med utnyttjande av transporter på grund av någon form av fysiskt funktionshinder (sensoriskt eller motoriskt, bestående eller tillfälligt), psykiskt funktionshinder eller psykisk funktionsnedsättning eller på grund av annat funktionshinder eller ålder, och vars situation kräver lämplig uppmärksamhet och anpassning till denna persons särskilda behov beträffande de tjänster som alla passagerare har tillgång till,

b) *medlemsstats territorium*: ett territorium inom vilket fördraget är tillämpligt enligt artikel 355 i fördraget på de villkor som fastställs där,

c) *villkor för tillgänglighet*: relevanta normer och riktlinjer för samt information om tillgängligheten hos hamnterminaler och fartyg, inbegripet deras installationer för personer med funktionshinder eller nedsatt rörlighet,

d) *transportör*: en fysisk eller juridisk person som inte är en researrangör, resebyrå eller biljettutfärdare, och som erbjuder transporter i form av passagerartransporter eller kryssningar till allmänheten,

e) *unionstransportör*: en transportör som är etablerad inom en medlemsstats territorium eller erbjuder transporter i form av passagerartransporter till eller från en medlemsstats territorium,

f) *passagerartransport*: kommersiell passagerartrafik till sjöss eller på inre vattenvägar enligt en offentliggjord tidtabell,

g) *integrerade tjänster*: transporttjänster som inom ett fastställt geografiskt område är sammanbundna med varandra, med en enda informationstjänst, ett enda biljettsystem och en enda tidtabell,

h) *utförande transportör*: en annan person än transportören vilken faktiskt utför hela eller en del av transporten,

i) *inre vattenväg*: naturlig eller konstgjord vattenförekomst, eller system med sammanbundna vattenförekomster, som används för transport, t.ex. sjöar, floder eller kanaler, eller kombinationer av dessa,

j) *hamn*: en plats eller ett geografiskt område där det har gjorts sådana förbättringsarbeten och finns sådana anläggningar som krävs för att möjliggöra mottagande av fartyg, från vilka passagerare regelbundet kan gå ombord eller i land,

k) *hamnterminal*: en terminal bemannad av en transportör eller terminaloperatör i en hamn med anläggningar, t.ex. incheckning, biljettluckor eller vänthallar, och personal för omborstigning och landstigning av passagerare som reser med en passagerartransport eller på en kryssning,

l) *fartyg*: farkost som används för trafik till sjöss eller på inre vattenvägar,

m) *transportavtal*: ett avtal om transport mellan en transportör och en passagerare om tillhandahållande av en eller flera passagerartransporter eller kryssningar,

n) *biljett*: en giltig färdhandling eller annat bevis på transportavtal,

o) *biljettutfärdare*: återförsäljare som ingår transportavtal för en transportörs räkning,

p) *resebyrå*: återförsäljare som agerar för en passagerares eller en researrangörs räkning vid ingående av transportavtal,

q) *researrangör*: annan arrangör eller återförsäljare av resepaket än en transportör, i den mening som avses i artikel 2.2 och 2.3 i direktiv 90/314/EEG,

r) *bokning*: bokning av en specifik avgång för en passagerartransport eller en kryssning,

- s) *terminaloperatör*: ett privat eller offentligt organ inom en medlemsstats territorium med ansvar för administration och skötsel av en hamnterminal,
- t) *kryssning*: en transport till sjöss eller på inre vattenvägar som bedrivs enbart i nöjes- eller rekreationssyfte, kompletterad med inkvartering och andra tjänster och som varar mer än två övernattnings ombord,
- u) *sjöfartsolycka*: förlisning, kantring, sammanstötning eller strandning av fartyget, explosion eller brand i fartyget eller fel i fartyget.

Artikel 4

Biljetter och icke-diskriminerande avtalsvillkor

1. Transportören ska utfärda en biljett till passageraren, såvida inte andra handlingar ger rätt till transport enligt nationell lagstiftning. Biljetter får utfärdas i elektronisk form.
2. Utan att det påverkar subventionerade taxor, ska de avtalsvillkor och taxor som tillämpas av transportörer eller biljettutfärdare erbjudas till allmänheten utan någon som helst direkt eller indirekt diskriminering på grundval av den slutliga kundens nationalitet eller transportörernas eller biljettutfärdarens etableringsort inom unionen.

Artikel 5

Andra utförande parter

1. Transportörer, resebyråer, researrangörer eller terminaloperatörer som anförträtt en utförande transportör, biljettutfärdare eller annan person utförandet av åliggande enligt denna förordning ska ändå vara ansvariga för den utförande partens handlande eller underlåtenhet, när denne handlar inom ramen för sitt uppdrag.
2. Förutom vad som sägs i punkt 1 ska dessutom den part som transportören, resebyrån, researrangören eller terminaloperatören har anförträtt att utföra ett åliggande även omfattas av bestämmelserna i denna förordning, inbegripet bestämmelser om ansvarskyldighet och invändningar, med avseende på det åliggande som anförtratts.

Artikel 6

Ansvarsbegränsning

Rättigheterna och skyldigheterna enligt denna förordning får inte åsidosättas eller begränsas, i synnerhet inte genom undantag eller restriktioner i transportavtalet.

KAPITEL II

RÄTTIGHETER FÖR PERSONER MED FUNKTIONSHINDER ELLER NEDSATT RÖRLIGHET

Artikel 7

Rätt till transport

1. Transportörer, resebyråer eller researrangörer får inte med hänvisning till funktionshinder eller nedsatt rörlighet i sig vägra att godkänna en bokning, att utfärda eller på annat sätt tillhandahålla en biljett eller att tillåta ombordstigning.
2. Bokningar och biljetter ska utan extra kostnad erbjudas till personer med funktionshinder eller nedsatt rörlighet enligt samma villkor som gäller för alla andra passagerare.

Artikel 8

Undantag och särskilda villkor

1. Genom undantag från artikel 7.1 får transportörer, resebyråer och researrangörer vägra att godkänna en bokning, utfärda eller på annat sätt tillhandahålla en biljett eller tillåta ombordstigning för en person med funktionshinder eller nedsatt rörlighet
- a) för att uppfylla tillämpliga säkerhetskrav som fastställts i internationell lagstiftning, unionslagstiftning eller nationell lagstiftning eller för att uppfylla säkerhetskrav som fastställts av de behöriga myndigheterna,
- b) om utformningen av passagerarfartyget eller av hamnens infrastruktur och utrustning, inbegripet hamnterminaler, gör det omöjligt att låta vederbörande stiga ombord, gå i land eller befordras på ett säkert eller operativt möjligt sätt.
2. Om vägran att godkänna en bokning, eller utfärda eller på annat sätt tillhandahålla en biljett, grundas på de skäl som anges i punkt 1, ska transportören, resebyråerna och researrangörerna göra alla rimliga ansträngningar för att erbjuda den berörda personen ett godtagbart transportalternativ med en passagerartransport eller en kryssning som transportören utför.
3. Om en person med funktionshinder eller nedsatt rörlighet som har en bokning eller en biljett och som uppfyllt kraven som avses i artikel 11.2 ändå vägras ombordstigning på grundval av denna förordning, ska denna person och eventuella ledsagare som avses i punkt 4 i den här artikeln ges möjlighet att välja mellan rätt till återbetalning och ombokning i enlighet med i bilaga I. Rättigheten till en returreisa eller ombokning gäller under förutsättning att alla säkerhetskrav uppfylls.

4. Om detta är absolut nödvändigt får transportörer, resebyråer och researrangörer, enligt samma villkor som anges i punkt 1, kräva att en person med funktionshinder eller nedsatt rörlighet ledsagas av en annan person som kan ge den assistans som personen med funktionshinder eller nedsatt rörlighet behöver. När det gäller passagerartransporter ska en sådan ledsagares resa vara kostnadsfri.

5. När transportörer, resebyråer eller researrangörer tillämpar bestämmelserna i punkterna 1 eller 4 ska de omedelbart underrätta personen med funktionshinder eller nedsatt rörlighet om de specifika skälen till detta. På begäran ska dessa skäl skriftligen meddelas personen med funktionshinder eller nedsatt rörlighet inom fem arbetsdagar efter begäran. Vid vägran enligt punkt 1 a ska en hänvisning till de tillämpliga säkerhetskraven göras.

Artikel 9

Tillgänglighet och information

1. I samarbete med organisationer som företräder personer med funktionshinder eller nedsatt rörlighet ska transportörer och terminaloperatörer, i förekommande fall genom sina organisationer, ha eller fastställa icke-diskriminerande villkor för tillgänglighet för befordran av personer med funktionshinder och personer med nedsatt rörlighet och deras ledsagare. Villkoren för tillgänglighet ska på begäran meddelas de nationella tillsynsorganen.

2. Transportörerna och terminaloperatörerna ska offentliggöra villkoren för tillgänglighet som anges i punkt 1 fysiskt eller på Internet, på begäran i en tillgänglig form, på samma språk som det på vilket information i allmänhet görs tillgänglig för alla passagerare. Särskild vikt ska fästas vid behoven hos personer med funktionshinder eller nedsatt rörlighet.

3. Researrangörer ska tillhandahålla villkoren för tillgänglighet som anges i punkt 1 och som tillämpas på resor som ingår i paketresor, semesterpaket och andra paketarrangemang som de organiserar, säljer eller erbjuder till försäljning.

4. Transportörer, resebyråer och researrangörer ska se till, inbegripet vid bokning och information på Internet, att all relevant information om transportvillkoren, information om resan och villkoren för tillgänglighet finns att tillgå i en form som lämpar sig och är tillgänglig för personer med funktionshinder eller nedsatt rörlighet. Personer som har behov av assistans ska erhålla en bekräftelse på denna assistans på något sätt, inbegripet i elektroniskt format eller textmeddelande (sms).

Artikel 10

Rätt till assistans i hamnar och ombord på fartyg

Om inte annat följer av villkoren för tillgänglighet som anges i artikel 9.1 ska transportörer och terminaloperatörer inom sina

respektive behörighetsområden ge personer med funktionshinder och personer med nedsatt rörlighet kostnadsfri assistans i enlighet med bilagorna II och III i hamnar, inbegripet vid ombordstigning och landstigning, och ombord på fartyg. Assistansen ska om möjligt anpassas till de individuella behoven hos personen med funktionshinder eller nedsatt rörlighet.

Artikel 11

Villkor för assistans

1. Transportörer och terminaloperatörer ska inom sina respektive behörighetsområden ge assistans till personer med funktionshinder eller nedsatt rörlighet i enlighet med artikel 10 förutsatt att:

- a) Transportören eller terminaloperatören underrättas på något sätt, inbegripet elektroniskt eller via sms, om personens behov av denna assistans senast 48 timmar innan assistansen behövs, om inte passageraren och transportören eller terminaloperatören kommer överens om en kortare tid.
- b) Personen med funktionshinder eller nedsatt rörlighet inställer sig personligen i hamnen eller på den anvisade platsen enligt artikel 12.3
 - i) vid den tidpunkt som transportören skriftligen har fastställt, dock inte mer än 60 minuter före angiven ombordstigningstid, eller
 - ii) om ingen tidpunkt har fastställts, senast 60 minuter före den angivna avgångstiden, om inte passageraren och transportören eller terminaloperatören kommer överens om en kortare tid.

2. Förutom vad som sägs i punkt 1 ska personer med funktionshinder eller nedsatt rörlighet, vid tidpunkten för bokningen eller förköpet av biljett, underrätta transportören om sina särskilda behov i fråga om inkvartering, sittplatser eller särskild service eller sitt behov av att medföra medicinsk utrustning, förutsatt att behovet i fråga är känt vid den tidpunkten.

3. En underrättelse som görs enligt punkterna 1 a och 2 får alltid lämnas till den resebyrå eller researrangör hos vilken biljetten köptes. Om biljetten omfattar flera resor ska det vara tillräckligt med en enda underrättelse förutsatt att tillbörlig information lämnas om tidpunkterna för efterföljande resor. Passageraren ska erhålla en bekräftelse på att underrättelsen om behovet av assistans har skett på tillbörligt sätt i enlighet med punkterna 1 a och 2.

4. Om ingen underrättelse görs enligt punkterna 1 a och 2 ska transportörerna och terminaloperatörerna ändå göra alla rimliga ansträngningar för att se till att assistans ges på ett sådant sätt att personen med funktionshinder eller nedsatt rörlighet kan gå ombord på och i land från fartyget samt resa med fartyget.

5. När en person med funktionshinder eller nedsatt rörlighet åtföljs av en erkänd ledarhund, ska denna få åtfölja personen vid transporten förutsatt att transportören, resebyrå eller researrangören underrättas i enlighet med tillämpliga nationella regler om transport av erkända ledarhundar ombord på passagerarfartyg, i den mån sådana regler finns.

Artikel 12

Mottagning av underrättelser och anvisning av mötesplatser

1. Transportörer, terminaloperatörer, resebyråer och researrangörer ska vidta alla åtgärder som är nödvändiga för begäran om underrättelse och mottagning av underrättelser utförda i enlighet med artikel 11.1 a och 11.2. Denna skyldighet ska gälla vid alla deras försäljningspunkter, inbegripet försäljning per telefon och på Internet.

2. När resebyråer eller researrangörer mottar en underrättelse enligt punkt 1 ska de under ordinarie arbetstid och utan dröjsmål vidarebefordra denna information till transportören eller terminaloperatören.

3. Transportörer och terminaloperatörer ska anvisa platser i eller utanför hamnterminaler, där personer med funktionshinder eller nedsatt rörlighet kan anmäla sin ankomst och begära assistans. Dessa platser ska vara tydligt skyltade och i tillgänglig form erbjuda grundläggande information om hamnterminalen och den assistans som erbjuds.

Artikel 13

Kvalitetsnormer för assistans

1. Terminaloperatörer och transportörer som driver hamnterminaler eller utför passagerartransporter med totalt över 100 000 kommersiella passagerarrörelser under det föregående kalenderåret ska inom sina respektive behörighetsområden fastställa kvalitetsnormer för den assistans som anges i bilagorna II och III och, i tillämpliga fall genom sina organisationer, fastställa resurskrav för att uppfylla dessa normer i samarbete med organisationer som företräder personer med funktionshinder eller nedsatt rörlighet.

2. När kvalitetsnormerna fastställs ska full hänsyn tas till internationellt erkända strategier och uppförandekoder som syftar till att underlätta resandet för personer med funktionshinder eller nedsatt rörlighet, särskilt rekommendationen från IMO om anpassning av passagerarfartyg till äldres och funktionshindrades behov.

3. Terminaloperatörer och transportörer ska offentliggöra de kvalitetsnormer som avses i punkt 1, fysiskt eller på Internet i tillgänglig form och på samma språk som information i allmänhet görs tillgänglig för alla passagerare.

Artikel 14

Utbildning och instruktioner

Utan att det påverkar tillämpningen av den internationella konventionen och koden om normer för sjöfolks utbildning, certifiering och vakthållning och de bestämmelser som antagits enligt den reviderade konventionen för sjöfarten på Rhen och konventionen om regelverket för sjöfarten på Donau, ska transportörer och, i förekommande fall, terminaloperatörer införa förfaranden för utbildning om funktionshinder, inbegripet instruktioner, och se till att

- a) deras personal, inbegripet alla personer som anställts av någon annan utförande part, som ger direkt assistans till personer med funktionshinder eller nedsatt rörlighet, har fått utbildning eller instruktioner enligt bilaga IV delarna A och B,
- b) deras personal som annars ansvarar för bokning och biljettförsäljning eller ombordstigning och landstigning, inbegripet personal som anställts av någon annan utförande part, har fått utbildning eller instruktioner enligt bilaga IV del A, och
- c) de personalkategorier som avses i leden a och b bibehåller sin kompetens genom t.ex. instruktioner eller fortbildningskurser när så är lämpligt.

Artikel 15

Ersättning för rörelsehjälpmedel eller annan specifik utrustning

1. Transportörer och terminaloperatörer ska ansvara för skada som uppstått till följd av förlust av eller skador på rörelsehjälpmedel eller annan specifik utrustning som används av en person med funktionshinder eller nedsatt rörelseförmåga, om den händelse som orsakade förlusten berodde på fel eller försummelse från transportörens eller terminaloperatörens sida. Fel eller försummelse från transportörens sida ska antas föreligga om skadan har vållats genom en sjöfartsolycka.

2. Den ersättning som avses i punkt 1 ska motsvara återanskaffningsvärdet av berörd utrustning eller, i förekommande fall, reparationskostnaderna.

3. Punkterna 1 och 2 ska inte tillämpas om artikel 4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 392/2009 av den 23 april 2009 om transportörens skadeståndsansvar i samband med olyckor vid passagerarbefordran till sjöss ⁽¹⁾ är tillämplig.

4. Vidare ska alla ansträngningar göras för att snabbt få fram tillfälliga ersättningshjälpmedel som utgör lämpliga alternativ.

⁽¹⁾ EUT L 131, 28.5.2009, s. 24.

KAPITEL III

**SKYLDIGHETER FÖR TRANSPORTÖRER OCH
TERMINALOPERATÖRER VID STÖRNINGAR AV RESAN***Artikel 16***Information vid inställda eller försenade avgångar**

1. Vid inställda eller försenade avgångar för passagerartransporter eller kryssningar ska transportören eller, i förekommande fall, terminaloperatören underrätta de passagerare som ska resa från hamnterminalen eller, i den mån det är möjligt, de passagerare som ska resa från hamnen om läget så snart som möjligt, dock senast 30 minuter efter angiven avgångstid, och om den beräknade avgångs- och ankomsttiden så snart som denna information finns tillgänglig.

2. Om passagerare missar en anslutande transport på grund av en inställd eller försenad avgång, ska transportören och, i förekommande fall, terminaloperatören göra rimliga ansträngningar för att underrätta berörda passagerare om alternativa anslutningar.

3. Transportören eller, i förekommande fall, terminaloperatören ska se till att personer med funktionshinder eller nedsatt rörlighet får den information som krävs enligt punkterna 1 och 2 i tillgänglig form.

*Artikel 17***Assistans vid inställda eller försenade avgångar**

1. Om en transportör på skäliga grunder kan anta att en avgång med en passagerartransport eller en kryssning kommer att ställas in eller bli försenad med mer än 90 minuter i förhållande till den angivna avgångstiden, ska passagerare som reser från hamnterminaler kostnadsfritt erbjudas snacks, måltider eller förfriskningar i skälig proportion till väntetiden, förutsatt att sådana finns tillgängliga eller på ett rimligt sätt kan tillhandahållas.

2. Vid inställda eller försenade avgångar som medför att passageraren måste övernatta en eller flera nätter eller bli kvar längre än planerat, ska transportören om det är fysiskt möjligt kostnadsfritt erbjuda passagerare som reser från hamnterminaler lämplig inkvartering ombord eller i land och transport mellan hamnterminalen och inkvarteringen, utöver de snacks, måltider eller förfriskningar som föreskrivs i punkt 1. Transportören får, för varje passagerare, begränsa den totala kostnaden för inkvartering i land till 80 EUR per natt, maximalt tre nätter, exklusive transport mellan hamnterminalen och inkvarteringen.

3. När punkterna 1 och 2 tillämpas ska transportören särskilt uppmärksamma behoven hos personer med funktionshinder eller nedsatt rörlighet och deras eventuella ledsagare.

*Artikel 18***Ombokning och återbetalning vid inställda eller försenade avgångar**

1. Om en transportör på skäliga grunder kan anta att en passagerartransport kommer att ställas in eller att avgången från en hamnterminal försenas med mer än 90 minuter, ska passagerarna omedelbart få välja mellan

- a) ombokning till en resa med jämförbara villkor enligt transportavtalet till slutdestinationen så snart som möjligt och utan extra kostnad,
- b) återbetalning motsvarande biljettpriset och, i tillämpliga fall, en kostnadsfri returresa till den första avresepunkten enligt transportavtalet så snart som möjligt.

2. Om en passagerartransport ställs in eller avgången från en hamn försenas med mer än 90 minuter, ska passagerarna ha rätt till sådan ombokning eller återbetalning motsvarande biljettpriset från transportören.

3. Den återbetalning som avses i punkterna 1 b och 2 ska göras inom sju dagar kontant, genom elektronisk banköverföring, bankgirering eller bankcheck och motsvara biljettens hela inköpspris, för den eller de delar av resan som inte har genomförts och för den eller de delar som redan har verkställts om resan inte längre tjänar något syfte i förhållande till passagerarens ursprungliga resplan. Efter överenskommelse med passageraren får återbetalningen även göras i form av värdebevis och/eller andra tjänster till ett belopp som motsvarar biljettens inköpspris, förutsatt att villkoren är flexibla, särskilt när det gäller giltighetsperioden och destinationen.

*Artikel 19***Ersättning för biljettpriset vid försenad ankomst**

1. Passagerare kan, utan att förlora rätten till transport, begära att få ersättning från transportören om deras ankomst till slutdestinationen enligt transportavtalet försenas. Den lägsta ersättningen ska vara 25 % av biljettpriset för en försening på minst

- a) en timme i fråga om en planerad resa på upp till fyra timmar,
- b) två timmar i fråga om en planerad resa på över fyra timmar, men som inte överstiger åtta timmar,
- c) tre timmar i fråga om en planerad resa på över åtta timmar, men som inte överstiger 24 timmar, eller
- d) sex timmar i fråga om en planerad resa på över 24 timmar.

Om förseningen överskrider dubbla antalet timmar i leden a–d ska ersättning uppgå till 50 % av biljettpriset.

2. Passagerare som har ett abonnemang eller periodkort och som under dess giltighetstid upprepade gånger har drabbats av försenad ankomst får begära lämplig ersättning i enlighet med transportörens ersättningsbestämmelser. Dessa bestämmelser ska ange kriterierna för att fastställa försenad ankomst och beräkna ersättningen.

3. Ersättningen ska beräknas i proportion till det pris som passageraren faktiskt erlagt för den försenade passagerartransporten.

4. Om transporten avser en ut- och återresa ska ersättningen för försenad ankomst under antingen ut- eller återresan beräknas i proportion till halva det pris som erlagts för passagerartransporten.

5. Ersättningen ska betalas inom en månad från det att begäran om ersättning lämnades in. Ersättningen får erläggas i form av värdebevis och/eller andra tjänster, förutsatt att villkoren är flexibla, särskilt när det gäller giltighetsperioden och destinationen. På begäran av passageraren ska ersättningen betalas i pengar.

6. Ersättningen av biljettpriset får inte minskas genom avdrag för transaktionskostnader, till exempel avgifter eller telefon- eller portokostnader. Transportören får fastställa en lägsta gräns under vilken ingen ersättning ska utgå. Denna gräns får inte överskrida 6 EUR.

Artikel 20

Undantag

1. Artiklarna 17, 18 och 19 ska inte tillämpas på passagerare med öppna biljetter så länge som avgångstiden inte har specificerats, med undantag för resenärer som har ett abonnemang eller periodkort.

2. Artiklarna 17 och 19 ska inte tillämpas om passageraren informeras om att avgången är inställd eller försenad före biljettköpet eller om förseningen eller den inställda turen beror på ett fel av passageraren.

3. Artikel 17.2 ska inte tillämpas om transportören kan bevisa att den inställda turen eller förseningen beror på väderförhållanden som äventyrar den säkra driften av fartyget.

4. Artikel 19 ska inte tillämpas om transportören kan bevisa att den inställda turen eller förseningen beror på väderförhållanden som äventyrar den säkra driften av fartyget, eller på extraordinära omständigheter som hindrar utförandet av passagerartransporten, och som inte kunde ha undvikits även om alla rimliga åtgärder hade vidtagits.

Artikel 21

Ytterligare fordringar

Ingenting i denna förordning ska hindra passagerare från att inför nationella domstolar begära skadestånd i enlighet med nationell lagstiftning när det gäller förluster till följd av inställda eller försenade transporttjänster, inbegripet enligt direktiv 90/314/EEG.

KAPITEL IV

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER OM INFORMATION OCH KLAGOMÅL

Artikel 22

Rätt till information om resan

Transportörer och terminaloperatörer ska inom sina respektive behörighetsområden ge passagerarna adekvat information i ett för alla tillgängligt format under hela resan och på samma språk som information i allmänhet görs tillgänglig för alla passagerare. Särskild vikt ska fästas vid behoven hos personer med funktionshinder eller nedsatt rörlighet.

Artikel 23

Information om passagerarnas rättigheter

1. Transportörer, terminaloperatörer och, i tillämpliga fall, hamnmyndigheter ska inom sina respektive behörighetsområden se till att information om passagerarnas rättigheter enligt denna förordning görs offentligt tillgänglig ombord på fartygen, i hamnarna om det är möjligt och i hamnterminalerna. Informationen ska, så långt det är möjligt, tillhandahållas i tillgänglig form och på samma språk som information i allmänhet görs tillgänglig för alla passagerare. När den informationen tillhandahålls ska särskild vikt fästas vid behoven hos personer med funktionshinder eller nedsatt rörlighet.

2. För att uppfylla det informationskrav som avses i punkt 1 får transportörer, terminaloperatörer och, i tillämpliga fall, hamnmyndigheter använda en sammanfattning av bestämmelserna i denna förordning som kommissionen utarbetat på Europeiska unionens samtliga officiella språk och gjort tillgänglig för dem.

3. Transportörer, terminaloperatörer och, i tillämpliga fall, hamnmyndigheter ska på lämpligt sätt ombord på fartygen, i hamnarna om det är möjligt och i hamnterminalerna informera passagerarna om kontaktuppgifterna till det tillsynsorgan som medlemsstaten i fråga har utsett enligt artikel 25.1.

*Artikel 24***Klagomål**

1. Transportörerna och terminaloperatörerna ska inrätta eller ha infört en tillgänglig mekanism för hantering av klagomål avseende rättigheter och skyldigheter som omfattas av denna förordning.

2. Om en passagerare som omfattas av denna förordning vill lämna in ett klagomål till transportören eller terminaloperatören, ska denne göra detta inom två månader från den dag då tjänsten utfördes eller borde ha utförts. Inom en månad efter det att transportören eller terminaloperatören mottagit ett klagomål, ska denne underrätta passageraren om huruvida hans klagomål har accepterats, avslagits eller fortfarande behandlas. Tiden för att lämna det slutliga svaret får inte överstiga två månader från mottagandet av ett klagomål.

KAPITEL V

EFTERLEVAD OCH NATIONELLA TILLSYNSORGAN*Artikel 25***Nationella tillsynsorgan**

1. Varje medlemsstat ska utse ett eller flera nya eller befintliga organ med ansvar för att denna förordning efterlevs när det gäller passagerartransporter och kryssningar från hamnar inom det egna territoriet och passagerartransporter från ett tredjeland till sådana hamnar. Varje organ ska vidta de åtgärder som är nödvändiga för att se till att denna förordning efterlevs.

Varje organ ska vad gäller organisation, beslut om finansiering, rättslig struktur och beslutsfattande vara oberoende av kommersiella intressen.

2. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om det eller de organ som de har utsett enligt denna artikel.

3. Alla passagerare får lämna klagomål i enlighet med nationell lagstiftning till ett behörigt organ som har utsetts enligt punkt 1 eller till ett annat behörigt organ som en medlemsstat har utsett, när det gäller en påstådd överträdelse av denna förordning. Det behöriga organet ska inom rimlig tid ge passagerarna ett underbyggt svar på deras klagomål.

En medlemsstat får besluta

a) att passageraren som en första åtgärd ska lämna klagomålet enligt denna förordning till transportören eller terminaloperatören, och/eller

b) att det nationella tillsynsorganet eller annat behörigt organ som en medlemsstat utsett ska utgöra klagoinstans för de tvister som inte löses enligt artikel 24.

4. Medlemsstater som har valt att undanta vissa tjänster i enlighet med artikel 2.4 ska se till att det finns en jämförbar mekanism för kontroll av att passagerarnas rättigheter efterlevs.

*Artikel 26***Rapport om efterlevnad**

Senast den 1 juni 2015 och därefter vartannat år ska de tillsynsorgan som har utsetts enligt artikel 25 lämna en rapport om sin verksamhet under de två föregående kalenderåren, med bland annat en beskrivning av de åtgärder som vidtagits för att genomföra bestämmelserna i denna förordning, närmare uppgifter om de sanktioner som har införts och statistiska uppgifter om de klagomål och sanktioner som har tillämpats.

*Artikel 27***Samarbete mellan tillsynsorgan**

De nationella tillsynsorgan som avses i artikel 25.1 ska utbyta information om sitt arbete och sina beslutsprinciper och sin beslutspraxis, i den utsträckning detta är nödvändigt för en enhetlig tillämpning av denna förordning. Kommissionen ska stödja tillsynsorganen i det arbetet.

*Artikel 28***Sanktioner**

Medlemsstaterna ska fastställa regler för sanktioner vid överträdelse av bestämmelserna i denna förordning och vidta alla nödvändiga åtgärder för att se till att de följs. De fastställda sanktionerna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande. Medlemsstaterna ska anmäla dessa regler och åtgärder till kommissionen senast den 18 december 2012 och utan dröjsmål anmäla varje senare ändring som berör dem.

KAPITEL VI

SLUTBESTÄMMELSER*Artikel 29***Rapportering**

Senast den 19 december 2015 ska kommissionen lämna en rapport till Europaparlamentet och rådet om hur denna förordning tillämpas och om dess verkan. Denna rapport ska vid behov åtföljas av lagstiftningsförslag för mer detaljerat genomförande av bestämmelserna i denna förordning eller om ändringar av förordningen.

Artikel 30

Ändring av förordning (EG) nr 2006/2004

I bilagan till förordning (EG) nr 2006/2004 ska följande punkt läggas till:

”18. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1177/2010 av den 24 november 2010 om passagerares rättigheter vid resor till sjöss och på inre vattenvägar (*).

(*) EUT L 334, 17.12.2010, s. 1.”

Artikel 31

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den 18 december 2012.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 24 november 2010.

På Europaparlamentets vägnar
J. BUZEK
Ordförande

På rådets vägnar
O. CHASTEL
Ordförande

BILAGA I

RÄTT TILL ÅTERBETALNING ELLER OMBOKNING FÖR PERSONER MED FUNKTIONSHINDER ELLER NEDSATT RÖRLIGHET ENLIGT ARTIKEL 8

1. När det hänvisas till denna bilaga ska personer med funktionshinder eller nedsatt rörlighet få möjlighet att välja mellan följande, nämligen
 - a) — återbetalning inom sju dagar i kontanter, genom elektronisk banköverföring, bankgirering eller bankcheck motsvarande biljettens hela inköpspris, för den eller de delar av resan som inte har verkställts och för den eller de delar som redan har verkställts om resan inte längre tjänar något syfte i förhållande till passagerarens ursprungliga resplan, samt, där det är relevant,

— en returtransport till den första avresepunkten, vid första möjliga tillfälle, eller
 - b) ombokning till en resa till slutdestinationen enligt transportavtalet så snart som möjligt med jämförbara villkor och utan extra kostnad, eller
 - c) ombokning till en resa till slutdestinationen enligt transportavtalet med jämförbara villkor vid ett senare datum enligt passagerarens val och beroende på tillgången på biljetter.
 2. Punkt 1 a ska också gälla för passagerare vars resa utgör en del av ett paket, utom vad gäller rätten till ersättning när en sådan rätt uppstår enligt direktiv 90/314/EEG.
 3. När en stad eller en region har flera hamnar och en transportör erbjuder en passagerare en resa till en annan hamn än den som bokningen avsåg, ska transportören stå för kostnaderna för transport av passageraren från denna andra hamn antingen till den hamn som reservationen gällde eller till en annan närliggande destination som överenskommits med passageraren.
-

BILAGA II

ASSISTANS I HAMNAR, INKLUSIVE OMBORDSTIGNING OCH LANDSTIGNING, ENLIGT ARTIKLARNA 10 OCH 13

1. Den assistans och de arrangemang som är nödvändiga för att personer med funktionshinder eller nedsatt rörlighet ska kunna
 - anmäla sin ankomst till en hamnterminal eller, om det är möjligt, en hamn, och sin begäran om assistans,
 - förflytta sig från en ankomstpunkt till incheckningen, om sådan finns, eller till fartyget,
 - checka in och registrera bagage, om nödvändigt,
 - förflytta sig från incheckningsdisken, om sådan finns, till fartyget, genom utrese- och säkerhetskontrollerna,
 - gå ombord på fartyget, med hjälp av hissar, rullstolar eller annan assistans som i förekommande fall kan behövas,
 - förflytta sig från fartygets dörr till sina sittplatser/områden,
 - förvara och hämta sitt bagage på fartyget,
 - förflytta sig från sina sittplatser till fartygets dörr,
 - stiga i land från fartyget, med hjälp av hissar, rullstolar eller annan assistans som i förekommande fall kan behövas,
 - hämta bagage, om nödvändigt, och fortsätta genom inrese- och tullkontrollerna,
 - förflytta sig från bagagehallen eller landstigningspunkten till en angiven utgång,
 - ta sig till toaletten (om sådan finns) om så är nödvändigt.
 2. När en person med funktionshinder eller nedsatt rörlighet åtföljs av en ledsagare måste den personen på begäran ges tillfälle att ge den assistans som behövs i hamnen och vid ombordstigning och landstigning.
 3. Hantering av all nödvändig rörlighetsutrustning, inklusive utrustning såsom elektriska rullstolar.
 4. Tillfällig ersättning av skadade eller förlorade rörelsehjälpmedel med hjälpmedel som utgör ett lämpligt alternativ.
 5. Hantering av erkända ledarhundar, i förekommande fall.
 6. Förmedling, i tillgänglig form, av den information som behövs för ombordstigning och landstigning.
-

*BILAGA III***ASSISTANS OMBORD PÅ FARTYG ENLIGT ARTIKLARNA 10 OCH 13**

1. Transport av erkända ledarhundar ombord på fartyget, med förbehåll för nationella bestämmelser.
 2. Transport av medicinsk utrustning och de rörelsehjälpmedel som är nödvändiga för personen med funktionshinder eller nedsatt rörlighet, inbegripet elektriska rullstolar.
 3. Förmedling av väsentlig reseinformation i tillgänglig form.
 4. Alla rimliga ansträngningar för att anpassa sittplatsen så att behoven för personer med funktionshinder eller nedsatt rörlighet på begäran tillgodoses, med förbehåll för säkerhetskrav och tillgång.
 5. Assistans för att ta sig till toaletten (om sådan finns) om så är nödvändigt.
 6. Om en person med funktionshinder eller nedsatt rörlighet assisteras av en ledsagare ska transportföretaget göra alla rimliga ansträngningar för att ledsagaren ska få en sittplats eller hytt bredvid personen med funktionshinder eller nedsatt rörlighet.
-

BILAGA IV

UTBILDNING, INKLUSIVE INSTRUKTIONER, OM FUNKTIONSHINDER ENLIGT ARTIKEL 14

A. Utbildning, inklusive instruktioner, för att höja medvetenheten rörande funktionshinder

Utbildning, inklusive instruktioner, för att höja medvetenheten rörande funktionshinder ska innehålla följande:

- Åtgärder för att höja medvetenheten om och lämpligt bemötande av passagerare med fysiska eller sensoriska hinder (hörsel och syn), dolda svårigheter eller inlärningsvärigheter, inklusive hur man skiljer mellan olika förmågor hos personer vars rörlighet eller orienterings- eller kommunikationsförmåga kan vara nedsatt.
- De hinder som personer med funktionshinder eller nedsatt rörlighet stöter på, inbegripet attitydmässiga, miljömässiga, fysiska och organisatoriska hinder.
- Erkända ledarhundar, inbegripet deras roll och behovet av ledarhund.
- Hantering av oförutsedda händelser.
- Kunskap om mänskligt beteende och metoder för kommunikation med personer med nedsatt hörsel, nedsatt syn eller talsvårigheter och personer med inlärningsvärigheter.
- Allmän kunskap om IMO:s riktlinjer avseende rekommendationen om anpassning av passagerarfartyg med hänsyn till äldre personer och personer med funktionshinder.

B. Utbildning av, inklusive instruktioner till, personal som ger assistans till personer med funktionshinder

Utbildning av, inklusive instruktioner till, personal som ger assistans till personer med funktionshinder innehåller följande:

- Hur man kan hjälpa rullstolsanvändare att ta sig i och ur en rullstol.
 - Hur man ger assistans till personer med funktionshinder eller nedsatt rörlighet som reser med en erkänd ledarhund, inbegripet en sådan hunds roll och behov.
 - Tekniker för ledsagning av passagerare med nedsatt syn och för hantering och transport av erkända ledarhundar.
 - Förståelse av de typer av utrustning som personer med funktionshinder eller nedsatt rörlighet använder som hjälp och kunskap om aktsam hantering av sådan utrustning.
 - Användning av den gällande utrustningen för assistans vid ombordstigning och landstigning och kunskap om de lämpliga assistansförfaranden vid ombordstigning och landstigning som är avsedda att trygga säkerheten och värdigheten för personer med funktionshinder eller nedsatt rörlighet.
 - Förståelse för behovet av tillförlitlig och professionell assistans. Även medvetenhet om det faktum att vissa personer med funktionshinder eller nedsatt rörlighet kan uppleva sig som sårbara under resan på grund av deras beroende av den assistans som ges.
 - Kunskaper om första hjälpen.
-

DIREKTIV

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV 2010/75/EU

av den 24 november 2010

**om industriutsläpp (samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar)
(omarbetning)**

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-
sätt, särskilt artikel 192.1,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommit-
téns yttrande ⁽¹⁾,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande ⁽²⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽³⁾, och

av följande skäl:

- (1) Ett antal väsentliga ändringar ska göras av rådets direktiv 78/176/EEG av den 20 februari 1978 om avfall från titandioxidindustrin ⁽⁴⁾, rådets direktiv 82/883/EEG av den 3 december 1982 om kontroll och övervakning av miljöer som påverkas av avfall från titandioxidindustrin ⁽⁵⁾, rådets direktiv 92/112/EEG av den 15 december 1992 om åtgärder för harmonisering av programmen för att minska och slutligen eliminera förorening genom avfall från titandioxidindustrin ⁽⁶⁾, rådets direktiv 1999/13/EG av den 11 mars 1999 om begränsning av utsläpp av flyktiga organiska

föreningar förorsakade av användning av organiska lösningsmedel i vissa verksamheter och anläggningar ⁽⁷⁾, Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/76/EG av den 4 december 2000 om förbränning av avfall ⁽⁸⁾, Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/80/EG av den 23 oktober 2001 om begränsning av utsläpp till luften av vissa föroreningar från stora förbränningsanläggningar ⁽⁹⁾ och Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/1/EG av den 15 januari 2008 om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar ⁽¹⁰⁾. Av tydlighetsskäl bör dessa direktiv omarbetas.

- (2) För att förebygga, minska och i möjligaste mån eliminera föroreningar från industriella verksamheter, i enlighet med principen om att förorenaren ska betala och principen om förebyggande åtgärder mot föroreningar, är det nödvändigt att fastställa en allmän ram för kontroll av viktiga industriella verksamheter där insatser vid källan prioriteras, liksom ett varsamt utnyttjande av naturresurserna samt att vid behov ta hänsyn till de ekonomiska omständigheterna och de lokala särdragen på den plats där den industriella verksamheten bedrivs.

- (3) Skilda tillvägagångssätt för begränsning av utsläpp till luft, vatten eller mark kan komma att gynna en överföring av föroreningar från en miljö till en annan i stället för att skydda miljön som helhet. Det är därför lämpligt att föreskriva samordnade åtgärder för förebyggande och begränsning av utsläpp till luft, vatten och mark, för avfallshantering, för energieffektivitet och för förebyggande av olyckor. Sådana samordnade åtgärder kommer även att bidra till att uppnå rättvisa konkurrensvillkor i unionen genom att tillnärma kraven på miljöprestanda för industriella anläggningar.

⁽¹⁾ EUT C 182, 4.8.2009, s. 46.

⁽²⁾ EUT C 325, 19.12.2008, s. 60.

⁽³⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 10 mars 2009 (EUT C 87 E, 1.4.2010, s. 191) och rådets ståndpunkt vid första behandlingen av den 15 februari 2010 (EUT C 107 E, 27.4.2010, s. 1). Europaparlamentets ståndpunkt av den 7 juli 2010 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 8 november 2010.

⁽⁴⁾ EGT L 54, 25.2.1978, s. 19.

⁽⁵⁾ EGT L 378, 31.12.1982, s. 1.

⁽⁶⁾ EGT L 409, 31.12.1992, s. 11.

⁽⁷⁾ EGT L 85, 29.3.1999, s. 1.

⁽⁸⁾ EGT L 332, 28.12.2000, s. 91.

⁽⁹⁾ EGT L 309, 27.11.2001, s. 1.

⁽¹⁰⁾ EUT L 24, 29.1.2008, s. 8.

- (4) Lagstiftningen om industriella anläggningar bör ses över i syfte att förenkla och förtydliga nuvarande bestämmelser, minska onödigt administrativ belastning och genomföra slutsatserna i kommissionens meddelanden av den 21 september 2005 om den tematiska strategin mot luftförorening (nedan kallad *den tematiska strategin för luftförorening*), av den 22 september 2006 om den tematiska strategin för markskydd och av den 21 december 2005 om den tematiska strategin för förebyggande och materialåtervinning av avfall, vilka antagits som uppföljning av Europaparlamentets och rådets beslut nr 1600/2002/EG av den 22 juli 2002 om fastställande av gemenskapens sjätte miljöhandlingsprogram ⁽¹⁾. De meddelandena fastställer mål för skydd av människors hälsa och miljön som inte kan uppnås utan ytterligare minskning av utsläppen från industriella verksamheter.
- (5) För att säkerställa att föroreningar förebyggs och begränsas, bör en anläggning få bedriva verksamhet endast om den har tillstånd eller, i fråga om vissa anläggningar och verksamheter som använder organiska lösningsmedel, endast om den har tillstånd eller är registrerad.
- (6) Det är medlemsstaterna som ska fastställa hur tilldelningen av ansvar till verksamhetsutövarna vid anläggningarna ska ske, under förutsättning att det säkerställs att detta direktiv följs. Medlemsstaterna kan välja att meddela ett tillstånd till en ansvarig verksamhetsutövare för varje anläggning eller att specificera ansvaret för flera verksamhetsutövarare för olika delar av en anläggning. Om en medlemsstat gällande rättssystem enbart medger en ansvarig verksamhetsutövare för varje anläggning kan den medlemsstaten besluta att behålla detta system.
- (7) För att underlätta tillståndsprövningen bör medlemsstaterna kunna fastställa krav för vissa typer av anläggningar i form av generella bindande regler.
- (8) Det är viktigt att förebygga olyckor och tillbud och att begränsa deras följder. Ansvaret när det gäller miljökonsekvenserna av olyckor och tillbud är en fråga för relevant nationell lagstiftning och i tillämpliga fall övrig relevant unionslagstiftning.
- (9) För att undvika dubbelreglering, bör tillståndet för en anläggning som omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG av den 13 oktober 2003 om ett system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser inom gemenskapen ⁽²⁾ inte ange något gränsvärde för direktutsläpp av de växthusgaser som anges i bilaga I till det direktivet, utom när det är nödvändigt för att se till att en betydande lokal förorening undviks eller när en anläggning är undantagen från det systemet.
- (10) I enlighet med artikel 193 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) hindrar inte direktiv medlemsstaterna från att ha kvar eller införa strängare skyddsåtgärder, exempelvis utsläppskrav för växthusgaser, under förutsättning att dessa åtgärder är förenliga med fördragen och att kommissionen underrättats.
- (11) Verksamhetsutövare bör lämna in tillståndsansökningar med de uppgifter som är nödvändiga för att den behöriga myndigheten ska kunna fastställa tillståndsvillkor. Verksamhetsutövare som lämnar in tillståndsansökningar bör kunna använda uppgifter som framkommit genom tillämpningen av rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt ⁽³⁾ och rådets direktiv 96/82/EG av den 9 december 1996 om åtgärder för att förebygga och begränsa följderna av allvarliga olyckshändelser där farliga ämnen ingår ⁽⁴⁾.
- (12) Tillståndet bör omfatta alla åtgärder som krävs för att uppnå en hög skyddsnivå för miljön som helhet och för att säkerställa att anläggningen drivs i enlighet med de allmänna principerna för verksamhetsutövarens grundläggande skyldigheter. Tillståndet bör även omfatta gränsvärdena för utsläpp av förorenande ämnen, eller motsvarande parametrar eller tekniska åtgärder, lämpliga krav för att skydda mark och grundvatten samt krav på kontroll. Tillståndsvillkoren bör fastställas på grundval av bästa tillgängliga teknik.
- (13) För att fastställa bästa tillgängliga teknik och för att begränsa obalanserna i unionen i fråga om industriella verksamheters utsläppsnivåer, bör referensdokument för bästa tillgängliga teknik (nedan kallade *BAT-referensdokument*) utarbetas, revideras och, vid behov, uppdateras genom informationsutbyte med berörda parter och BAT-referensdokumentens viktigaste delar (nedan kallade *BAT-slutsatserna*) antas genom kommittéförfarande. I detta avseende bör kommissionen genom kommittéförfarande fastställa riktlinjer för insamling av data, för utarbetande av BAT-referensdokument och för deras kvalitetssäkring. BAT-slutsatserna bör ligga till grund för fastställande av tillståndsvillkoren. De kan kompletteras med andra källor. Kommissionen bör sträva efter att uppdatera BAT-referensdokumenten senast åtta år efter det att den föregående versionen offentliggjorts.

⁽¹⁾ EGT L 242, 10.9.2002, s. 1.

⁽²⁾ EUT L 275, 25.10.2003, s. 32.

⁽³⁾ EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

⁽⁴⁾ EGT L 10, 14.1.1997, s. 13.

- (14) För att säkerställa ett effektivt och aktivt informationsutbyte som resulterar i BAT-referensdokument av hög kvalitet bör kommissionen inrätta ett forum som fungerar på ett öppet sätt. Praktiska arrangemang för informationsutbytet och för BAT-referensdokumentens tillgänglighet bör fastställas, i synnerhet för att säkerställa att medlemsstaterna och de berörda parterna tillhandahåller uppgifter av tillräcklig kvalitet och kvantitet som grundas på fastställda riktlinjer och som möjliggör fastställandet av bästa tillgängliga teknik och ny teknik.
- (15) Det är viktigt att de behöriga myndigheterna ges tillräcklig flexibilitet för att fastställa gränsvärden för utsläpp som säkerställer att utsläppen under normala driftförhållanden inte är högre än de utsläppsgränser som motsvarar bästa tillgängliga teknik. I detta syfte får de behöriga myndigheterna fastställa gränsvärden som avviker från de utsläppsgränser som motsvarar bästa tillgängliga teknik vad beträffar de värden, tidsperioder och referensvillkor som tillämpas, så länge som det genom resultaten från utsläppskontrollen kan påvisas att utsläppen inte har överskridit de utsläppsgränser som motsvarar bästa tillgängliga teknik. Om de gränsvärden för utsläpp som fastställts i tillstånden följs kommer det att resultera i utsläpp under dessa gränsvärden för utsläpp.
- (16) För att ta hänsyn till vissa särskilda omständigheter när en tillämpning av utsläppsgränser som motsvarar bästa tillgängliga teknik skulle leda till oproportionerligt höga kostnader jämfört med miljövinsterna, bör de behöriga myndigheterna kunna fastställa gränsvärden för utsläpp som avviker från dessa gränser. Sådana avvikelser bör grundas på en bedömning som tar hänsyn till väl definierade kriterier. De gränsvärden för utsläpp som anges i detta direktiv bör inte överskridas. I alla händelser bör inte en betydande förorening uppkomma och en hög skyddsnivå för miljön i dess helhet bör uppnås.
- (17) För att verksamhetsutövare ska kunna pröva ny teknik som kan ge en högre allmän miljöskyddsnivå, eller åtminstone samma miljöskyddsnivå och större kostnadsbesparingar än befintlig bästa tillgängliga teknik, bör den behöriga myndigheten kunna medge tillfälliga undantag från utsläppsnivåer som motsvarar bästa tillgängliga teknik.
- (18) Ändringar av en anläggning kan medföra högre föroreningsnivåer. Verksamhetsutövarna bör informera den behöriga myndigheten om varje ändring som kan påverka miljön. Väsentliga ändringar av anläggningar som kan medföra betydande negativa effekter för människors hälsa eller miljön bör inte göras utan ett tillstånd som utfärdats i enlighet med detta direktiv.
- (19) Spridning av gödsel bidrar i betydande grad till utsläpp av föroreningar till luft och vatten. För att uppfylla de mål som anges i den tematiska strategin för luftförorening och unionslagstiftningen om vattenskydd är det nödvändigt att kommissionen ser över behovet av att fastställa de lämpligaste kontrollerna för dessa utsläpp genom tillämpning av bästa tillgängliga teknik.
- (20) Intensiv uppfödning av fjäderfä och nötkreatur bidrar i betydande grad till utsläpp av föroreningar till luft och vatten. För att uppfylla de mål som anges i den tematiska strategin för luftförorening och i unionslagstiftningen om vattenskydd är det nödvändigt att kommissionen ser över behovet av att fastställa differentierade tröskelvärden för kapacitet avseende olika fjäderfäarter, i syfte att fastställa tillämpningsområdet för detta direktiv och ser över behovet av att fastställa de lämpligaste åtgärderna för att begränsa utsläppen från nötkreatursanläggningar.
- (21) För att ta hänsyn till utvecklingen av bästa tillgängliga teknik och andra förändringar av en anläggning, bör tillståndsvillkoren omprövas regelbundet och vid behov uppdateras, särskilt om nya eller uppdaterade BAT-slutsatser antas.
- (22) I specifika fall, när det vid omprövning och uppdatering av tillstånd framgår att det kan behövas en längre period än fyra år efter offentliggörandet av ett beslut om BAT-slutsatser för att införa ny bästa tillgängliga teknik, får de behöriga myndigheterna fastställa en längre tidsperiod i tillståndsvillkoren om det är motiverat på grundval av de kriterier som fastställs i detta direktiv.
- (23) Det är nödvändigt att säkerställa att driften av en anläggning inte leder till försämrad kvalitet hos mark och grundvatten. Tillståndsvillkoren bör därför innefatta lämpliga åtgärder för att förhindra utsläpp till mark och grundvatten och regelbunden övervakning av de åtgärderna för att förhindra läckor, spill, tillbud eller olyckor under användningen av utrustningen och under förvaring. För att upptäcka eventuell förorening av mark och grundvatten i ett tidigt skede och för att vidta lämpliga korrigeringsåtgärder innan föroreningen sprids är det också nödvändigt att mark och grundvatten kontrolleras med avseende på relevanta farliga ämnen. När kontrollernas frekvens ska fastställas kan typen av förebyggande åtgärder och omfattningen och förekomsten av övervakningen beaktas.

- (24) För att säkerställa att driften av en anläggning inte försämrar kvaliteten hos mark och grundvatten är det nödvändigt att genom en statusrapport fastställa föroreningsstatusen för mark och grundvatten. Statusrapporten bör vara ett praktiskt redskap som i möjligaste mån möjliggör en kvantifierad jämförelse mellan statusen inom området enligt beskrivningen i rapporten och statusen inom området efter det att verksamheten slutgiltigt upphört, för att man ska kunna konstatera om en betydande ökning av föroreningen av marken eller grundvattnet har ägt rum. Statusrapporten bör därför innehålla information som utnyttjar befintliga uppgifter om mätningar av mark och grundvatten samt historiska uppgifter om hur området tidigare använts.
- (25) I enlighet med principen om att förorenaren ska betala bör medlemsstaterna, när de bedömer vilken signifikansnivå av förorening av mark och grundvatten orsakad av verksamhetsutövaren som ska utlösa skyldigheten att återställa området till den status som beskrivs i statusrapporten, ta hänsyn till de tillståndsvillkor som gällt under den berörda verksamhetens livstid, de åtgärder för att förebygga föroreningar som vidtagits vid anläggningen och den relativa ökningen av föroreningar jämfört med den föroreningsbelastning som fastställts i statusrapporten. Ansvar för det gäller förorening som inte orsakats av verksamhetsutövaren är en fråga för relevant nationell lagstiftning och i tillämpliga fall annan relevant unionslagstiftning.
- (26) För att säkerställa att detta direktiv genomförs och tillämpas på ett effektivt sätt, bör verksamhetsutövaren åläggas att regelbundet rapportera till den behöriga myndigheten om hur tillståndsvillkoren uppfylls. Medlemsstaterna bör se till att verksamhetsutövaren och den behöriga myndigheten var för sig vidtar nödvändiga åtgärder i fall av bristande efterlevnad av detta direktiv och se till att det finns ett system för miljötillsyn. Medlemsstaterna bör se till att det finns tillräcklig tillgång till personal med de färdigheter och kvalifikationer som behövs för att effektivt genomföra den tillsynen.
- (27) I enlighet med Århuskonventionen om tillgång till information, allmänhetens deltagande i beslutsprocesser och tillgång till rättslig prövning i miljöfrågor⁽¹⁾ är effektivt deltagande från allmänhetens sida i beslutsförfarandena nödvändigt om allmänheten ska ha en möjlighet att yttra sig i frågor som kan vara av betydelse för besluten och för att beslutsfattaren ska kunna beakta sådana synpunkter, vilket leder till bättre möjligheter till ansvarsutkrävande och större öppenhet i beslutsförfarandena och bidrar till att öka allmänhetens miljömedvetenhet och stöd för det beslut som fattas. Den berörda allmänheten bör ha tillgång till rättslig prövning för att bidra till att skydda rätten att leva i en miljö som tillfredsställer kraven när det gäller människors hälsa och välbefinnande.
- (28) Förbränning av bränsle i anläggningar med en sammanlagd installerad tillförd effekt på mindre än 50 MW bidrar i betydande grad till utsläpp av föroreningar till luften. För att uppfylla de mål som anges i den tematiska strategin för luftförorening är det nödvändigt att kommissionen ser över behovet av att fastställa hur utsläpp från sådana anläggningar kan begränsas på lämpligast sätt. Denna översyn bör beakta särdragen hos förbränningsanläggningar som används vid hälso- och sjukvårdsinrättningar, särskilt med tanke på deras exceptionella användning i nödsituationer.
- (29) Stora förbränningsanläggningar bidrar i mycket hög grad till utsläpp av luftföroreningar som leder till betydande påverkan på människors hälsa och miljön. För att minska denna påverkan och verka för uppfyllandet av kraven i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/81/EG av den 23 oktober 2001 om nationella utsläppstak för vissa luftföroreningar⁽²⁾ och de mål som anges i den tematiska strategin för luftförorening, är det nödvändigt att fastställa skärpta utsläppsgränsvärden på unionsnivå för vissa typer av förbränningsanläggningar och föroreningar.
- (30) Kommissionen bör se över behovet av att fastställa utsläppsgränsvärden för hela unionen och av att ändra de utsläppsgränsvärden som fastställs i bilaga V för vissa stora förbränningsanläggningar, med beaktande av en översyn och uppdatering av de relevanta BAT-referensdokumenten. I detta sammanhang bör kommissionen ta hänsyn till särdragen i raffinaderiernas energisystem.
- (31) Beroende på egenskaperna hos vissa inhemska fasta bränslen är det lämpligt att tillämpa minimikrav på avsvavlingsgrad i stället för utsläppsgränsvärden för svaveldioxid för förbränningsanläggningar som använder sådana bränslen. Eftersom de särskilda egenskaperna hos oljeskiffer dessutom kanske inte möjliggör en tillämpning av samma teknik för minskade svavelutsläpp eller uppnåendet av samma avsvavlingseffektivitet som för andra bränslen, är något lägre minimikrav på avsvavlingsgrad för anläggningar som använder detta bränsle lämpliga.
- (32) I händelse av ett plötsligt avbrott i tillgången på lågsavvlig olja eller gas till följd av en allvarlig brist, bör den behöriga myndigheten kunna medge tillfälliga undantag som medger att utsläppen från förbränningsanläggningarna i fråga överskrider de gränsvärden för utsläpp som anges i detta direktiv.

⁽¹⁾ EUT L 124, 17.5.2005, s. 4.

⁽²⁾ EGT L 309, 27.11.2001, s. 22.

- (33) Verksamhetsutövaren i fråga bör inte driva en förbränningsanläggning i mer än 24 timmar efter ett funktionsfel eller haveri i reningsutrustningen, och för att begränsa de negativa förorenings effekterna på miljön bör drift utan rening inte överstiga 120 timmar under en tolv månadersperiod. Om det föreligger ett tvingande behov av energiförsörjning eller om det är nödvändigt att undvika en total ökning av de utsläpp som uppkommer genom drift av en annan förbränningsanläggning, bör de behöriga myndigheterna dock kunna medge undantag från de tidsgränserna.
- (34) För att säkerställa hög skyddsnivå för miljön och människors hälsa och undvika gränsöverskridande transporter av avfall till anläggningar med lägre miljöstandard, är det nödvändigt att fastställa och upprätthålla stränga driftvillkor, tekniska krav och gränsvärden för utsläpp för anläggningar som förbränner eller samförbränner avfall inom unionen.
- (35) Användningen av organiska lösningsmedel i vissa verksamheter och anläggningar ger upphov till utsläpp av organiska föreningar till luften, vilket bidrar till lokal och gränsöverskridande bildning av fotokemiska oxidanter som orsakar skador på naturresurser och har skadliga effekter på människors hälsa. Det är därför nödvändigt att vidta förebyggande åtgärder mot användningen av organiska lösningsmedel och fastställa krav på att uppfylla gränsvärdena för utsläpp av organiska föreningar och uppfylla de tillämpliga driftvillkoren. Verksamhetsutövare bör tillåtas uppfylla kraven i en minskningsplan i stället för att uppfylla de gränsvärden för utsläpp som anges i detta direktiv om det finns alternativa åtgärder, t.ex. användning av produkter eller teknik med låg halt av lösningsmedel eller utan lösningsmedel, för att klara motsvarande utsläppsminskning.
- (36) Anläggningar som producerar titandioxid kan ge upphov till betydande utsläpp till luft och vatten. För att minska denna påverkan är det nödvändigt att på unionsnivå fastställa stränga gränsvärden för vissa förorenande ämnen.
- (37) När det gäller huruvida anläggningar för tillverkning av keramiska produkter genom bränning ska omfattas av tillämpningsområdet för nationella lagar och andra författningar som har satts i kraft för att följa detta direktiv bör medlemsstaterna, för att medge en tydlig tolkning av tillämpningsområdet, avgöra om såväl kriteriet produktionskapacitet som kriteriet ugnskapacitet ska tillämpas eller om endast ett av de två kriterierna ska tillämpas, på grundval av den nationella industrisektorns egenskaper.
- (38) För att förenkla rapporteringen och minska onödiga administrativa bördor bör kommissionen fastställa metoder för att anpassa tillhandahållandet av uppgifter enligt detta direktiv till övriga krav i unionslagstiftningen och i synnerhet till Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 166/2006 av den 18 januari 2006 om upprättande av ett europeiskt register över utsläpp och överföringar av föroreningar ⁽¹⁾.
- (39) För att säkerställa enhetliga förutsättningar för genomförandet bör kommissionen ges genomförandebefogenheter för att anta riktlinjer för insamling av uppgifter, för utarbetande av BAT-referensdokument och kvalitetssäkring av dem, inbegripet lämpligheten av deras innehåll och format, för att anta beslut om BAT-slutsatser, för att fastställa ingående bestämmelser för att fatta beslut om start- och stopperioder och för nationella övergångsplaner för stora förbränningsanläggningar samt för att anta typ, format och periodicitet för den information som medlemsstaterna ska göra tillgänglig för kommissionen. I enlighet med artikel 291 i EUF-fördraget ska allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter fastställas i förväg genom en förordning som antas i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet. I avvaktan på att denna nya förordning antas fortsätter rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som ska tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter ⁽²⁾ att vara tillämpligt, med undantag för det föreskrevna förfarandet med kontroll, som inte är tillämpligt.
- (40) Kommissionen bör ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget för att fastställa den dag från och med vilken kontinuerliga mätningar av utsläppen till luft av tungmetaller, dioxiner och furaner ska göras samt för att anpassa vissa delar av bilagorna V, VI och VII till den vetenskapliga och tekniska utvecklingen. För avfallsförbrännings- och samförbränningsanläggningar kan detta bland annat innefatta fastställande av kriterier för undantag från kravet på kontinuerlig kontroll av totala stoftutsläpp. Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå.
- (41) Kommissionen bör, för att kunna ta itu med betydande föroreningar av miljön, exempelvis med tungmetaller och dioxiner och furaner, med utgångspunkt från en bedömning av genomförandet av bästa tillgängliga teknik för vissa verksamheter eller effekterna av dessa verksamheter på miljön som helhet, lägga fram förslag om unionsomfattande minimikrav på gränsvärden för utsläpp och om regler för övervakning och efterlevnad.
- (42) Medlemsstaterna bör fastställa regler om sanktioner vid överträdelse av nationella bestämmelser som antagits till följd av detta direktiv och se till att sanktionerna genomförs. Sanktionerna bör vara effektiva, proportionella och avskräckande.

⁽¹⁾ EUT L 33, 4.2.2006, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 184, 17.7.1999, s. 23.

(43) För att ge befintliga anläggningar tillräcklig tid för att tekniskt anpassa sig till de nya kraven i detta direktiv, bör vissa av de nya kraven tillämpas på dessa anläggningar först när en bestämd tid gått efter det att detta direktiv ska tillämpas. Förbränningsanläggningar måste ges tillräckligt lång tid att införa de reningsåtgärder som är nödvändiga för att de ska uppfylla de gränsvärden för utsläpp som anges i bilaga V.

(44) Eftersom målen för detta direktiv, nämligen att säkerställa en hög miljöskyddsnivå och förbättra miljöns kvalitet, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och de därför, på grund av den gränsöverskridande karaktären hos föroreningar från industriella verksamheter, bättre kan uppnås på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

(45) Detta direktiv står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och principer som särskilt erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Detta direktiv syftar särskilt till att främja tillämpningen av artikel 37 i den stadgan.

(46) Skyldigheten att införliva detta direktiv med nationell lagstiftning bör endast gälla de bestämmelser som utgör en innehållsmässig ändring i förhållande till tidigare direktiv. Skyldigheten att införliva de oförändrade bestämmelserna följer av de tidigare direktiven.

(47) I enlighet med punkt 34 i det interinstitutionella avtalet om bättre lagstiftning ⁽¹⁾ uppmuntras medlemsstaterna att för egen del och i unionens intresse upprätta egna tabeller som så vitt det är möjligt visar överensstämmelsen mellan detta direktiv och införlivandeåtgärderna samt att offentliggöra dessa tabeller.

(48) Detta direktiv bör inte påverka medlemsstaternas skyldigheter när det gäller tidsfristerna för införlivande med nationell lagstiftning och tillämpning av de direktiv som anges i bilaga IX, del B.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Syfte

I detta direktiv fastställs bestämmelser om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar som härrör från industriella verksamheter.

⁽¹⁾ EUT C 321, 31.12.2003, s. 1.

Det innehåller också bestämmelser som syftar till att förebygga eller, när det visar sig vara omöjligt, minska utsläppen till luft, vatten och mark och förebygga uppkomst av avfall, så att en hög skyddsnivå kan uppnås för miljön som helhet.

Artikel 2

Tillämpningsområde

1. Detta direktiv gäller de industriella verksamheter som ger upphov till föroreningar som avses i kapitlen II–VI.

2. Detta direktiv gäller inte forskningsverksamhet, utvecklingsverksamhet eller utprovning av nya produkter och processer.

Artikel 3

Definitioner

I detta direktiv gäller följande definitioner:

1. *ämne*: varje kemiskt grundämne och dess föreningar, med undantag för följande ämnen:

a) Radioaktiva ämnen enligt definitionen i artikel 1 i rådets direktiv 96/29/Euratom av den 13 maj 1996 om fastställande av grundläggande säkerhetsnormer för skydd av arbetstagarnas och allmänhetens hälsa mot de faror som uppstår till följd av joniserande strålning ⁽²⁾.

b) Genetiskt modifierade mikroorganismer enligt definitionen i artikel 2.b i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/41/EG av den 6 maj 2009 om innesluten användning av genetiskt modifierade mikroorganismer ⁽³⁾.

c) Genetiskt modifierade organismer enligt definitionen i artikel 2.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/18/EG av den 12 mars 2001 om avsiktlig utsättning av genetiskt modifierade organismer i miljön ⁽⁴⁾.

2. *förorening*: direkt eller indirekt överföring genom mänsklig verksamhet av ämnen, vibrationer, värme eller buller till luft, vatten eller mark, som kan skada människors hälsa eller kvaliteten på miljön, medföra skador på materiell egendom, medföra skador på eller försvåra möjligheterna att dra nytta av de fördelar naturen erbjuder eller annan legitim användning av miljön.

⁽²⁾ EGT L 159, 29.6.1996, s. 1.

⁽³⁾ EUT L 125, 21.5.2009, s. 75.

⁽⁴⁾ EGT L 106, 17.4.2001, s. 1.

3. *anläggning*: en fast, teknisk enhet inom vilken en eller flera av de verksamheter som anges i bilaga I eller i del 1 i bilaga VII bedrivs, liksom all annan därmed förknippad verksamhet på samma plats som tekniskt sett är knuten till de verksamheter som anges i dessa bilagor och som kan påverka utsläpp och föroreningar.
4. *utsläpp*: direkt eller indirekt utsläpp, från punktkällor eller diffusa källor inom anläggningen, av ämnen, vibrationer, värme eller buller till luft, vatten eller mark.
5. *gränsvärde för utsläpp*: den mängd, uttryckt i särskilda parametrar, eller den koncentration av och/eller nivå på ett utsläpp, som inte får överskridas under en given tidsperiod eller flera givna tidsperioder.
6. *miljökvalitetsnorm*: ett antal krav som ska vara uppfyllda vid en viss tidpunkt för en given miljö eller en särskild del av denna miljö, enligt vad som anges i unionslagstiftningen.
7. *tillstånd*: ett skriftligt godkännande att driva en anläggning eller förbränningsanläggning, avfallsförbränningsanläggning eller samförbränningsanläggning eller delar därav.
8. *generella bindande regler*: gränsvärden för utsläpp eller andra villkor, på åtminstone sektorsnivå, som antas i syfte att direkt användas för fastställande av tillståndsvillkor.
9. *väsentlig ändring*: en ändring av art eller funktion, eller en utvidgning, av en anläggning eller förbränningsanläggning, avfallsförbränningsanläggning eller samförbränningsanläggning, som kan ha en betydande negativ inverkan på människors hälsa eller miljön.
10. *bästa tillgängliga teknik*: det mest effektiva och mest avancerade stadium vad gäller utvecklingen av verksamheten och tillverkningsmetoderna som anger en given tekniks praktiska lämplighet för att utgöra grunden för gränsvärden för utsläpp och andra tillståndsvillkor och som har till syfte att hindra och, när detta inte är möjligt, minska utsläpp och påverkan på miljön som helhet.
 - a) *teknik*: både den teknik som används och det sätt på vilket anläggningen utformas, uppförs, underhålls, drivs och utvecklas,
 - b) *tillgänglig*: att tekniken ska ha utvecklats i sådan utsträckning att den kan tillämpas inom den berörda industribranschen på ett ekonomiskt och tekniskt genomförbart sätt och med beaktande av kostnader och nytta, oavsett om tekniken tillämpas eller produceras inom den berörda medlemsstaten, förutsatt att den berörda verksamhetsutövaren på rimliga villkor kan få tillgång till den,
 - c) *bästa*: den teknik som är mest effektiv för att uppnå en hög allmän skyddsnivå för miljön som helhet.
11. *BAT-referensdokument*: ett dokument som är resultatet av det informationsutbyte som anordnats i enlighet med artikel 13 och som upprättats för angivna verksamheter och som framför allt beskriver tillämpad teknik, aktuella utsläpp och förbrukningsnivåer, teknik som beaktats för fastställandet av bästa tillgängliga teknik samt BAT-slutsatser och eventuell ny teknik, med särskilt beaktande av de kriterier som anges i bilaga III.
12. *BAT-slutsatser*: ett dokument som innehåller de delar av ett BAT-referensdokument där slutsatserna om bästa tillgängliga teknik fastställs, en beskrivning av denna, information för att bedöma dess tillämplighet, utsläppsnivåer som hänger samman med den bästa tillgängliga tekniken, kontroll som hänger samman med denna, förbrukningsnivåer som hänger samman med denna och vid behov relevanta åtgärder för avhjälpan av föroreningsskada på platsen.
13. *utsläppsnivåer som motsvarar bästa tillgängliga teknik*: de utsläppsnivåer som erhålls under normala driftförhållanden med användning av en bästa tillgänglig teknik eller en kombination av flera bästa tillgängliga tekniker, såsom de beskrivs i BAT-slutsatserna, uttryckta som ett genomsnitt under en bestämd tidsperiod, under specificerade referensförhållanden.
14. *ny teknik*: en ny teknik för en industriell verksamhet som, om den utvecklas kommersiellt, skulle kunna medföra antingen en högre generell miljöskyddsnivå eller åtminstone samma miljöskyddsnivå och större kostnadsbesparing än befintlig bästa tillgängliga teknik.
15. *verksamhetsutövare*: varje fysisk eller juridisk person som helt eller delvis driver eller kontrollerar en anläggning eller förbränningsanläggning, avfallsförbränningsanläggning eller samförbränningsanläggning eller, om det finns bestämmelser om detta i den nationella lagstiftningen, varje person som har givits rätten att fatta avgörande ekonomiska beslut med avseende på anläggningens tekniska funktionsätt.
16. *allmänheten*: en eller flera fysiska eller juridiska personer och, i enlighet med nationell lagstiftning eller praxis, sammanslutningar, organisationer eller grupper av dessa.
17. *den berörda allmänheten*: den allmänhet som berörs eller kan antas bli berörd av, eller som har ett intresse av, beslut om meddelande eller uppdatering av tillstånd eller tillståndsvillkor. Icke-statliga miljöskyddsorganisationer som uppfyller kraven i nationell lagstiftning ska med avseende på denna definition anses ha ett sådant intresse.

18. *farliga ämnen*: ämnen eller blandningar enligt definitionen i artikel 3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1272/2008 av den 16 december 2008 om klassificering, märkning och förpackning av ämnen och blandningar ⁽¹⁾.
19. *statusrapport*: information om statusen i mark och grundvatten med avseende på förorening med relevanta farliga ämnen.
20. *grundvatten*: grundvatten enligt definitionen i artikel 2.2 i Europaparlaments och rådets direktiv 2000/60/EG av den 23 oktober 2000 om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på vattenpolitikens område ⁽²⁾.
21. *mark*: det översta lagret av jordskorpan mellan berggrunden och ytan. Marken består av mineralpartiklar, organiskt material, vatten, luft och levande organismer.
22. *miljötillsyn*: alla åtgärder (inklusive tillsyn på plats samt kontroll av utsläpp, interna rapporter, uppföljningsdokument, egen övervakning, använda tekniker och tillfredsställande miljöledning för anläggningen) som vidtas av en behörig myndighet eller för dennas räkning för att kontrollera och främja att anläggningarna uppfyller tillståndsvillkoren och, vid behov, för att övervaka deras miljökonsekvenser.
23. *fjäderfä*: fjäderfä enligt definitionen i artikel 2.1 i rådets direktiv 90/539/EEG av den 15 oktober 1990 om djurhälsovillkor för handel inom gemenskapen med och för import från tredje land av fjäderfä och kläckningsägg ⁽³⁾.
24. *bränsle*: varje fast, flytande eller gasformigt brännbart material.
25. *förbränningsanläggning*: varje teknisk inrättning i vilken bränslen oxideras för att den frigjorda värmen ska kunna utnyttjas.
26. *skorsten*: en konstruktion som innehåller en eller flera pipor genom vilka rökgaser leds ut i luften.
27. *drifttimmar*: den tid, uttryckt i timmar, under vilken en förbränningsanläggning, helt eller delvis, är i drift och släpper ut utsläpp till luften, med undantag för start- och stopperioder.
28. *avsvavlingsgrad*: förhållandet under en bestämd tidsperiod mellan mängden svavel som inte släpps ut till luften vid en förbränningsanläggning och svavelmängden i det fasta bränsle som tillförs förbränningsanläggningen och förbrukas under samma tidsperiod.
29. *inhemskt fast bränsle*: ett naturligt förekommande fast bränsle som utvinns lokalt och som tillförs en förbränningsanläggning som är särskilt utformad för det bränslet.
30. *bestämmande bränsletyp*: den bränsletyp, av alla de bränsletyper som används i en flerbränsleanläggning som för egen förbrukning använder destillations- och omvandlingsrester från råoljeraffinering, separat eller tillsammans med andra bränsletyper, som har det högsta utsläppsgränsvärdet enligt del 1 i bilaga V eller, när det gäller två bränsletyper med samma utsläppsgränsvärde, den bränsletyp som har den högsta tillförda effekten av alla dessa bränsletyper.
31. *biomassa*: något av följande:
- a) Produkter som består av vegetabiliskt material från jord- eller skogsbruk som kan användas som bränsle för återvinning av energiinnehållet.
 - b) Följande avfall:
 - i) Vegetabiliskt jord- och skogsbruksavfall.
 - ii) Vegetabiliskt avfall från livsmedelsindustrin, om den värme som alstras återvinns.
 - iii) Vegetabiliskt fiberhaltigt avfall som uppstått vid produktion av nyfiberpappersmassa och vid pappersproduktion från massa, om avfallet samförbränns på produktionsplatsen och om den värme som alstras återvinns;
 - iv) Korkavfall.
 - v) Träavfall med undantag för träavfall som kan innehålla organiska halogenföreningar eller tungmetaller till följd av ytbehandling med träskyddsmedel eller till följd av ytbehandling, och som särskilt omfattar sådant träavfall från bygg- och rivningsavfall.
32. *flerbränsleanläggning*: förbränningsanläggning som använder en eller flera typer av bränsle samtidigt eller växelsvis.
33. *gasturbin*: en roterande maskin som omvandlar värmeenergi till mekaniskt arbete och som huvudsakligen består av en kompressor, en termisk enhet där bränsle oxideras för att värma drivmedlet, och en turbin.
34. *gasmotor*: en intern förbränningsmotor som arbetar enligt Ottocykeln och där gnisttändning, eller när det gäller tvåbränslemotorer, kompressionständning används för förbränning av bränslet.

⁽¹⁾ EUT L 353, 31.12.2008, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 327, 22.12.2000, s. 1.

⁽³⁾ EGT L 303, 31.10.1990, s. 6.

35. *dieselmotor*: en intern förbränningsmotor som arbetar enligt dieselsyckeln och där kompressionständning används för förbränning av bränslet.
36. *litet enskilt system*: ett litet enskilt system enligt definitionen i artikel 2.26 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/54/EG av den 26 juni 2003 om gemensamma regler för den inre marknaden för el ⁽¹⁾.
37. *avfall*: avfall enligt definitionen i artikel 3.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/98/EG av den 19 november 2008 om avfall ⁽²⁾.
38. *farligt avfall*: farligt avfall enligt definitionen i artikel 3.2 i direktiv 2008/98/EG.
39. *blandat kommunalt avfall*: avfall från hushåll samt avfall från handel, industrier och institutioner, som till sin natur och sin sammansättning liknar hushållsavfall, men med undantag för de fraktioner som anges under rubrik 20 01 i bilagan till beslut 2000/532/EG ⁽³⁾ och som är källsorterade, och med undantag för annat avfall som anges under 20 02 i samma bilaga.
40. *avfallsförbränningsanläggning*: varje stationär eller mobil teknisk enhet eller utrustning avsedd för värmebehandling av avfall, med eller utan återvinning av alstrad värme, med hjälp av förbränning av avfall genom oxidering såväl som andra termiska behandlingsprocesser, t.ex. pyrolys, förgasning eller plasmaprocess, om ämnena från behandlingen sedan förbränns.
41. *samförbränningsanläggning*: varje stationär eller mobil teknisk enhet vars huvudsakliga ändamål är energialstring eller tillverkning av materiella produkter och som utnyttjar avfall som normalt bränsle eller tillskottsbränsle eller där avfall värmebehandlas för att det ska kunna bortskaffas med hjälp av förbränning av avfall genom oxidering såväl som andra termiska behandlingsprocesser, t.ex. pyrolys, förgasning eller plasmaprocess, om ämnena från behandlingen sedan förbränns.
42. *nominell kapacitet*: den sammanlagda förbränningskapaciteten hos de ugnar som avfallsförbrännings- eller samförbränningsanläggningen består av, enligt specifikation av konstruktören och bekräftelse från verksamhetsutövaren, med vederbörlig hänsyn tagen till värmevärdet hos avfallet, uttryckt i kvantiteten avfall som förbränns per timme.
43. *dioxiner och furaner*: alla polyklorerade dibenso-p-dioxiner och dibensofuraner som förtecknas i del 2 i bilaga VI.
44. *organisk förening*: en förening som innehåller åtminstone elementet kol och ett eller flera av väte, halogener, syre, svavel, fosfor, kisel eller kväve, med undantag av koloxider och organiska karbonater och bikarbonater.
45. *flyktig organisk förening*: en organisk förening och den fraktion av kreosot som vid 293,15 K har ett ångtryck av minst 0,01 kPa eller som har motsvarande flyktighet under de särskilda användningsförhållandena.
46. *organiskt lösningsmedel*: en flyktig organisk förening som används för något av följande ändamål:
- Ensam eller tillsammans med andra ämnen, och utan att genomgå någon kemisk förändring, för att lösa upp råvaror, produkter eller avfallsprodukter.
 - Som rengöringsmedel för att lösa upp föroreningar.
 - Som lösningsmedel.
 - Som dispergeringsmedel.
 - För reglering av viskositeten.
 - För reglering av ytspänningen.
 - Som mjukgörare.
 - Som konserveringsmedel.
47. *beläggning*: beläggning enligt definitionen i artikel 2.8 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/42/EG av den 21 april 2004 om begränsning av utsläpp av flyktiga organiska föreningar förorsakade av användning av organiska lösningsmedel i vissa färger och lacker samt produkter för fordonsreparationslackering ⁽⁴⁾.

Artikel 4

Skyldighet att ha tillstånd

1. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att ingen anläggning eller förbränningsanläggning, avfallsförbränningsanläggning eller samförbränningsanläggning drivs utan tillstånd.

Med avvikelse från första stycket får medlemsstaterna fastställa ett registreringsförfarande för anläggningar som endast omfattas av kapitel V.

Registreringsförfarandet ska fastställas i en bindande akt och ska innefatta att verksamhetsutövaren åtminstone ska anmäla till den behöriga myndigheten att han har för avsikt att driva en anläggning.

⁽¹⁾ EUT L 176, 15.7.2003, s. 37.

⁽²⁾ EUT L 312, 22.11.2008, s. 3.

⁽³⁾ Kommissionens beslut 2000/532/EG av den 3 maj 2000 om ersättning av beslut 94/3/EG om en förteckning över avfall i enlighet med artikel 1 a i rådets direktiv 75/442/EEG om avfall, och rådets beslut 94/904/EG om upprättande av en förteckning över farligt avfall i enlighet med artikel 1.4 i rådets direktiv 91/689/EEG om farligt avfall (EGT L 226, 6.9.2000, s. 3).

⁽⁴⁾ EUT L 143, 30.4.2004, s. 87.

2. Medlemsstaterna får välja att föreskriva att ett tillstånd ska gälla för två eller flera anläggningar eller delar därav som drivs av samma verksamhetsutövare på samma plats.

Om ett tillstånd gäller för två eller flera anläggningar ska det innehålla villkor för att säkerställa att varje anläggning uppfyller kraven i detta direktiv.

3. Medlemsstaterna får välja att föreskriva att ett tillstånd ska gälla för flera delar av en anläggning som drivs av olika verksamhetsutövare. I sådana fall ska varje verksamhetsutövars ansvar preciseras i tillståndet.

Artikel 5

Meddelande av tillstånd

1. Utan att det påverkar andra krav på grund av nationella bestämmelser eller unionsbestämmelser ska den behöriga myndigheten meddela tillstånd om anläggningen uppfyller de krav som ställs i detta direktiv.

2. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att se till att tillståndsvillkoren, och förfarandena för meddelande av tillstånd, är fullständigt samordnade när flera behöriga myndigheter eller verksamhetsutövare medverkar eller mer än ett tillstånd meddelas, för att hos alla myndigheter som är behöriga i samband med förfarandet garantera effektiviteten i det samordnade förfaringsättet.

3. När det gäller en ny anläggning eller en väsentlig ändring på vilken artikel 4 i direktiv 85/337/EEG är tillämplig, ska alla relevanta uppgifter som kommit in eller slutsatser som dragits till följd av tillämpning av artiklarna 5, 6, 7 och 9 i det direktivet granskas och användas när tillståndet meddelas.

Artikel 6

Generella bindande regler

Utan att det påverkar skyldigheten att inneha ett tillstånd får medlemsstaterna ange skyldigheter för vissa kategorier av anläggningar, förbränningsanläggningar, avfallsförbränningsanläggningar eller samförbränningsanläggningar i form av generella, bindande regler.

Om generella bindande regler antas, räcker det att tillståndet innehåller en hänvisning till dessa regler.

Artikel 7

Tillbud och olyckor

Utan att det påverkar tillämpningen av Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/35/EG av den 21 april 2004 om miljöansvar för att förebygga och avhjälpa miljöskador⁽¹⁾ ska medlemsstaterna, i händelse av tillbud eller olyckor som påverkar miljön i betydande grad, vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att

⁽¹⁾ EUT L 143, 30.4.2004, s. 56.

a) verksamhetsutövaren omedelbart underrättar den behöriga myndigheten,

b) verksamhetsutövaren omedelbart vidtar åtgärder för att begränsa miljökonsekvenserna och för att förhindra eventuella ytterligare tillbud eller olyckor,

c) den behöriga myndigheten kräver att verksamhetsutövaren vidtar alla lämpliga kompletterande åtgärder som den behöriga myndigheten anser vara nödvändiga för att begränsa miljökonsekvenserna och för att förhindra eventuella ytterligare tillbud eller olyckor.

Artikel 8

Bristande efterlevnad

1. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att tillståndsvillkoren följs.

2. Om tillståndsvillkoren inte följs ska medlemsstaterna se till att

a) verksamhetsutövaren omedelbart informerar den behöriga myndigheten,

b) verksamhetsutövaren omedelbart vidtar de åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa att villkoren åter följs snarast möjligt,

c) den behöriga myndigheten kräver att verksamhetsutövaren vidtar alla lämpliga kompletterande åtgärder som den behöriga myndigheten anser vara nödvändiga för att villkoren åter ska följas.

Om en överträdelse av tillståndsvillkoren innebär en omedelbar fara för människors hälsa eller hotar att omedelbart medföra betydande skadeverkningar för miljön och fram till dess att villkoren åter följs i enlighet med första stycket b och c, ska driften av anläggningen, förbränningsanläggningen, avfallsförbränningsanläggningen, samförbränningsanläggningen eller en relevant del av denna upphöra.

Artikel 9

Utsläpp av växthusgaser

1. Om utsläppen av växthusgaser från en anläggning fastställs i bilaga I till direktiv 2003/87/EG för en verksamhet som bedrivs vid denna anläggning, ska tillståndet inte omfatta gränsvärden för utsläpp för direkta utsläpp av denna gas, såvida inte det är nödvändigt för att förhindra betydande lokala föroreningar.

2. För verksamheter som förtecknas i bilaga I till direktiv 2003/87/EG får medlemsstaterna välja att inte införa krav på effektiv energianvändning för förbränningsanläggningar eller andra enheter som avger koldioxid på platsen.

3. Vid behov ska de behöriga myndigheterna ändra tillståndet enligt vad som är lämpligt.

4. Punkterna 1–3 ska inte tillämpas på anläggningar som är tillfälligt undantagna från systemet för handel med utsläppsrätter för växthusgaser inom unionen i enlighet med artikel 27 i direktiv 2003/87/EG.

KAPITEL II

BESTÄMMELSER FÖR VERKSAMHETER SOM ANGES I BILAGA I

Artikel 10

Tillämpningsområde

Detta kapitel gäller de verksamheter som anges i bilaga I och som, i tillämpliga fall, uppnår de tröskelvärden för kapacitet som anges i den bilagan.

Artikel 11

Allmänna principer för verksamhetsutövarens grundläggande skyldigheter

Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att se till att anläggningen drivs enligt principerna om att

- a) alla lämpliga förebyggande åtgärder vidtas för att undvika föroreningar,
- b) bästa tillgängliga teknik används,
- c) ingen betydande förorening förorsakas,
- d) generering av avfall förhindras i enlighet med direktiv 2008/98/EG,
- e) avfall som ändå genereras, i prioritetsordning och i enlighet med direktiv 2008/98/EG, förbereds för återanvändning, materialåtervinns, återvinns eller, när detta inte är tekniskt och ekonomiskt möjligt, bortskaffas på ett sådant sätt att påverkan på miljön undviks eller minskas,
- f) energianvändningen är effektiv,
- g) nödvändiga åtgärder vidtas för att förebygga olyckor och begränsa deras följder,
- h) nödvändiga åtgärder vidtas när verksamheten definitivt har upphört, så att det inte uppstår några risker för förorening och för att återställa platsen i det tillfredsställande skick som fastställts i enlighet med artikel 22.

Artikel 12

Ansökan om tillstånd

1. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att en tillståndsansökan innehåller uppgifter om följande:

- a) Anläggningen och verksamheterna där.
- b) De råvaror och övriga insatsvaror, andra ämnen samt den energi som används eller genereras i anläggningen.
- c) Anläggningens utsläpsskällor.
- d) Förhållandena inom anläggningens område.
- e) I tillämpliga fall en statusrapport i enlighet med artikel 22.2.
- f) Art och mängd av varje utsläpp till olika delar av miljön som kan förutses från anläggningen samt en redogörelse för vilka betydande effekter på miljön som utsläppen kan orsaka.
- g) Den teknik som föreslås och övriga metoder för att förebygga utsläpp från anläggningen eller, om detta inte är möjligt, för att minska utsläppen.
- h) Åtgärder för förebyggande, förberedelse för återanvändning, materialåtervinning och återvinning av avfall som anläggningen ger upphov till.
- i) Andra åtgärder för att följa de allmänna principer för verksamhetsutövarens grundläggande skyldigheter som avses i artikel 11.
- j) Planerade åtgärder för kontroll av utsläpp i miljön.
- k) De huvudalternativ till teknik, metoder och åtgärder som sökanden övervägt, i form av en översikt.

Tillståndsansökan ska även omfatta en icke-teknisk sammanfattning av uppgifterna i första stycket.

2. Om uppgifter som lämnats enligt kraven i direktiv 85/337/EEG, eller en säkerhetsrapport som utarbetats enligt direktiv 96/82/EG eller andra upplysningar som har lämnats på grund av annan lagstiftning gör det möjligt att uppfylla något av kraven i punkt 1, får dessa upplysningar ingå i tillståndsansökan eller bifogas den.

Artikel 13

BAT-referensdokument och informationsutbyte

1. För att utarbeta, revidera och vid behov uppdatera BAT-referensdokument ska kommissionen anordna ett informationsutbyte mellan medlemsstaterna, de berörda industrierna, icke-statliga miljöskyddsorganisationer och kommissionen.

2. Informationsutbytet ska särskilt omfatta följande:

- a) Anläggningars och tekniks prestanda i fråga om utsläpp, uttryckt som genomsnitt på kort och lång sikt, när så är lämpligt, och de därmed sammanhängande referensvillkoren, förbrukning och typ av råvaror, vattenförbrukning, energiförbrukning och generering av avfall.
- b) Använd teknik, kontroll som hänger samman med denna, tvärmediaeffekter, ekonomisk och teknisk bärkraft samt utveckling av tekniken.
- c) Bästa tillgängliga teknik och ny teknik som fastställts efter beaktande av de frågor som nämns i leden a och b.

3. Kommissionen ska inrätta och regelbundet sammankalla ett forum bestående av företrädare för medlemsstaterna, de berörda industrierna och icke-statliga miljöskyddsorganisationer.

Kommissionen ska inhämta yttrande från forumet om de praktiska arrangemangen för informationsutbytet, särskilt om följande:

- a) Forumets arbetsordning.
- b) Arbetsprogrammet för informationsutbyte.
- c) Riktlinjer för insamlingen av uppgifter.
- d) Riktlinjer om utarbetande av BAT-referensdokument och om deras kvalitetssäkring inbegripet innehållets och formatets lämplighet.

De riktlinjer som avses i andra stycket leden c och d ska beakta forumets yttrande och ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande som avses i artikel 75.2.

4. Kommissionen ska inhämta och offentliggöra forumets yttrande om det föreslagna innehållet i BAT-referensdokumenten och ska beakta detta yttrande vid de förfaranden som anges i punkt 5.

5. Beslut om BAT-slutsatserna ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande som avses i artikel 75.2.

6. Efter det att ett beslut antagits i enlighet med punkt 5 ska kommissionen snarast möjligt offentliggöra BAT-referensdokumentet och se till att BAT-slutsatserna blir tillgängliga på unionens alla officiella språk.

7. I avvaktan på att ett relevant beslut antas i enlighet med punkt 5 ska slutsatserna om bästa tillgängliga teknik i BAT-referensdokument som antagits av kommissionen före den dag som avses i artikel 83 tillämpas som BAT-slutsatser med avseende på detta kapitel, med undantag av artikel 15.3 och 15.4.

Artikel 14

Tillståndsvillkor

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att tillståndet omfattar alla åtgärder som är nödvändiga för att uppfylla kraven i artiklarna 11 och 18.

Dessa åtgärder ska minst omfatta följande:

- a) Gränsvärden för utsläpp för de förorenande ämnen som anges i bilaga II och för andra förorenande ämnen som den berörda anläggningen kan antas släppa ut i betydande mängder, med beaktande av ämnenas beskaffenhet och förmåga att överföra föroreningar från ett medium till ett annat.
- b) Lämpliga föreskrifter som säkerställer skydd av mark och grundvatten samt åtgärder för kontroll och hantering av avfall som genereras vid anläggningen.
- c) Lämpliga krav för utsläppskontroll som anger
 - i) mätmetod, mätfrekvens och utvärderingsmetod, och
 - ii) när artikel 15.3 b tillämpas, att resultaten från utsläppskontrollen är tillgängliga för samma tidsperioder och referensförhållanden som för de utsläppsnivåer som motsvarar bästa tillgängliga teknik.
- d) En skyldighet att regelbundet och åtminstone en gång per år förse den behöriga myndigheten med
 - i) information på grundval av resultaten från de utsläppskontroller som avses i led c och övriga erforderliga uppgifter som gör det möjligt för den behöriga myndigheten att kontrollera att tillståndsvillkoren följs, och
 - ii) när artikel 15.3 b tillämpas, en sammanfattning av resultaten av utsläppskontrollen som möjliggör en jämförelse med de utsläppsnivåer som motsvarar bästa tillgängliga teknik.
- e) Lämpliga krav för regelbundet underhåll och regelbunden övervakning av de åtgärder som vidtagits för att förhindra utsläpp till mark och grundvatten i enlighet med led b och lämpliga krav avseende periodisk kontroll av mark och grundvatten vad avser farliga ämnen som kan påträffas på platsen, och med beaktande av risken för förorening av mark och grundvatten inom anläggningens område.
- f) Åtgärder som rör andra förhållanden än normala driftsförhållanden, t.ex. arbete med igångsättande och urdrifttagning, läckor, störningar i driften, tillfälliga avbrott och den slutliga nedläggningen av verksamheten.

g) Bestämmelser som syftar till att minimera långväga eller gränsöverskridande föroreningar.

h) Villkor för bedömning av efterlevnaden av gränsvärdena för utsläpp eller en hänvisning till de tillämpliga krav som anges på annat ställe.

2. För tillämpning av punkt 1 a får gränsvärdena för utsläpp kompletteras eller ersättas av likvärdiga parametrar eller tekniska åtgärder som säkerställer en likvärdig miljöskyddsnivå.

3. BAT-slutsatserna ska ligga till grund för fastställande av tillståndsvillkoren.

4. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 18 får den behöriga myndigheten fastställa strängare tillståndsvillkor än de som går att uppnå genom användning av bästa tillgängliga teknik enligt BAT-slutsatserna. Medlemsstaterna får fastställa bestämmelser enligt vilka den behöriga myndigheten får fastställa sådana strängare villkor.

5. När den behöriga myndigheten fastställer tillståndsvillkor på grundval av en bästa tillgänglig teknik som inte beskrivs i någon av de relevanta BAT-slutsatserna ska den säkerställa att

a) den tekniken fastställs med särskilt beaktande av de kriterier som anges i bilaga III, och

b) att kraven i artikel 15 är uppfyllda.

Om de BAT-slutsatser som avses i första stycket inte innehåller utsläppsgränser som motsvarar bästa tillgängliga teknik, ska den behöriga myndigheten säkerställa att den teknik som avses i första stycket säkerställer en miljöskyddsnivå som motsvarar den bästa tillgängliga teknik som beskrivs i BAT-slutsatserna.

6. Om en verksamhet eller en typ av produktionsprocess som bedrivs i en anläggning inte omfattas av någon av BAT-slutsatserna eller om dessa slutsatser inte behandlar alla potentiella miljöeffekter av verksamheten eller processen, ska den behöriga myndigheten, efter att först ha samrått med verksamhetsutövaren, fastställa tillståndsvillkoren på grundval av bästa tillgängliga teknik som myndigheten, med särskilt beaktande av kriterierna i bilaga III, har fastställt för de aktuella verksamheterna och processerna.

7. För de anläggningar som avses i punkt 6.6 i bilaga I gäller punkterna 1–6 i denna artikel utan att det påverkar tillämpningen av lagstiftningen om djurskydd.

Artikel 15

Gränsvärden för utsläpp, likvärdiga parametrar och tekniska åtgärder

1. Gränsvärdena för utsläpp för förorenande ämnen gäller den punkt där utsläppet lämnar anläggningen, och när värdena bestäms ska man bortse från en eventuell utspädning som gjorts före den punkten.

För indirekta utsläpp av förorenande ämnen till vatten får resultatet av rening i ett reningsverk beaktas när gränsvärden för utsläpp fastställs för anläggningen i fråga, under förutsättning att en likvärdig nivå för miljöskyddet i dess helhet garanteras och att detta inte leder till en högre föroreningsbelastning på miljön.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 18 ska de gränsvärden för utsläpp och likvärdiga parametrar eller tekniska åtgärder som avses i artikel 14.1 och 14.2 bygga på bästa tillgängliga teknik, utan att användning av en specifik teknik eller teknologi föreskrivs.

3. Den behöriga myndigheten ska fastställa gränsvärden för utsläpp som säkerställer att utsläppen under normala driftsförhållanden inte är högre än de utsläppsnivåer som motsvarar bästa tillgängliga teknik enligt de beslut om BAT-slutsatserna som avses i artikel 13.5 genom något av följande:

a) Fastställa gränsvärden för utsläpp som inte är högre än de utsläppsnivåer som motsvarar bästa tillgängliga teknik. Dessa gränsvärden ska uttryckas för samma eller kortare tidsperioder och samma referensförhållanden som de utsläppsnivåer som motsvarar bästa tillgängliga teknik,

b) fastställa andra gränsvärden för utsläpp än de som anges under led a, vad beträffar värden, tidsperioder och referensvillkor.

När punkt b tillämpas ska den behöriga myndigheten åtminstone en gång om året bedöma resultaten av utsläppskontrollen för att säkerställa att utsläppen under normala driftsförhållanden inte är högre än de utsläppsnivåer som motsvarar bästa tillgängliga teknik.

4. Genom undantag från punkt 3 och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 18 får den behöriga myndigheten i specifika fall fastställa mindre stränga gränsvärden för utsläpp. Ett sådant undantag får tillämpas endast om en bedömning visar att uppnående av utsläppsgränser som motsvarar bästa tillgängliga teknik enligt BAT-slutsatserna skulle leda till oproportionerligt höga kostnader jämfört med miljövinsterna till följd av:

a) den aktuella anläggningens geografiska belägenhet eller de lokala miljöförhållandena vid den, eller

b) den aktuella anläggningens tekniska egenskaper.

Den behöriga myndigheten ska i en bilaga till tillståndsvillkoren dokumentera skälen för tillämpningen av första stycket, inklusive resultatet av bedömningen och en motivering till de villkor som åläggs.

De gränsvärden för utsläpp som fastställts i enlighet med första stycket får dock inte vara högre än de som anges i bilagorna till detta direktiv, i tillämpliga fall.

Den behöriga myndigheten ska under alla omständigheter se till ingen betydande förorening förorsakas och att en hög nivå för miljöskyddet i dess helhet uppnås.

Kommissionen får, om det behövs, bedöma och genom riktlinjer ytterligare klargöra de kriterier som ska beaktas vid tillämpningen av denna punkt, på grundval av information som tillhandahållits av medlemsstater i enlighet med artikel 72.1, särskilt om tillämpningen av denna punkt.

Den behöriga myndigheten ska göra en förnyad bedömning av tillämpningen av det första stycket som en del av omprövningen av tillståndsvillkoren enligt artikel 21.

5. Den behöriga myndigheten får medge tillfälliga undantag från kraven i punkterna 2 och 3 i denna artikel och från artikel 11 a och 11 b för utprovning och användning av ny teknik för en period på totalt högst nio månader, förutsatt att efter den angivna perioden antingen tekniken upphör eller verksamheten åtminstone klarar de utsläppsnivåer som motsvarar bästa tillgängliga teknik.

Artikel 16

Krav på kontroll

1. De krav på kontroll som avses i artikel 14.1 c ska i tillämpliga fall vara grundade på slutsatserna om kontroll enligt BAT-slutsatserna.

2. Frekvensen av de periodiska kontroller som avses i artikel 14.1 e ska fastställas av den behöriga myndigheten i ett tillstånd för varje enskild anläggning eller i generella bindande regler.

Utan att det påverkar tillämpningen av första stycket ska periodiska kontroller genomföras åtminstone en gång vart femte år för grundvatten och vart tionde år för mark, om inte en sådan kontroll baseras på en systematisk bedömning av föroreningsrisken.

Artikel 17

Generella bindande regler för de verksamheter som förtecknas i bilaga I

1. När medlemsstaterna antar generella bindande regler ska de säkerställa ett samordnat förfarande och en hög skyddsnivå för miljön motsvarande den som kan uppnås med enskilda tillståndsvillkor.

2. Generella bindande regler ska baseras på bästa tillgängliga teknik, utan att föreskriva användning av en viss teknik eller särskild teknologi, för att säkerställa att artiklarna 14 och 15 följs.

3. Medlemsstaterna ska se till att generella bindande regler uppdateras för att beakta utvecklingen av bästa tillgängliga teknik och för att säkerställa att artikel 21 följs.

4. Generella bindande regler som antas enligt punkterna 1–3 ska innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs.

Artikel 18

Miljökvalitetsnormer

Om en miljökvalitetsnorm ställer högre krav än vad som kan uppnås genom användning av bästa tillgängliga teknik ska ytterligare åtgärder anges i tillståndet, utan att detta påverkar vidtagandet av andra åtgärder som kan behövas för att iakttä miljökvalitetsnormerna.

Artikel 19

Utvecklingen av bästa tillgängliga teknik

Medlemsländerna ska övervaka att den behöriga myndigheten följer eller hålls underrättad om utvecklingen av bästa tillgängliga teknik och om offentliggörande av nya eller uppdaterade BAT-slutsatser samt göra denna information tillgänglig för den berörda allmänheten.

Artikel 20

Verksamhetsutövarens ändring av anläggningen

1. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att verksamhetsutövaren underrättar den behöriga myndigheten om alla planerade ändringar av anläggningens art eller funktion, eller en utvidgning av anläggningen, som kan få konsekvenser för miljön. I förekommande fall ska den behöriga myndigheten uppdatera tillståndet.

2. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att ingen väsentlig ändring som planeras av verksamhetsutövaren genomförs utan att tillstånd beviljats i enlighet med detta direktiv.

Ansökan om tillstånd och de behöriga myndigheternas beslut ska avse de delar av anläggningen och de uppgifter som räknas upp i artikel 12 och som kan komma att beröras av den väsentliga ändringen.

3. En ändring av anläggningens art eller funktion eller en utvidgning av anläggningen ska anses vara väsentlig om ändringen eller utvidgningen i sig själv uppnår de tröskelvärden för kapacitet som anges i bilaga I.

Artikel 21

Den behöriga myndighetens omprövning och uppdatering av villkoren i tillstånd

1. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att den behöriga myndigheten regelbundet gör en omprövning i enlighet med punkterna 2–5 av tillståndsvillkoren och, om nödvändigt för att säkerställa efterlevnaden av detta direktiv, uppdaterar villkoren.

2. På begäran av den behöriga myndigheten ska verksamhetsutövaren överlämna alla uppgifter som är nödvändiga för en omprövning av tillståndsvillkoren, inklusive särskilt resultaten av utsläppskontroller och andra uppgifter som möjliggör en jämförelse av driften av anläggningen med bästa tillgängliga teknik enligt de tillämpliga BAT-slutsatserna och med de utsläppsnivåer som motsvarar bästa tillgängliga teknik.

Vid omprövning av tillståndsvillkoren ska den behöriga myndigheten använda all information som framkommit vid kontroll eller tillsyn.

3. Inom fyra år efter offentliggörandet av besluten om BAT-slutsatserna i enlighet med artikel 13.5 avseende en anläggnings huvudsakliga verksamhet ska den behöriga myndigheten säkerställa att

- a) alla tillståndsvillkor för den berörda anläggningen omprövas och vid behov uppdateras för att säkerställa att detta direktiv, särskilt artikel 15.3 och 15.4, följs,
- b) anläggningen uppfyller dessa tillståndsvillkor.

Omprövningen ska ske med beaktande av alla nya eller uppdaterade BAT-slutsatser som är tillämpliga på anläggningen och som har antagits i enlighet med artikel 13.5 sedan tillståndet utfärdades eller senast omprövades.

4. Om en anläggning inte omfattas av någon av BAT-slutsatserna ska tillståndsvillkoren omprövas och vid behov uppdateras om utvecklingen av bästa tillgängliga teknik möjliggör en betydande minskning av utsläppen.

5. Tillståndsvillkoren ska omprövas och vid behov uppdateras åtminstone i de fall då

- a) anläggningen orsakar förorening av sådan betydelse att nya eller reviderade gränsvärden för utsläpp behöver införas i tillståndet,
- b) driftssäkerheten nödvändiggör att annan teknik används,
- c) det är nödvändigt för att uppfylla en ny eller reviderad miljö kvalitetsnorm enligt artikel 18.

Artikel 22

Nedläggning av verksamhet

1. Den behöriga myndigheten ska fastställa tillståndsvillkor för att säkra efterlevnaden av punkterna 3 och 4 i denna artikel efter det att verksamheten definitivt har upphört, utan att det påverkar tillämpningen av direktiv 2000/60/EG, direktiv 2004/35/EG, Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/118/EG av den 12 december 2006 om skydd för grundvatten mot föroreningar och försämring⁽¹⁾ och relevant unionslagstiftning om markskydd.

⁽¹⁾ EUT L 372, 27.12.2006, s. 19.

2. Om verksamheten innefattar användning, produktion eller utsläpp av relevanta farliga ämnen, och med beaktande av risken för förorening av mark och grundvatten inom anläggningens område, ska verksamhetsutövaren utarbeta och till den behöriga myndigheten överlämna en statusrapport innan en anläggning tas i drift eller ett tillstånd för en anläggning uppdateras för första gången efter den 7 januari 2013.

Statusrapporten ska innehålla den information som är nödvändig för att fastställa föroreningsstatusen i mark och grundvatten så att en kvantifierad jämförelse kan göras med statusen efter det att verksamheten definitivt har upphört i enlighet med punkt 3.

Statusrapporten ska åtminstone innehålla följande information:

- a) Information om nuvarande användning och, om sådan finns tillgänglig, information om tidigare användning av området.
- b) Befintlig information, om sådan finns tillgänglig, om mark- och grundvattenmätningar som avspeglar tillståndet när rapporten utarbetades eller alternativt nya mark- och grundvattenmätningar med beaktande av risken för förorening av mark och grundvatten med de farliga ämnen som ska användas, produceras eller släpps ut av den berörda anläggningen.

Om information som lämnats i enlighet med annan nationell lagstiftning eller unionslagstiftning uppfyller kraven i denna punkt kan den informationen inkluderas i eller bifogas den inlämnade statusrapporten.

Kommissionen ska upprätta riktlinjer om innehållet i statusrapporten.

3. Efter det att verksamheten definitivt har upphört ska verksamhetsutövaren bedöma föroreningsstatusen i mark och grundvatten med avseende på förorening med relevanta farliga ämnen som använts, producerats eller släppts ut av anläggningen. Om anläggningen har orsakat en betydande förorening med relevanta farliga ämnen i mark och grundvatten jämfört med statusen enligt den statusrapport som avses i punkt 2, ska verksamhetsutövaren vidta nödvändiga åtgärder för att komma till rätta med föroreningen så att området återställs till den statusen. För detta ändamål får hänsyn tas till sådana åtgärders tekniska genomförbarhet.

Efter det att verksamheten definitivt har upphört och när föroreningen av mark och grundvatten på området utgör en betydande risk för människors hälsa eller för miljön som ett resultat av den tillåtna verksamhet som bedrivits av verksamhetsutövaren innan tillståndet för anläggningen uppdaterades för första gången efter den 7 januari 2013 och med beaktande av de villkor för anläggningens område som fastställts i enlighet med artikel 12.1 d, ska verksamhetsutövaren utan att det påverkar tillämpningen av första stycket vidta nödvändiga åtgärder för att avlägsna, kontrollera, innesluta eller minska relevanta farliga ämnen så att området, med beaktande av dess nuvarande eller godkända framtida användning, upphör att utgöra en sådan risk.

4. Om verksamhetsutövaren inte behöver utarbeta en statusrapport enligt punkt 2, ska verksamhetsutövaren efter det att verksamheten definitivt har upphört vidta nödvändiga åtgärder för att avlägsna, kontrollera, innesluta eller minska relevanta farliga ämnen så att området, med beaktande av dess nuvarande eller godkända framtida användning, upphör att utgöra en betydande risk för människors hälsa eller för miljön på grund av föroreningen av mark och grundvatten som ett resultat av den tillåtna verksamheten och med beaktande av de förhållanden inom anläggningens område som fastställts i enlighet med artikel 12.1 d.

Artikel 23

Miljötillsyn

1. Medlemsstaterna ska inrätta ett system för miljötillsyn av anläggningar som ska omfatta undersökning av alla olika typer av relevanta miljöeffekter från de berörda anläggningarna.

Medlemsstaterna ska säkerställa att verksamhetsutövarna ger de behöriga myndigheterna allt nödvändigt bistånd så att myndigheterna kan genomföra besök på plats, ta prover och samla in all nödvändig information för att de ska kunna fullgöra sina uppgifter enligt detta direktiv.

2. Medlemsstaterna ska se till att alla anläggningar omfattas av en miljötillsynsplan på nationell, regional eller lokal nivå samt att denna plan regelbundet ses över och vid behov uppdateras.

3. Varje miljötillsynsplan ska omfatta följande:

- a) En allmän bedömning av relevanta miljöproblem.
- b) Geografiskt område som omfattas av tillsynsplanen.
- c) Ett register över de anläggningar som omfattas av planen.
- d) Förfaranden för upprättande av programmen för rutinmässig miljötillsyn enligt punkt 4.
- e) Förfaranden för icke-rutinmässig miljötillsyn enligt punkt 5.
- f) Bestämmelser om samarbete mellan olika tillsynsmyndigheter, om så behövs.

4. Den behöriga myndigheten ska, på grundval av tillsynsplanerna, regelbundet upprätta program för rutinmässig miljötillsyn, inklusive frekvensen för besök på plats för olika typer av anläggningar.

Tiden mellan två besök på plats ska baseras på en systematisk bedömning av miljöriskerna vid de berörda anläggningarna och får inte överstiga ett år för anläggningar som medför de största riskerna och tre år för anläggningar som medför de minsta riskerna.

Om det vid ett tillsynstillfälle konstateras ett allvarligt fall av bristande efterlevnad av tillståndsvillkoren, ska ytterligare ett besök på plats genomföras inom sex månader från det tillsynstillfället.

Den systematiska bedömningen av miljöriskerna ska baseras på åtminstone följande kriterier:

- a) De berörda anläggningarnas potentiella och faktiska påverkan på människors hälsa och på miljön, med beaktande av nivåerna och typerna av utsläpp, den lokala miljöns känslighet och risken för olyckor.
- b) Uppgifter om hur tillståndsvillkoren tidigare har följts.
- c) Verksamhetsutövarens deltagande i unionens miljölednings- och miljörevisionsordning (Emas), i enlighet med förordning (EG) nr 1221/2009 ⁽¹⁾.

Kommissionen får anta riktlinjer för bedömningskriterier för miljörisker.

5. Icke-rutinmässig miljötillsyn ska utföras för att undersöka allvarliga miljöklagomål, allvarliga miljöolyckor, tillbud och bristande efterlevnad så snart som möjligt och, om så är lämpligt, före meddelande, omprövning eller uppdatering av ett tillstånd.

6. Efter varje besök på plats ska den behöriga myndigheten utarbeta en rapport med en beskrivning av de iakttagelser som är relevanta för att bedöma huruvida anläggningen uppfyller tillståndsvillkoren och slutsatser om huruvida ytterligare åtgärder är nödvändiga.

Rapporten ska delges den berörda verksamhetsutövaren inom två månader efter det att besökets på plats genomförts. Rapporten ska offentliggöras av den behöriga myndigheten i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/4/EG av den 28 januari 2003 om allmänhetens tillgång till miljöinformation ⁽²⁾ inom fyra månader efter det att besöket på plats genomförs.

Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 8.2 ska den behöriga myndigheten se till att verksamhetsutövaren vidtar alla nödvändiga åtgärder som anges i rapporten inom rimlig tid.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1221/2009 av den 25 november 2009 om frivilligt deltagande för organisationer i gemenskapens miljölednings- och miljörevisionsordning (Emas) (EUT L 342, 22.12.2009, s. 1).

⁽²⁾ EUT L 41, 14.2.2003, s. 26.

Artikel 24

Tillgång till information och allmänhetens deltagande i tillståndsförfarandet

1. Medlemsstaterna ska se till att den berörda allmänheten på ett tidigt stadium ges tillfälle att på ett effektivt sätt delta i följande förfaranden:

- a) Meddelandet av tillstånd för nya anläggningar.
- b) Meddelandet av tillstånd för en väsentlig ändring.
- c) Meddelandet eller uppdateringen av tillstånd för en anläggning för vilken tillämpning av artikel 15.4 föreslås.
- d) Uppdateringen av ett tillstånd för en anläggning eller av tillståndsvillkoren för en anläggning i enlighet med artikel 21.5 a.

Det förfarande som anges i bilaga IV ska tillämpas för sådant deltagande.

2. Efter det att ett beslut om meddelande, omprövning eller uppdatering av tillstånd har fattats ska den behöriga myndigheten göra följande information tillgänglig för allmänheten, inklusive via Internet när det gäller leden a, b och f:

- a) Beslutets innehåll, inbegripet en kopia av tillståndet och senare uppdateringar.
- b) De skäl som beslutet grundar sig på.
- c) Resultaten av de samråd som hållits innan beslutet fattades och en förklaring av hur de har beaktats i beslutet.
- d) Titeln på de BAT-referensdokument som är relevanta för den aktuella anläggningen eller verksamheten.
- e) Hur de tillståndsvillkor som avses i artikel 14, inklusive gränsvärdena för utsläpp, har fastställts i förhållande till bästa tillgängliga teknik och utsläppsnivåer som motsvarar bästa tillgängliga teknik.
- f) Om ett undantag medges enligt artikel 15.4, de särskilda skälen för undantaget baserat på de kriterier som fastställs i den punkten och föreskrivna villkor.

3. Den behöriga myndigheten ska också göra följande information tillgänglig för allmänheten, inklusive via Internet, åtminstone när det gäller led a:

- a) Relevanta uppgifter om de åtgärder som vidtagits av verksamhetsutövaren efter det att verksamheten definitivt har upphört i enlighet med artikel 22.

- b) Resultaten av utsläppskontrollen som fordras enligt tillståndsvillkoren och som den behöriga myndigheten förfogar över.

4. Punkterna 1, 2 och 3 i den här artikeln ska tillämpas med de begränsningar som fastställs i artikel 4.1 och 4.2 i direktiv 2003/4/EG.

Artikel 25

Rätt till rättslig prövning

1. Medlemsstaterna ska inom ramen för den relevanta nationella lagstiftningen se till att medlemmar av den berörda allmänheten har möjlighet att få den materiella eller formella giltigheten av ett beslut, en handling eller en underlåtenhet som omfattas av artikel 24 prövad i domstol eller något annat oberoende och opartiskt organ som inrättats genom lag, om något av följande villkor uppfylls:

- a) De har tillräckligt intresse.
- b) De hävdar att en rättighet kränks, när detta utgör en förutsättning enligt en medlemsstats förvaltningsprocessrättsliga lagstiftning.
- 2. Medlemsstaterna ska fastställa i vilket skede beslut, handlingar eller underlåtenhet kan prövas.
- 3. Vad som utgör tillräckligt intresse och kränkning av en rättighet ska fastställas av medlemsstaterna, i enlighet med målet att ge den berörda allmänheten en omfattande rätt till rättslig prövning.

För detta ändamål ska intresset hos en icke-statlig miljöskyddsorganisation som uppfyller alla krav enligt nationell lag, anses tillräckligt i den mening som avses i punkt 1 a.

Sådana organisationer ska också anses ha rättigheter som kan kränkas i den mening som avses i punkt 1 b.

4. Bestämmelserna i punkterna 1, 2 och 3 ska inte utesluta möjligheten av ett preliminärt prövningsförfarande inför en förvaltningsmyndighet och ska inte påverka kravet att de administrativa prövningsförfarandena ska vara uttömda innan rättsliga prövningsförfaranden får användas, om detta krav finns enligt den nationella lagstiftningen.

Sådana förfaranden ska vara objektiva, rättvisa, snabba och inte oöverkomligt kostsamma.

5. Medlemsstaterna ska se till att praktisk information om rätten till rättslig prövning i domstol och i administrativ ordning görs tillgänglig för allmänheten.

Artikel 26

Gränsöverskridande verkningar

1. Om en medlemsstat konstaterar att driften av en anläggning kan få betydande, negativ inverkan på miljön i en annan medlemsstat, eller om en medlemsstat som kan komma att påverkas i betydande omfattning begär detta, ska den medlemsstat, inom vars territorium ansökan om tillstånd enligt artikel 4 eller artikel 20.2 lämnades in, till den andra medlemsstaten överlämna de uppgifter som ska lämnas eller hållas tillgängliga enligt bilaga IV, samtidigt som den ställer dessa till förfogande för allmänheten.

Dessa uppgifter utgör grunden för de samråd som är nödvändiga inom ramen för de bilaterala relationerna mellan de två medlemsstaterna enligt principen om ömsesidighet och lika behandling.

2. Inom ramen för sina bilaterala relationer ska medlemsstaterna se till att ansökningarna i de fall som anges i punkt 1 också hålls tillgängliga för allmänheten i den medlemsstat som kan komma att beröras, så att allmänheten kan ta ställning till dem innan den behöriga myndigheten fattar sitt beslut.

3. Resultatet av eventuella samråd i enlighet med punkterna 1 och 2 ska beaktas när den behöriga myndigheten fattar ett beslut om ansökan.

4. Den behöriga myndigheten ska informera medlemsstater med vilka samråd har hållits i enlighet med punkt 1 om det beslut som fattats beträffande ansökan och ska till dessa överlämna den information som avses i artikel 24.2. Dessa medlemsstater ska vidta nödvändiga åtgärder för att se till att denna information görs tillgänglig på lämpligt sätt för den berörda allmänheten inom det egna territoriet.

Artikel 27

Ny teknik

1. Medlemsstaterna ska vid behov främja utvecklingen och tillämpningen av ny teknik, i synnerhet den nya teknik som fastställs i BAT-referensdokument.

2. Kommissionen ska upprätta riktlinjer för att hjälpa medlemsstaterna att främja utvecklingen och tillämpningen av ny teknik i enlighet med punkt 1.

KAPITEL III

SÄRSKILDA BESTÄMMELSER FÖR FÖRBRÄNNINGSANLÄGGNINGAR

Artikel 28

Tillämpningsområde

Detta kapitel gäller förbränningsanläggningar med en sammanlagd installerad tillförd effekt på 50 MW och däröver, oavsett vilket bränsle som används.

Detta kapitel gäller inte följande förbränningsanläggningar:

- a) Anläggningar där förbränningsprodukterna används för direkt uppvärmning, torkning eller annan behandling av föremål eller material.
- b) Efterförbränningsanläggningar som är avsedda att rena rökgaser genom förbränning och som inte används som en separat förbränningsanläggning.
- c) Anordningar för regenerering av katalysatorer för katalytisk krackning.
- d) Anordningar för omvandling av vätesulfid till svavel.
- e) Reaktorer som används inom den kemiska industrin.
- f) Koksugnsblock.
- g) Cowperapparater.
- h) Sådana tekniska anordningar som används för att driva fordon, fartyg eller flygplan.
- i) Gasturbiner och gasmotorer som används på offshore-plattformar.
- j) Anläggningar som använder någon typ av fast eller flytande avfall som bränsle utöver avfall som avses i artikel 3.31 b.

Artikel 29

Regler om sammanlagda utsläpp

1. Om rökgaser från två eller flera separata förbränningsanläggningar släpps ut genom en gemensam skorsten ska den kombination som dessa anläggningar utgör betraktas som en enda förbränningsanläggning och deras kapaciteter räknas samman vid beräkningen av den sammanlagda installerade tillförda effekten.

2. Om två eller flera separata förbränningsanläggningar, som har meddelats tillstånd för första gången den 1 juli 1987 eller därefter eller vars verksamhetsutövare har lämnat in en fullständig ansökan om ett tillstånd det datumet eller därefter, installeras eller har installerats på ett sådant sätt att rökgaserna från anläggningarna, med beaktande av de tekniska och ekonomiska förutsättningarna, enligt den behöriga myndighetens bedömning skulle kunna ledas ut genom en gemensam skorsten, ska en sådan kombination av anläggningar betraktas som en enda förbränningsanläggning och deras kapaciteter räknas samman vid beräkningen av den sammanlagda installerade tillförda effekten.

3. Vid beräkningen av den sammanlagda installerade tillförda effekten av en kombination av förbränningsanläggningar enligt punkterna 1 och 2 ska enskilda förbränningsanläggningar med en installerad tillförd effekt på mindre än 15 MW inte beaktas.

Artikel 30

Gränsvärden för utsläpp

1. Rökgaserna från förbränningsanläggningar ska ledas ut på ett kontrollerat sätt genom en skorsten som innehåller en eller flera pipor och vars höjd beräknas på ett sådant sätt att människors hälsa och miljön skyddas.

2. Alla tillstånd för anläggningar som innehåller förbränningsanläggningar som har meddelats tillstånd före den 7 januari 2013 eller vars verksamhetsutövare har lämnat in en fullständig tillståndsansökan före det datumet, förutsatt att anläggningarna tas i drift senast den 7 januari 2014, ska innehålla villkor som säkerställer att utsläppen till luft från dessa anläggningar inte är högre än de gränsvärden för utsläpp som anges i del 1 i bilaga V.

Alla tillstånd för anläggningar som innehåller förbränningsanläggningar som medgetts undantag enligt artikel 4.4 i direktiv 2001/80/EG och som är i drift efter den 1 januari 2016 ska innehålla villkor som säkerställer att utsläppen till luft från dessa anläggningar inte är högre än de gränsvärden för utsläpp som anges i del 2 i bilaga V.

3. Alla tillstånd för anläggningar som innehåller förbränningsanläggningar som inte omfattas av punkt 2 ska innehålla villkor som säkerställer att utsläppen till luft från dessa anläggningar inte är högre än de gränsvärden för utsläpp som anges i del 2 i bilaga V.

4. De gränsvärden för utsläpp som fastställs i delarna 1 och 2 i bilaga V samt minimikraven för avsvavling enligt del 5 i den bilagan ska gälla för utsläpp från varje gemensam skorsten i förhållande till hela förbränningsanläggningens sammanlagda installerade tillförda effekt. När det i bilaga V fastställs att utsläppsgränsvärden kan tillämpas för en del av en förbränningsanläggning med ett begränsat antal drifttimmar ska dessa gränsvärden gälla för utsläpp från den delen av anläggningen men fastställas i förhållande till hela förbränningsanläggningens sammanlagda installerade tillförda effekt.

5. Den behöriga myndigheten får under högst sex månader medge undantag från skyldigheten att uppfylla gränsvärdena för utsläpp av svaveldioxid i punkterna 2 och 3 för en förbränningsanläggning som i detta syfte normalt använder bränsle med låg svavelhalt, om verksamhetsutövaren inte klarar att uppfylla dessa gränsvärden på grund av ett avbrott i försörjningen av lågsvavligt bränsle som beror på en allvarlig brist på bränslet i fråga.

Medlemsstaterna ska omedelbart underrätta kommissionen om alla undantag som medges enligt första stycket.

6. Den behöriga myndigheten får medge undantag från skyldigheten att uppfylla de gränsvärden för utsläpp som anges i punkterna 2 och 3 om en förbränningsanläggning som endast använder gasformigt bränsle, på grund av ett plötsligt avbrott i gasförsörjningen, undantagsvis måste använda andra typer av bränsle och därför borde vara utrustad med anordningar för rök-gasrening. Ett sådant undantag får inte medges för en längre tid än tio dagar om det inte föreligger ett tvingande behov av att upprätthålla energiförsörjningen.

Verksamhetsutövaren ska omedelbart underrätta den behöriga myndigheten om varje sådant fall som avses i första stycket.

Medlemsstaterna ska omedelbart underrätta kommissionen om eventuella undantag som medges enligt första stycket.

7. Om en förbränningsanläggning utökas, ska de gränsvärden för utsläpp som anges i del 2 i bilaga V gälla för den utökade delen av anläggningen som påverkas av förändringen och fastställas med beaktande av den totala installerade tillförda effekten för hela förbränningsanläggningen. Om en förändring görs vid en förbränningsanläggning som kan få konsekvenser för miljön och som påverkar en del av anläggningen med en installerad tillförd effekt på 50 MW eller mer, ska de gränsvärden för utsläpp som fastställs i del 2 i bilaga V gälla för den del av anläggningen som har förändrats i förhållande till hela förbränningsanläggningens sammanlagda installerade tillförda effekt.

8. De gränsvärden för utsläpp som fastställs i delarna 1 och 2 i bilaga V gäller inte för följande förbränningsanläggningar:

- a) Dieselmotorer.
- b) Återvinningspannor i anläggningar för framställning av pappersmassa.

9. För följande förbränningsanläggningar ska kommissionen på grundval av bästa tillgängliga teknik se över behovet av att fastställa utsläppsgränsvärden för hela unionen och av att ändra de utsläppsgränsvärden som fastställs i bilaga V:

- a) De förbränningsanläggningar som avses i punkt 8.
- b) De förbränningsanläggningar i raffinaderier som för egen förbrukning använder destillations- och omvandlingsrester från råoljeraffinering, separat eller tillsammans med andra bränsletyper, med iakttagande av särdragen i raffinaderiernas energisystem.
- c) De förbränningsanläggningar som använder andra gaser än naturgas.
- d) De förbränningsanläggningar i kemiska anläggningar som för egen förbrukning använder flytande produktionsrester som ett icke-kommersiellt bränsle.

Kommissionen ska senast den 31 december 2013 avge rapport om resultaten av denna översyn till Europaparlamentet och rådet, om så är lämpligt åtföljd av ett lagstiftningsförslag.

Artikel 31

Avsvavlingsgrad

1. För förbränningsanläggningar som använder inhemska fasta bränslen, som inte kan uppfylla utsläppsgränsvärdena för svaveldioxid enligt artikel 30.2 och 30.3 på grund av detta bränsles egenskaper, får medlemsstaterna i stället tillämpa minimikraven för avsvavling enligt del 5 i bilaga V i överensstämmelse med de regler för iakttagande av avsvavlingsgraderna som fastställs i del 6 i den bilagan och efter det att den behöriga myndigheten har validerat den tekniska rapport som avses i artikel 72.4 a.

2. För förbränningsanläggningar som använder inhemska fasta bränslen och som samförbränner avfall och inte kan uppfylla Kproc-värdena för svaveldioxid enligt punkterna 3.1 eller 3.2 i del 4 i bilaga VI på grund av detta inhemska fasta bränsles egenskaper, får medlemsstaterna i stället tillämpa minimikraven för avsvavling enligt del 5 i bilaga V, i enlighet med de bestämmelser om överensstämmelse som fastställs i del 6 i den bilagan. Om medlemsstaterna väljer att tillämpa denna punkt, ska Kavfall som avses i punkt 1 i del 4 i bilaga VI vara 0 mg/Nm³.

3. Kommissionen ska senast den 31 december 2019 se över om det är möjligt att tillämpa minimikraven för avsvavling enligt del 5 i bilaga V, med beaktande särskilt av bästa tillgängliga teknik och vinsterna av minskade svaveldioxidutsläpp.

Artikel 32

Nationell övergångsplan

1. Under perioden från och med den 1 januari 2016 till och med den 30 juni 2020 får medlemsstaterna fastställa och genomföra en nationell övergångsplan som omfattar förbränningsanläggningar som meddelades det första tillståndet före den 27 november 2002 eller vars verksamhetsutövare hade ingivit en komplett tillståndsansökan senast det datumet, under förutsättning att anläggningen togs i drift senast den 27 november 2003. Planen ska för var och en av de förbränningsanläggningar som omfattas av den omfatta utsläpp av en eller flera av följande föroreningar: kväveoxider, svaveldioxid och stoft. För gasturbiner ska endast utsläpp av kväveoxider omfattas av planen.

Den nationella övergångsplanen ska inte omfatta följande förbränningsanläggningar:

- a) De förbränningsanläggningar för vilka artikel 33.1 är tillämplig.
- b) De förbränningsanläggningar i raffinaderier som använder gaser med lågt värmevärde från förgasning av raffinaderirestprodukter eller som för egen förbrukning använder destillations- och omvandlingsrester från råoljeraffinering, separat eller tillsammans med andra bränsletyper.
- c) De förbränningsanläggningar för vilka artikel 35 är tillämplig.
- d) De förbränningsanläggningar som medgett ett undantag i enlighet med artikel 4.4 i direktiv 2001/80/EG.

2. Förbränningsanläggningar som omfattas av planen får undantas från skyldigheten att iaktta de gränsvärden för utsläpp som avses i artikel 30.2 för de föroreningar som omfattas av planen eller, i tillämpliga fall, från de avsvavlingsgrader som avses i artikel 31.

De utsläppsgränsvärdena för svaveldioxid, kväveoxider och stoft som anges i det tillstånd för förbränningsanläggningen som är gällande den 31 december 2015, särskilt i enlighet med kraven i direktiven 2001/80/EG och 2008/1/EG, ska åtminstone gälla.

Förbränningsanläggningar med en sammanlagd installerad tillförd effekt på mer än 500 MW som använder fast bränsle och som meddelades det första tillståndet efter den 1 juli 1987 ska uppfylla de utsläppsgränsvärdena för kväveoxider som anges i del 1 i bilaga V.

3. För var och en av de föroreningar som omfattas av den nationella övergångsplanen ska ett tak fastställas som anger de högsta totala årliga utsläppen från alla anläggningar som omfattas av planen på grundval av varje anläggnings sammanlagda faktiska installerade tillförda effekt den 31 december 2010, dess faktiska årliga drifttimmar och dess bränsleanvändning, uttryckt som ett medelvärde för de tio senaste åren i drift fram till och med 2010.

Taket för 2016 ska beräknas på grundval av de relevanta utsläppsgränsvärden som fastställs i bilagorna III–VII till direktiv 2001/80/EG eller i tillämpliga fall på grundval av de avsvavlingsgrader som anges i bilaga III till direktiv 2001/80/EG. När det gäller gasturbiner ska de utsläppsgränsvärdena för kväveoxider som fastställs för sådana anläggningar i del B i bilaga VI till direktiv 2001/80/EG användas. Taken för 2019 och 2020 ska beräknas på grundval av de relevanta utsläppsgränsvärden som fastställs i del 1 i bilaga V till det här direktivet eller, i tillämpliga fall, på grundval av de relevanta avsvavlingsgrader som fastställs i del 5 i bilaga V till det här direktivet. Taken för 2017 och 2018 ska fastställas genom angivandet av en linjär minskning av taken mellan 2016 och 2019.

Om en anläggning som omfattas av den nationella övergångsplanen läggs ned eller inte längre faller inom tillämpningsområdet för kapitel III, ska detta inte leda till en höjning av de totala årliga utsläppen från de övriga anläggningar som omfattas av planen.

4. Den nationella övergångsplanen ska också innehålla bestämmelser om kontroll och rapportering som överensstämmer med de genomförandebestämmelser som fastställts i enlighet med artikel 41 b samt de åtgärder som fastställts för varje anläggning för att säkerställa att de utsläppsgränsvärdena som kommer att gälla från och med den 1 juli 2020 uppfylls inom fastställd tid.

5. Senast den 1 januari 2013 ska medlemsstaterna överlämna sina nationella övergångsplaner till kommissionen.

Kommissionen ska utvärdera planerna och om kommissionen inte framfört några invändningar inom tolv månader efter mottagandet av en plan, ska den berörda medlemsstaten anse att planen är godkänd.

Om kommissionen anser att en plan inte överensstämmer med de genomförandebestämmelser som fastställts i enlighet med artikel 41 b, ska den underrätta den berörda medlemsstaten om att planen inte kan godkännas. När det gäller utvärderingen av en ny version av en plan som en medlemsstat överlämnar till kommissionen, ska den period som avses i andra stycket vara sex månader.

6. Medlemsstaterna ska informera kommissionen om alla senare ändringar av planen.

Artikel 33

Undantag för anläggningar med begränsad livstid

1. Under perioden från och med den 1 januari 2016 till och med den 31 december 2023 får förbränningsanläggningar undantas från skyldigheten att iaktta de gränsvärden för utsläpp som avses i artikel 30.2 och från de avsvavlingsgrader som avses i artikel 31 i tillämpliga fall, och från att inkluderas i den nationella övergångsplan som avses i artikel 32 förutsatt att följande villkor är uppfyllda:

- a) Verksamhetsutövaren vid förbränningsanläggningen ska i en skriftlig försäkran, överlämnad senast den 1 januari 2014 till den behöriga myndigheten, förbinda sig att inte driva anläggningen under mer än 17 500 drifttimmar från och med den 1 januari 2016 och senast till och med den 31 december 2023.
- b) verksamhetsutövaren ska varje år till den behöriga myndigheten inkomma med uppgifter om antalet drifttimmar sedan den 1 januari 2016,
- c) gränsvärdena för utsläpp av svaveldioxid, kväveoxider och stoft som anges i det tillstånd för förbränningsanläggningen som är gällande den 31 december 2015, särskilt i enlighet med kraven i direktiven 2001/80/EG och 2008/1/EG, ska åtminstone gälla under förbränningsanläggningens återstående drifttid. Förbränningsanläggningar med en sammanlagd installerad tillförd effekt på mer än 500 MW som använder fast bränsle och som meddelades det första tillståndet efter den 1 juli 1987 ska uppfylla de utsläppsgränsvärden för kväveoxider som anges i del 1 i bilaga V, och
- d) förbränningsanläggningen har inte medgetts ett undantag i enlighet med artikel 4.4 i direktiv 2001/80/EG.

2. Senast den 1 januari 2016 ska varje medlemsstat till kommissionen överlämna en förteckning över de förbränningsanläggningar på vilka bestämmelserna i punkt 1 är tillämpliga, inbegripet deras sammanlagda installerade tillförda effekt, de typer av bränsle som används och de tillämpliga gränsvärdena för utsläpp av svaveldioxid, kvävedioxider och stoft. När det gäller anläggningar som omfattas av bestämmelserna i punkt 1 ska medlemsstaterna till kommissionen varje år lämna uppgifter om antalet drifttimmar sedan den 1 januari 2016.

3. När det gäller en förbränningsanläggning som den 6 januari 2011 utgör en del av ett litet enskilt system och som vid den tidpunkten svarar för åtminstone 35 % av elförsörjningen inom det systemet som på grund av sina tekniska egenskaper inte kan uppfylla de gränsvärden för utsläpp som anges i artikel 30.2, ska det antal drifttimmar som avses i punkt 1 a i den här artikeln vara 18 000 från och med den 1 januari 2020 och längst till och med den 31 december 2023, och den tidpunkt som avses i punkterna 1 b och 2 i den här artikeln ska vara den 1 januari 2020.

4. När det gäller en förbränningsanläggning med en sammanlagd installerad tillförd effekt på mer än 1 500 MW som togs i drift före den 31 december 1986 och som använder inhemska fasta bränslen med ett nettovärmevärde på mindre än 5 800 kJ/kg,

en fukthalt på mer än 45 viktprocent, en kombinerad fukt- och askhalt på mer än 60 viktprocent och en kalciumoxidhalt i aska på mer än 10 %, ska det antal drifttimmar som avses i punkt 1 a vara 32 000.

Artikel 34

Små enskilda system

1. Fram till och med den 31 december 2019 får förbränningsanläggningar som den 6 januari 2011 utgör en del av ett litet enskilt system undantas från skyldigheten att iaktta de gränsvärden för utsläpp som avses i artikel 30.2 och från de avsvavlingsgrader som avses i artikel 31 i tillämpliga fall. Fram till och med den 31 december 2019 ska åtminstone de gränsvärden för utsläpp gälla som anges i tillstånden för dessa förbränningsanläggningar, särskilt i enlighet med kraven i direktiven 2001/80/EG och 2008/1/EG.

2. Förbränningsanläggningar med en sammanlagd installerad tillförd effekt på mer än 500 MW som använder fast bränsle och som meddelades det första tillståndet efter den 1 juli 1987 ska uppfylla de utsläppsgränsvärden för kväveoxider som anges i del 1 i bilaga V.

3. Om det på en medlemsstats territorium finns förbränningsanläggningar som omfattas av detta kapitel och som utgör en del av ett litet enskilt system, ska den medlemsstaten före den 7 januari 2013 till kommissionen överlämna en förteckning över dessa förbränningsanläggningar, den totala årliga energianvändningen för det lilla enskilda systemet och den energimängd som erhålls genom sammankoppling med andra system.

Artikel 35

Fjärrvärmeverk

1. Fram till och med den 31 december 2022 får en förbränningsanläggning undantas från skyldigheten att iaktta de gränsvärden för utsläpp som avses i artikel 30.2 och de avsvavlingsgrader som avses i artikel 31 förutsatt att följande villkor är uppfyllda:

- a) Den sammanlagda installerade tillförda effekten överstiger inte 200 MW,
- b) anläggningen meddelades det första tillståndet före den 27 november 2002 eller dess verksamhetsutövare ingav en komplett tillståndsansökan före den dagen, under förutsättning att anläggningen togs i drift senast den 27 november 2003,
- c) åtminstone 50 % av anläggningens produktion av nyttiggjord värme som ett rullande medelvärde över en period på fem år levereras i form av ånga eller varmvatten till ett offentligt fjärrvärmenät, och
- d) de utsläppsgränsvärden för svaveldioxid, kvävedioxider och stoft som anges i det tillstånd för anläggningen som är gällande den 31 december 2015, särskilt i enlighet med kraven i direktiven 2001/80/EG och 2008/1/EG, ska åtminstone gälla till och med den 31 december 2022.

2. Senast den 1 januari 2016 ska varje medlemsstat till kommissionen överlämna en förteckning över de förbränningsanläggningar på vilka bestämmelserna i punkt 1 är tillämpliga, inbegripet deras sammanlagda installerade tillförda effekt, de typer av bränsle som används och de tillämpliga gränsvärdena för utsläpp av svaveldioxid, kvävedioxider och stoft. Medlemsstaterna ska dessutom, för alla förbränningsanläggningar som omfattas av punkt 1 och under den period som anges i den punkten, årligen underrätta kommissionen om den andel av varje anläggnings produktion av nyttiggjord värme som levererades i form av ånga eller varmvatten till ett offentligt fjärrvärmenät, uttryckt som ett rullande medelvärde över de föregående fem åren.

Artikel 36

Geologisk lagring av koldioxid

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att verksamhetsutövarna vid alla förbränningsanläggningar med en nominell elektrisk effekt på 300 MW eller mer, för vilka det ursprungliga tillståndet till uppförande eller, i avsaknad av ett sådant förfarande, det ursprungliga drifttillståndet har utfärdats efter ikraftträdandet av Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/31/EG av den 23 april 2009 om geologisk lagring av koldioxid ⁽¹⁾, har gjort en bedömning av om följande villkor är uppfyllda:

- Lämpliga förvaringsplatser finns tillgängliga.
- Transporten är tekniskt och ekonomiskt genomförbar.
- Det är tekniskt och ekonomiskt möjligt att eftermontera utrustning för koldioxidavskiljning.

2. Om villkoren som anges i punkt 1 är uppfyllda, ska den behöriga myndigheten se till att lämpligt utrymme avsätts vid anläggningen för den utrustning som krävs för att avskilja och komprimera koldioxid. Den behöriga myndigheten ska bedöma huruvida villkoren är uppfyllda på grundval av den bedömning som avses i punkt 1 och annan tillgänglig information, särskilt när det gäller skydd av miljön och av människors hälsa.

Artikel 37

Driftstörning eller haveri i reningsutrustningen

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att det av tillstånden framgår vilka förfaranden som ska följas om reningsutrustningen fungerar dåligt eller havererar.

2. Om utrustningen havererar ska den behöriga myndigheten ålägga verksamhetsutövaren att begränsa eller upphöra med driften, om den normala driften inte kan återupptas inom 24 timmar, eller att driva anläggningen med bränslen som förorenar mindre.

Verksamhetsutövaren ska underrätta den behöriga myndigheten inom 48 timmar efter driftstörning eller haveri i reningsutrustningen.

⁽¹⁾ EUT L 140, 5.6.2009, s. 114.

Anläggningen får inte drivas längre än sammanlagt 120 timmar per tolv månaders period utan reningsutrustning.

Den behöriga myndigheten får medge undantag från tidsgränserna i första och tredje styckena om någon av följande situationer föreligger:

- Det finns ett tvingande behov av att upprätthålla energiförsörjningen.
- Förbränningsanläggningen med den havererade utrustningen skulle under en begränsad tid ersättas av en annan anläggning som skulle orsaka en total ökning av utsläppen.

Artikel 38

Kontroll av utsläpp till luft

1. Medlemsstaterna ska se till att kontroll av luftförorenande ämnen sker i enlighet med del 3 i bilaga V.

2. Installation och funktion hos automatisk kontrollutrustning ska omfattas av kontroll och årliga prov i enlighet med del 3 i bilaga V.

3. Den behöriga myndigheten ska bestämma placeringen av provtagnings- och mätpunkter som ska användas vid kontroll av utsläpp.

4. Alla kontrollresultat ska registreras, bearbetas och presenteras på ett sätt som gör det möjligt för den behöriga myndigheten att kontrollera efterlevnaden av de driftvillkor och gränsvärden för utsläpp som anges i tillståndet.

Artikel 39

Efterlevnad av gränsvärden för utsläpp

Gränsvärdena för utsläpp till luft ska anses ha följts om villkoren i del 4 i bilaga V är uppfyllda.

Artikel 40

Flerbränsleanläggningar

1. För flerbränsleanläggningar som samtidigt utnyttjar två eller flera bränsletyper ska den behöriga myndigheten fastställa gränsvärden för utsläpp enligt följande steg:

- Ta det gränsvärde för utsläpp för varje bränsletyp och förorening som svarar mot hela förbränningsanläggningens sammanlagda installerade tillförda effekt enligt delarna 1 och 2 i bilaga V.
- Bestäm viktade gränsvärden för utsläpp för varje typ av bränsle, vilka erhålls genom att multiplicera de enskilda gränsvärden som avses i a med den tillförda effekten för varje bränsletyp och dividera produkten med summan av de tillförda effekterna för samtliga bränslen.
- Addera de viktade gränsvärdena för utsläpp för varje typ av bränsle.

2. För de flerbränsleanläggningar som omfattas av artikel 30.2 som för egen förbrukning använder destillations- och omvandlingsrester från råoljeraffinering, separat eller tillsammans med andra bränsletyper, kan följande utsläppsgränsvärden tillämpas i stället för de utsläppsgränsvärden som anges i punkt 1.

- a) Om den bestämmande bränsletypen vid driften av förbränningsanläggningen tillför 50 % eller mer till summan av de tillförda effekterna från samtliga bränsletyper, det utsläppsgränsvärde som anges i del 1 i bilaga V för den bestämmande bränsletypen.
- b) Om den bestämmande bränsletypen tillför mindre än 50 % till summan av de tillförda effekterna från samtliga bränsletyper, det utsläppsgränsvärde som fastställs i enlighet med följande steg:
 - i) Ta det utsläppsgränsvärde som anges i del 1 i bilaga V för varje använd bränsletyp som svarar mot förbränningsanläggningens sammanlagda installerade tillförda effekt.
 - ii) Beräkna utsläppsgränsvärdet för den bestämmande bränsletypen genom att det utsläppsgränsvärde som fastställts för den bränsletypen i enlighet med led i multipliceras med två, varefter utsläppsgränsvärdet för den använda bränsletyp som har det lägsta värdet enligt del 1 i bilaga V, som svarar mot förbränningsanläggningens sammanlagda installerade tillförda effekt, subtraheras från den erhållna produkten.
 - iii) Fastställ de viktade utsläppsgränsvärdena för varje använd bränsletyp genom att multiplicera det utsläppsgränsvärde som fastställts enligt leden i och ii med den tillförda effekten för det aktuella bränslet, varefter produkten divideras med summan av de tillförda effekterna för samtliga bränslen.
 - iv) Addera de viktade utsläppsgränsvärden som fastställts enligt led iii.

3. För de flerbränsleanläggningar som omfattas av artikel 30.2 som för egen förbrukning använder destillations- och omvandlingsrester från råoljeraffinering, separat eller tillsammans med andra bränsletyper, kan de genomsnittliga utsläppsgränsvärden för svaveldioxid som anges i del 7 i bilaga V tillämpas i stället för de utsläppsgränsvärden som anges i punkterna 1 eller 2 i den här artikeln.

Artikel 41

Genomförandebestämmelser

Genomförandebestämmelser ska fastställas

- a) för angivandet av de start- och stopperioder som avses i artikel 3.27 och i del 4 punkt 1 i bilaga V, och
- b) för de nationella övergångsplaner som avses i artikel 32, och särskilt för fastställandet av utsläppstak och därtill hörande kontroller och rapportering.

Dessa genomförandebestämmelser ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande som avses i artikel 75.2. Kommissionen ska lägga fram lämpliga förslag senast den 7 juli 2011.

KAPITEL IV

SÄRSKILDA BESTÄMMELSER FÖR AVFALLSFÖRBRÄNNINGS- OCH SAMFÖRBRÄNNINGSANLÄGGNINGAR

Artikel 42

Tillämpningsområde

1. Detta kapitel gäller avfallsförbrännings- och samförbränningsanläggningar som förbränner eller samförbränner fast eller flytande avfall.

Detta kapitel ska inte tillämpas på förgasnings- eller pyrolysanläggningar om de gaser som uppstår genom denna värmebehandling av avfall renas i sådan omfattning att de inför sin förbränning inte längre utgör avfall och de inte kan orsaka större utsläpp än de som uppstår vid förbränning av naturgas.

I detta kapitel ska avfallsförbrännings- och samförbränningsanläggningar omfatta samtliga förbränningslinjer eller samförbränningslinjer, utrymmen för mottagning och förvaring av avfall samt utrustning för förbehandling vid anläggningen, anläggningens system för tillförsel av avfall, bränsle och luft, värmepannor, utrustning för behandling av rökgaser, utrustning för behandling eller förvaring av restprodukter och avloppsvatten vid anläggningen, skorstenar, apparatur och system för reglering av förbränning eller samförbränning samt för registrering och kontroll av förbrännings- eller samförbränningsförhållandena.

Om andra processer än oxidering används för termisk behandling av avfall, såsom pyrolys, förgasning eller plasmaprocess, ska avfallsförbränningsanläggningen eller samförbränningsanläggningen omfatta både den termiska behandlingsprocessen och den följande förbränningsprocessen.

Om samförbränning av avfall sker på ett sådant sätt att det huvudsakliga ändamålet med anläggningen inte är energialstring eller tillverkning av materiella produkter utan snarare värmebehandling av avfall, ska anläggningen betraktas som en avfallsförbränningsanläggning.

2. Detta kapitel gäller inte för följande anläggningar:

- a) Anläggningar som endast behandlar följande slags avfall:
 - i) Avfall som förtecknas i artikel 3.31 b.
 - ii) Radioaktivt avfall.
 - iii) Djurkroppar, varom regleras i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1774/2002 av den 3 oktober 2002 om hälsobestämmelser för animaliska biprodukter som inte är avsedda att användas som livsmedel ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT L 273, 10.10.2002, s. 1

- iv) Avfall som uppkommer vid prospektering och utvinning av olje- och gasfyndigheter från offshoreplattformar och som förbränns på dessa.
- b) Experimentanläggningar som används för forskning, utveckling och provning i syfte att förbättra förbränningsprocessen och som behandlar mindre än 50 ton avfall per år.
- e) De provtagnings- och mätmetoder och frekvenser som ska användas för att uppfylla kraven på kontroll av utsläpp.
- f) Den längsta tid i samband med tekniskt oundvikliga driftstopp, driftstörningar eller fel i reningsutrustning eller mätapparat, under vilken utsläppen till luft och utsläppen av avloppsvatten får överskrida de fastställda gränsvärdena för utsläpp.

Artikel 43

Definition av restprodukt

I detta kapitel avses med *restprodukt* varje flytande eller fast avfall som uppstår i en avfallsförbrännings- eller samförbränningsanläggning.

Artikel 44

Ansökan om tillstånd

En ansökan om tillstånd för en avfallsförbrännings- eller samförbränningsanläggning ska innehålla en beskrivning av de åtgärder som syftar till att garantera att följande krav uppfylls:

- a) Anläggningen är konstruerad och utrustad samt kommer att underhållas och drivas på ett sådant sätt att kraven i detta kapitel uppfylls, med beaktande av de avfallskategorier som ska förbrännas eller samförbrännas.
- b) Den värme som alstras under förbrännings- och samförbränningsprocessen återvinns i möjligaste mån, exempelvis genom produktion av värme, ånga eller el.
- c) Restprodukterna nedbringas till ett minimum med avseende på mängd och skadlighet och återvinns där detta är lämpligt.
- d) Bortskaffandet av restprodukter som inte kan förhindras, minskas eller återvinns sker i enlighet med nationell lagstiftning och unionslagstiftning.

Artikel 45

Tillståndsvillkor

- 1. Tillståndet ska innehålla följande:
 - a) En förteckning över de typer av avfall som får behandlas, på grundval av de typer av avfall som anges i den europeiska avfallsförteckningen som upprättats genom beslut 2000/532/EG, om detta är möjligt, och med information om mängden av varje typ av avfall, när detta är lämpligt.
 - b) Anläggningens totala förbränningskapacitet eller samförbränningskapacitet för avfall.
 - c) Gränsvärden för utsläpp till luft och vatten.
 - d) Krav för pH, temperatur och flöde av utsläpp av avloppsvatten.

2. Det tillstånd som den behöriga myndigheten beviljar en avfallsförbrännings- eller samförbränningsanläggning som använder farligt avfall ska utöver kraven i punkt 1 innehålla följande:

- a) En förteckning över de mängder av olika kategorier av farligt avfall som får behandlas.
- b) Det minsta och det högsta massflödet av sådant farligt avfall, avfallets lägsta och högsta värmevärde samt maximalt innehåll av polyklorerad bifenylen, pentaklorfenol, klor, fluor, svavel, tungmetaller och andra förorenande ämnen.
- 3. Medlemsstaterna får upprätta förteckningar över avfallskategorier som ska anges i tillståndet vilka kan samförbrännas i vissa kategorier av samförbränningsanläggningar.
- 4. Den behöriga myndigheten ska regelbundet ompröva och vid behov uppdatera villkoren i tillståndet.

Artikel 46

Begränsning av utsläpp

1. Rökgaser från avfallsförbrännings- och samförbränningsanläggningar ska släppas ut på ett kontrollerat sätt genom en skorsten vars höjd ska vara beräknad så att människors hälsa och miljön skyddas.

2. Utsläppen till luft från avfallsförbrännings- och samförbränningsanläggningar får inte överskrida de gränsvärden för utsläpp som anges i delarna 3 och 4 i bilaga VI eller som fastställs enligt del 4 i samma bilaga.

Om mer än 40 % av den alstrade värmen i en samförbränningsanläggning kommer från farligt avfall eller anläggningen samförbränner obehandlat blandat kommunalt avfall, ska de gränsvärden för utsläpp som fastställs i del 3 i bilaga VI tillämpas.

3. Utsläpp till vattenmiljön av avloppsvatten från rening av rökgaser ska begränsas i möjligaste mån, och koncentrationerna av förorenande ämnen får inte överskrida de gränsvärden för utsläpp som fastställs i del 5 i bilaga VI.

4. Gränsvärdena för utsläpp ska gälla vid den punkt där avloppsvatten från rening av rökgaser släpps ut från avfallsförbrännings- eller samförbränningsanläggningen.

När avloppsvatten från rening av rökgaser behandlas utanför avfallsförbrännings- eller samförbränningsanläggningen vid en behandlingsanläggning som är avsedd endast för rening av denna sorts avloppsvatten ska gränsvärdena för utsläpp i del 5 i bilaga VI tillämpas vid den punkt där avloppsvattnet lämnar behandlingsanläggningen. Om avloppsvattnet från rökgasreningen behandlas tillsammans med avloppsvatten från andra källor, inom eller utanför anläggningen, ska verksamhetsutövaren göra erforderliga massbalansberäkningar med utgångspunkt i resultaten av de mätningar som avses i del 6 punkt 2 i bilaga VI för att bestämma de utsläppsnivåer i det slutrenade avloppsvattnet som kan hänföras till den del av avloppsvattnet som kommer från rökgasreningen.

Under inga omständigheter får avloppsvatten spädas ut för att uppfylla gränsvärdena för utsläpp i del 5 i bilaga VI.

5. Avfallsförbrännings- eller samförbränningsanläggningars områden med tillhörande avfallsupplag ska utformas och drivas på ett sådant sätt att otillåtet och oavsiktligt utsläpp av förorenande ämnen till mark, ytvatten och grundvatten förhindras.

Det ska finnas kapacitet att lagra förorenat dagvatten från avfallsförbrännings- eller samförbränningsanläggningens område samt vatten som förorenats i samband med spill eller brandbekämpning. Denna lagringskapacitet ska vara tillräcklig för att säkerställa att sådant vatten vid behov kan analyseras och renas innan det släpps ut.

6. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 50.4 c får avfallsförbrännings- eller samförbränningsanläggningen eller enskilda ugnar som ingår i en avfallsförbrännings- eller samförbränningsanläggning under inga förhållanden fortsätta att oavbrutet bränna avfall med överskridna gränsvärden för utsläpp under längre tid än fyra timmar.

Den sammanlagda drifttiden under sådana förhållanden får inte överskrida 60 timmar per år.

Den tidsgräns som anges i andra stycket gäller de ugnar som är anslutna till en och samma utrustning för rökgasrening.

Artikel 47

Haveri

Verksamhetsutövaren ska i händelse av haveri inskränka eller stoppa driften så snart som detta är praktiskt möjligt till dess att normal drift kan återupptas.

Artikel 48

Kontroll av utsläpp

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att kontrollen av utsläpp sker i enlighet med delarna 6 och 7 i bilaga VI.

2. De automatiserade mätsystemen ska kontrolleras och årligen provas med avseende på installation och funktion i enlighet med del 6 punkt 1 i bilaga VI.

3. Den behöriga myndigheten ska bestämma placeringen av provtagnings- och mätställen för kontroll av utsläpp.

4. Alla kontrollresultat ska registreras, bearbetas och presenteras på ett sätt som gör det möjligt för den behöriga myndigheten att kontrollera efterlevnaden av de driftvillkor och gränsvärden för utsläpp som anges i tillståndet.

5. Så snart som lämpliga mätmetoder finns tillgängliga inom unionen, ska kommissionen, genom delegerade akter i enlighet med artikel 76 och med förbehåll för de villkor som anges i artiklarna 77 och 78, fastställa den dag från och med vilken kontinuerliga mätningar av utsläpp i luften av tungmetaller, dioxiner och furaner ska göras.

Artikel 49

Efterlevnad av gränsvärden för utsläpp

Gränsvärdena för utsläpp till luft och vatten ska anses ha följts om villkoren i del 8 i bilaga VI är uppfyllda.

Artikel 50

Villkor för driften

1. Avfallsförbränningsanläggningar ska drivas på ett sådant sätt att en så hög förbränningsgrad uppnås att den totala mängden organiskt kol i slag och bottenaska är mindre än 3 % eller glödningsförlusten är mindre än 5 % räknat på torr vikt. Vid behov ska metoder för förbehandling av avfallet användas.

2. Avfallsförbränningsanläggningar ska konstrueras, utrustas, byggas och drivas på ett sådant sätt att temperaturen hos de gaser som uppstår vid förbränning av avfall efter den sista inblåsningen av förbränningsluft, även under de mest ogynnsamma förhållandena, höjs på ett kontrollerat och homogent sätt till minst 850 °C i minst två sekunder.

Samförbränningsanläggningar ska konstrueras, utrustas, byggas och drivas på ett sådant sätt att temperaturen hos de gaser som uppstår vid samförbränning av avfall, även under de mest ogynnsamma förhållandena, höjs på ett kontrollerat och homogent sätt till minst 850 °C i minst två sekunder.

Vid förbränning eller samförbränning av farligt avfall som innehåller mer än 1 % organiska halogenföreningar, uttryckt som klor, ska den temperatur som krävs för att följa första och andra styckena vara minst 1 100 °C.

Avfallsförbränningsanläggningars temperatur enligt första och tredje styckena ska mätas nära förbränningskammarens innervägg. Den behöriga myndigheten får tillåta att mätningen görs på en annan representativ punkt i förbränningskammaren.

3. Varje förbränningskammare i en avfallsförbränningsanläggning ska vara utrustad med minst en stödbrännare. Dessa brännare ska automatiskt sätta i gång när temperaturen hos rökgaserna sjunker under de temperaturer som anges i punkt 2 efter den sista inblåsningen av förbränningsluft. De ska också användas under anläggningens start- och stopperioder för att säkerställa att dessa temperaturer upprätthålls under hela dessa perioder och så länge som oförbränt avfall finns i förbränningskammaren.

Stödbrännarna får inte matas med bränsle som kan orsaka större utsläpp än de som uppstår vid förbränning av gasolja, enligt definitionen i artikel 2.2 i rådets direktiv 1999/32/EG av den 26 april 1999 om att minska svavelhalten i vissa flytande bränslen ⁽¹⁾, flytande gas eller naturgas.

4. Avfallsförbrännings- och samförbränningsanläggningar ska drivas med fungerande automatiska system som förhindrar tillförsel av avfall i följande situationer:

- a) Vid start, till dess att den temperatur som anges i punkt 2 i denna artikel eller den temperatur som anges i enlighet med artikel 51.1 har uppnåtts.
- b) När den temperatur som anges i punkt 2 i denna artikel eller den temperatur som anges i enlighet med artikel 51.1 inte upprätthålls.
- c) När de kontinuerliga mätningarna visar att ett gränsvärde för utsläpp har överskridits till följd av störningar eller fel i rökgasreningsutrustningen.

5. All värme som alstras i avfallsförbrännings- eller samförbränningsanläggningar ska återvinnas i möjligaste mån.

6. Smittsamt kliniskt avfall ska placeras direkt i ugnen utan att först blandas med andra kategorier avfall och utan direkt hantering.

7. Medlemsstaterna ska se till att avfallsförbrännings- eller samförbränningsanläggningen drivs och kontrolleras av en fysisk person som har kompetens att sköta anläggningen.

⁽¹⁾ EGT L 121, 11.5.1999, s. 13.

Artikel 51

Medgivande att ändra driftvillkor

1. Den behöriga myndigheten får medge andra villkor än de som följer av artikel 50.1, 50.2 och 50.3 eller, när det gäller temperaturen, artikel 50.4, och som anges i tillståndet för vissa avfallskategorier eller vissa termiska processer, förutsatt att övriga krav i detta kapitel uppfylls. Medlemsstaterna får föreskriva regler för sådana medgivanden.

2. För avfallsförbränningsanläggningar får de ändrade driftvillkoren inte medföra att det uppstår mer restprodukter eller restprodukter med högre halter av organiska förorenande ämnen än de restprodukter som kan förväntas under de villkor som anges i artikel 50.1, 50.2 och 50.3.

3. Utsläpp av totalt organiskt kol och kolmonoxid från samförbränningsanläggningar som har fått medgivande att ändra driftvillkoren enligt punkt 1 ska också uppfylla de gränsvärden för utsläpp som anges i del 3 i bilaga VI.

Utsläpp av totalt organiskt kol från barkpannor inom pappers- och massaindustrin som samförbränner avfall inom produktionsområdet, och var i drift och hade tillstånd före den 28 december 2002 och som får medgivande att ändra driftvillkoren enligt punkt 1, ska också uppfylla de gränsvärden för utsläpp som anges i del 3 i bilaga VI.

4. Medlemsstaterna ska meddela kommissionen alla driftvillkor som medges enligt punkterna 1, 2 och 3 samt resultaten av de kontroller som görs, som en del av de uppgifter som ska lämnas i enlighet med rapporteringskraven i artikel 72.

Artikel 52

Avlämning och mottagning av avfall

1. Verksamhetsutövaren vid en avfallsförbrännings- eller samförbränningsanläggning ska vidta alla erforderliga försiktighetsåtgärder i fråga om avlämning och mottagning av avfall för att förhindra eller i möjligaste mån begränsa förorening av luft, mark, ytvatten och grundvatten samt andra negativa effekter på miljön, dålig lukt och buller och direkta risker för människors hälsa.

2. Verksamhetsutövaren ska bestämma massan för varje typ av avfall, om möjligt enligt den europeiska avfallsförteckningen upprättad genom beslut 2000/532/EG, innan avfallet tas emot på avfallsförbrännings- eller samförbränningsanläggningen.

3. Verksamhetsutövaren ska, innan farligt avfall tas emot på avfallsförbrännings- eller samförbränningsanläggningen, samla in tillgänglig information om avfallet i syfte att kontrollera om de tillståndskrav som anges i artikel 45.2 är uppfyllda.

Informationen ska omfatta följande:

- a) All administrativ information om genereringsprocessen som ingår i de dokument som anges i punkt 4 a.
- b) Den fysikaliska och, i möjligaste mån, kemiska sammansättningen av avfallet samt all annan information som krävs för att det ska vara möjligt att bedöma dess lämplighet för den avsedda förbränningsprocessen.
- c) Avfallets farliga egenskaper, de ämnen med vilka det inte får blandas och de försiktighetsåtgärder som ska vidtas vid hanteringen av avfallet.

4. Innan farligt avfall tas emot på avfallsförbrännings- eller samförbränningsanläggningen ska verksamhetsutövaren vidta åtminstone följande åtgärder:

- a) Kontrollera de handlingar som krävs enligt direktiv 2008/98/EG och, i förekommande fall, de som krävs enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1013/2006 av den 14 juni 2006 om transport av avfall ⁽¹⁾ och enligt lagstiftningen om transport av farligt gods.
- b) Ta representativa prover, om det inte är olämpligt i möjligaste mån före lossning, för att genom kontroller verifiera att avfallet överensstämmer med den information som avses i punkt 3 och för att göra det möjligt för de behöriga myndigheterna att fastställa det behandlade avfallets art.

De prover som avses i led b ska bevaras i minst en månad efter förbränning eller samförbränning av det aktuella avfallet.

5. Den behöriga myndigheten får medge undantag från punkterna 2, 3 och 4 för avfallsförbrännings- eller samförbränningsanläggningar som ingår i en anläggning som omfattas av kapitel II och endast förbränner eller samförbränner avfall som uppstår inom den anläggningen.

Artikel 53

Restprodukter

1. Restprodukter ska minimeras i fråga om mängd och skadlighet. Restprodukterna ska där det är lämpligt återvinnas direkt i anläggningen eller utanför denna.
2. Transport och mellanlagring av torra restprodukter i form av stoft ska ske på ett sådant sätt att spridning av dessa restprodukter i miljön förhindras.
3. Innan beslut fattas om på vilka sätt de olika restprodukterna ska bortskaffas eller återvinnas ska erforderliga analyser göras för att bestämma deras fysikaliska och kemiska egenskaper samt

deras föroreningspotential. Analyserna ska gälla den totala lösliga fraktionen och den lösliga fraktionen av tungmetaller.

Artikel 54

Väsentlig ändring

En ändring av driften vid en avfallsförbrännings- eller samförbränningsanläggning för icke-farligt avfall, i en anläggning som omfattas av kapitel II, som medför förbränning eller samförbränning av farligt avfall, ska betraktas som en väsentlig ändring.

Artikel 55

Rapportering och information till allmänheten om avfallsförbrännings- och samförbränningsanläggningar

1. Ansökningar om nya tillstånd för avfallsförbrännings- och samförbränningsanläggningar ska under lämplig tid göras tillgängliga för allmänheten på ett eller flera ställen, så att allmänheten kan yttra sig om ansökningarna innan den behöriga myndigheten fattar sitt beslut. Detta beslut, som ska innehålla minst en kopia av tillståndet, samt varje senare uppdatering ska också göras tillgängliga för allmänheten.

2. För avfallsförbrännings- eller samförbränningsanläggningar med en nominell kapacitet av minst två ton per timme ska den rapport som avses i artikel 72 innehålla information om driften av anläggningen och dess kontroll samt en redogörelse för förbrännings- eller samförbränningsprocessens förlopp och nivåer för utsläpp till luft och vatten jämfört med gränsvärdena för utsläpp. Denna information ska göras tillgänglig för allmänheten.

3. En förteckning över avfallsförbrännings- eller samförbränningsanläggningar med en nominell kapacitet av mindre än två ton per timme ska upprättas av den behöriga myndigheten och göras tillgänglig för allmänheten.

KAPITEL V

SÄRSKILDA BESTÄMMELSER FÖR ANLÄGGNINGAR OCH VERKSAMHETER SOM ANVÄNDER ORGANISKA LÖSNINGSMEDEL

Artikel 56

Tillämpningsområde

Detta kapitel gäller verksamheter som anges i del 1 i bilaga VII och, i tillämpliga fall, som når de tröskelvärden för förbrukning som anges i del 2 i samma bilaga.

⁽¹⁾ EUT L 190, 12.7.2006, s. 1.

Artikel 57

Definitioner

I detta kapitel gäller följande definitioner:

- 1) *befintlig anläggning*: en anläggning i drift den 29 mars 1999 eller som har meddelats tillstånd eller registrerats före den 1 april 2001 eller vars verksamhetsutövare har lämnat in en fullständig tillståndsansökan före den 1 april 2001, under förutsättning att anläggningen togs i drift senast den 1 april 2002.
- 2) *avgaser*: det slutliga utsläppet av gaser som innehåller flyktiga organiska föreningar eller andra föroreningar från en skorsten eller en reningsutrustning till luften.
- 3) *flyktiga utsläpp*: alla utsläpp, annat än i avgaser, av flyktiga organiska föreningar till luft, mark och vatten samt lösningsmedel som finns i någon produkt, om inte annat anges i del 2 i bilaga VII.
- 4) *totala utsläpp*: summan av flyktiga utsläpp och utsläpp i avgaser.
- 5) *blandning*: en blandning enligt definitionen i artikel 3.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1907/2006 av den 18 december 2006 om registrering, utvärdering, godkännande och begränsning av kemikalier (Reach) och inrättande av en europeisk kemikaliemyndighet ⁽¹⁾.
- 6) *lim*: alla blandningar, inklusive alla organiska lösningsmedel eller blandningar som innehåller organiska lösningsmedel för att kunna anbringas, som används för att sammanfoga enskilda delar av en produkt.
- 7) *tryckfärg*: en blandning, inklusive alla organiska lösningsmedel eller blandningar som innehåller organiska lösningsmedel för att kunna anbringas, som används i en tryckprocess för att trycka text eller bilder på en yta.
- 8) *lack*: en transparent beläggning.
- 9) *förbrukning*: den totala mängd organiska lösningsmedel som tillförs en anläggning per kalenderår eller annan tolvmånadersperiod, med avdrag för alla flyktiga organiska föreningar som återvinns för återanvändning.
- 10) *tillförsel*: den mängd organiska lösningsmedel och mängden av dessa i de blandningar som används när en verksamhet utförs, inklusive återvunna lösningsämnen inuti och utanför anläggningen och som mäts varje gång de används för att bedriva verksamheten.

11) *återanvändning*: användning av organiska lösningsmedel som återvunnits från en anläggning i tekniskt eller kommersiellt syfte inbegripet användning som bränsle men undantaget slutligt bortskaffande av sådana återvunna organiska lösningsmedel som avfall.

12) *inneslutning*: det sätt på vilket en anläggning drivs som innebär att flyktiga organiska föreningar som släpps ut från verksamheten samlas upp och leds ut på ett kontrollerat sätt antingen genom en skorsten eller via reningsutrustning och följaktligen inte förflyktigas helt.

13) *idriftsättning och urdrifttagning*: förlopp, med undantag av regelbundna svängningsfaser, då en verksamhet, utrustningsdel eller tank tas i eller ur drift eller överksam tillstånd.

Artikel 58

Substitution av farliga ämnen

Ämnen eller blandningar som på grund av sin halt av flyktiga organiska föreningar klassificeras som carcinogena, mutagena eller reproduktionstoxiska enligt förordning (EG) nr 1272/2008 som tilldelas eller behöver vara försedda med faroangivelserna H340, H350, H350i, H360D eller H360F, ska i möjligaste mån snarast möjligt ersättas med mindre skadliga ämnen eller blandningar.

Artikel 59

Begränsning av utsläpp

1. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att varje anläggning uppfyller något av följande:

- a) Utsläppen av flyktiga organiska föreningar från anläggningar överskrider inte gränsvärdena för utsläpp av avgaser och gränsvärdena för flyktiga utsläpp eller gränsvärdena för totala utsläpp, och övriga krav som anges i delarna 2 och 3 i bilaga VII uppfylls.
- b) Kraven i den minskningsplan som anges i del 5 i bilaga VII, förutsatt att det uppnås en utsläppsminskning motsvarande den som uppnås genom tillämpning av de gränsvärden för utsläpp som avses i led a.

Medlemsstaterna ska rapportera till kommissionen i enlighet med artikel 72.1 om framstegen mot att uppnå den motsvarande utsläppsminskning som avses i led b.

2. Om verksamhetsutövaren visar för den behöriga myndigheten att gränsvärdet för flyktiga utsläpp inte är tekniskt och ekonomiskt genomförbart för en enskild anläggning, får den behöriga myndigheten, genom undantag från punkt 1 a, tillåta att utsläppen överskrider det gränsvärdet, förutsatt att betydande risker för människors hälsa eller miljön inte kan förväntas och att verksamhetsutövaren visar för den behöriga myndigheten att bästa tillgängliga teknik används.

⁽¹⁾ EUT L 396, 30.12.2006, s. 1.

3. För beläggningsverksamheter som omfattas av post 8 i tabellen i del 2 i bilaga VII och som inte kan utövas med inneslutning, får den behöriga myndigheten, genom undantag från punkt 1, tillåta att anläggningens utsläpp inte uppfyller de krav som anges i den punkten, om verksamhetsutövaren visar för den behöriga myndigheten att det inte är tekniskt och ekonomiskt genomförbart att uppfylla kraven och att bästa tillgängliga teknik används.

4. Medlemsstaterna ska informera kommissionen om de undantag som avses i punkterna 2 och 3 i den här artikeln i enlighet med artikel 72.2.

5. Det utsläpp av antingen sådana flyktiga organiska föreningar som tilldelas eller behöver vara försedda med faroangivelserna H340, H350, H350i, H360D eller H360F, eller halogenerade flyktiga organiska föreningar som tilldelas eller behöver vara försedda med faroangivelserna H341 eller H351, ska kontrolleras med inneslutning så långt detta är tekniskt och ekonomiskt genomförbart för att skydda folkhälsan och miljön och får inte överskrida de gränsvärden för utsläpp som anges i del 4 i bilaga VII.

6. I anläggningar där det bedrivs två eller flera verksamheter som var för sig överskrider gränsvärdena i del 2 i bilaga VII ska följande gälla:

- a) I fråga om de ämnen som specificeras i punkt 5 ska kraven i den punkten uppfyllas för varje enskild verksamhet.
- b) I fråga om alla andra ämnen
 - i) ska antingen kraven i punkt 1 uppfyllas för varje enskild verksamhet, or
 - ii) de totala utsläppen av flyktiga organiska föreningar inte överskrida de utsläpp som skulle ha blivit resultatet om led i hade tillämpats.

7. Alla lämpliga försiktighetsåtgärder ska vidtas för att minimera utsläppen av flyktiga organiska föreningar vid idriftsättning och urdrifttagning.

Artikel 60

Begränsning av utsläpp

Medlemsstaterna ska, antingen genom specifikation i tillståndsvillkoren eller genom generella bindande regler, se till att utsläppen mäts i enlighet med del 6 i bilaga VII.

Artikel 61

Efterlevnad av gränsvärden för utsläpp

Gränsvärdena för utsläpp av avgaser ska anses ha följts om villkoren i del 8 i bilaga VII är uppfyllda.

Artikel 62

Rapportering om efterlevnad

Verksamhetsutövaren ska, på begäran, till den behöriga myndigheten lämna uppgifter som gör det möjligt för den behöriga myndigheten att kontrollera att något av följande efterlevs:

- a) Gränsvärden för utsläpp av avgaser, gränsvärden för flyktiga utsläpp och gränsvärden för totala utsläpp.
- b) Kraven i minskningsplanen i del 5 i bilaga VII.
- c) De undantag som medgivits i enlighet med artikel 59.2 och 59.3.

Detta kan innehålla en plan för hantering av lösningsmedel upprättad i enlighet med del 7 i bilaga VII.

Artikel 63

Väsentlig ändring av befintliga anläggningar

1. En ändring av den största mängd organiska lösningsmedel som tillförs i en befintlig anläggning, som ett medelvärde under en dag, om anläggningen drivs på den produktionsnivå för vilken den är konstruerad, under andra förhållanden än idriftsättning och urdrifttagning eller underhåll av utrustningen, ska anses vara väsentlig om den leder till att utsläppen av flyktiga organiska föreningar ökar med mer än

- a) 25 % för en anläggning som bedriver antingen verksamheter som omfattas av de nedre tröskelvärdena i posterna 1, 3, 4, 5, 8, 10, 13, 16 eller 17 i tabellen i del 2 i bilaga VII eller verksamheter som omfattas av någon av de andra posterna i del 2 i bilaga VII och som har en förbrukning av lösningsmedel på mindre än 10 ton per år,
- b) 10 % för alla andra anläggningar.

2. Om en befintlig anläggning genomgår en väsentlig ändring, eller för första gången omfattas av detta direktiv efter en väsentlig ändring, ska den del av anläggningen som genomgår den väsentliga ändringen behandlas antingen som en ny anläggning eller som en befintlig anläggning, förutsatt att hela anläggningens totala utsläpp inte överskrider de utsläpp som den skulle ha gett upphov till om den del som genomgått en väsentlig ändring hade behandlats som en ny anläggning.

3. I händelse av en väsentlig ändring ska den behöriga myndigheten kontrollera att anläggningen uppfyller kraven i detta direktiv.

Artikel 64

Informationsutbyte om substitution av organiska lösningsmedel

Kommissionen ska organisera ett informationsutbyte med medlemsstaterna, berörd industri och icke-statliga miljöskyddsorganisationer om användningen av organiska lösningsmedel och potentiella ersättningsämnen för dessa och teknik som ger minst potentiell påverkan på luft, vatten, mark, ekosystem och människors hälsa.

Informationsutbytet ska avse alla följande aspekter:

- a) Lämplighet för användning.
- b) Potentiell påverkan på människors hälsa i allmänhet och yrkesmässig exponering i synnerhet.
- c) Potentiell påverkan på miljön.
- d) Ekonomiska konsekvenser, särskilt kostnader och fördelar i fråga om de alternativ som finns.

Artikel 65

Tillgång till information

1. Den behöriga myndighetens beslut, åtföljt av åtminstone en kopia av tillståndet, och eventuella senare uppdateringar ska göras tillgängliga för allmänheten.

De generella bindande regler som gäller för anläggningar och en förteckning över anläggningar som omfattas av tillståndsgivning och registrering ska göras tillgängliga för allmänheten.

2. Resultaten av den kontroll av utsläpp som krävs enligt artikel 60 och som finns hos den behöriga myndigheten ska göras tillgängliga för allmänheten.

3. Punkterna 1 och 2 i den här artikeln ska tillämpas med förbehåll för de restriktioner som anges i artikel 4.1 och 4.2 i direktiv 2003/4/EG.

KAPITEL VI

SÄRSKILDA BESTÄMMELSER FÖR ANLÄGGNINGAR SOM PRODUCERAR TITANDIOXID

Artikel 66

Tillämpningsområde

Detta kapitel gäller anläggningar som producerar titandioxid.

Artikel 67

Förbud mot bortskaffande av avfall

Medlemsstaterna ska förbjuda bortskaffande av följande avfall till sjöar och vattendrag, hav och oceaner:

- a) Fast avfall.
- b) Moderlut som uppkommer i filtreringsfasen efter hydrolys av titanyl-sulfatlösningen från anläggningar som använder sulfatprocessen, inklusive syraavfall associerat med sådan moderlut, som totalt innehåller mer än 0,5 % fri svavelsyra och olika tungmetaller, liksom även sådan moderlut som har späts ut så att den innehåller högst 0,5 % fri svavelsyra.

c) Avfall från anläggningar som använder kloridprocessen, innehållande mer än 0,5 % fri saltsyra och olika tungmetaller, även sådant avfall som har späts ut så att det innehåller högst 0,5 % fri saltsyra.

d) Filtreringssalter, slam och flytande avfall som uppkommer vid behandling (koncentration och neutralisation) av det avfall som anges i leden b och c och som innehåller olika tungmetaller, men inte neutraliserat och filtrerat eller dekanterat avfall som endast innehåller spår av tungmetaller och som före utspädning har ett pH-värde över 5,5.

Artikel 68

Begränsning av utsläpp till vatten

Utsläpp från anläggningar till vatten får inte överskrida de gränsvärden för utsläpp som anges i del 1 i bilaga VIII.

Artikel 69

Förebyggande och begränsning av utsläpp till luft

1. Utsläpp av syradroppar från anläggningarna ska förebyggas.

2. Utsläpp från anläggningarna till luft får inte överskrida de gränsvärden för utsläpp som anges i del 2 i bilaga VIII.

Artikel 70

Kontroll av utsläpp

1. Medlemsstaterna ska säkerställa kontrollen av utsläpp till vatten så att den behöriga myndigheten kan kontrollera att tillståndsvillkoren och artikel 68 följs.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa kontrollen av utsläpp till luft så att den behöriga myndigheten kan kontrollera att tillståndsvillkoren och artikel 69 följs. Kontrollen ska åtminstone omfatta kontroll av utsläpp enligt del 3 i bilaga VIII.

3. Kontrollen ska utföras i enlighet med CEN-standarder eller, om CEN-standarder saknas, ISO, nationella eller andra internationella standarder som säkerställer att uppgifterna är av likvärdig vetenskaplig kvalitet.

KAPITEL VII

**KOMMITTÉ, ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER OCH
SLUTBESTÄMMELSER**

Artikel 71

Behöriga myndigheter

Medlemsstaterna ska utse de behöriga myndigheter som ansvarar för att fullgöra skyldigheterna enligt detta direktiv.

Artikel 72

Medlemsstaternas rapportering

1. Medlemsstaterna ska se till att information görs tillgänglig för kommissionen om genomförandet av detta direktiv, om representativa uppgifter om utsläpp och andra former av förorening, om gränsvärden för utsläpp, om användningen av bästa tillgängliga teknik i enlighet med artiklarna 14 och 15, särskilt om undantag som beviljats i enlighet med artikel 15.4, samt om framstegen när det gäller utvecklingen och tillämpningen av ny teknik i enlighet med artikel 27. Medlemsstaterna ska tillhandahålla informationen i ett elektroniskt format.

2. Typen, formatet och periodiciteten för den information som ska göras tillgänglig enligt punkt 1 ska fastställas i enlighet med det föreskrivande förfarande som avses i artikel 75.2. Detta ska inkludera fastställandet av den specifika verksamhet och de specifika föroreningar för vilka information enligt punkt 1 ska tillhandahållas.

3. För alla förbränningsanläggningar som omfattas av kapitel III i detta direktiv ska medlemsstaterna från och med den 1 januari 2016 fastställa en årlig inventering av utsläppen av svaveldioxid, kväveoxider och stoft samt energitillförseln.

Den behöriga myndigheten ska med beaktande av reglerna om sammanlagda utsläpp i artikel 29 inhämta följande uppgifter för varje förbränningsanläggning:

- a) Den installerade tillförda effekten (MW) för förbränningsanläggningen.
- b) Förbränningsanläggningstyp: panna, gasturbin, gasmotor, dieselmotor, annan (med angivande av typ).
- c) Datum för förbränningsanläggningens idrifttagande.
- d) Totala årliga utsläpp (ton/år) av svaveldioxid, kväveoxider och stoft (total mängd svävande artiklar).
- e) Antal drifttimmar för förbränningsanläggningen.
- f) Total årlig energitillförsel i förhållande till nettovärmevärdet (TJ/år), uppdelad på följande bränslekategorier: stenkol, brunskog, biomassa, torv, övriga fasta bränslen (med angivande av typ), flytande bränslen, naturgas och andra gaser (med angivande av typ).

De årliga uppgifterna för varje anläggning i denna inventering ska på begäran ställas till kommissionens förfogande.

En sammanfattning av inventeringarna ska ställas till kommissionens förfogande vart tredje år, inom tolv månader från utgången av den berörda treårsperioden. I denna sammanfattning ska uppgifterna om förbränningsanläggningar i raffinaderier särredovisas.

Kommissionen ska förse medlemsstaterna och allmänheten med en sammanfattning av jämförelserna mellan och utvärderingarna av de inventeringarna i överensstämmelse med direktiv 2003/4/EG inom 24 månader från och med utgången av den berörda treårsperioden.

4. Från och med den 1 januari 2016 ska medlemsstaterna årligen till kommissionen rapportera uppgifter om

- a) svavelhalten i det inhemska fasta bränsle som används och den avsvavlingsgrad som uppnåtts, uttryckt som ett medelvärde per månad, när det gäller förbränningsanläggningar på vilka artikel 31 är tillämplig. För det första år artikel 31 tillämpas ska den tekniska motiveringen till varför de utsläppsgränsvärden som anges i artikel 30.2 och 30.3 inte kan uppnås också rapporteras, och
- b) antalet drifttimmar per år, när det gäller förbränningsanläggningar som är i drift högst 1 500 drifttimmar per år som ett rullande medelvärde över en period av fem år.

Artikel 73

Översyn

1. Senast den 7 januari 2016, och därefter vart tredje år, ska kommissionen till Europaparlamentet och rådet lämna en rapport med en översyn av genomförandet av detta direktiv på grundval av den information som avses i artikel 72.

I denna rapport ska ingå en bedömning av behovet av unionsåtgärder genom fastställande eller uppdatering av unionsomfattande minimikrav om gränsvärden för utsläpp och om regler för övervakning och efterlevnad för verksamheter som omfattas av BAT-slutsatserna som antagits under den föregående treårsperioden, på grundval av följande kriterier:

- a) Hur de berörda verksamheterna påverkar miljön som helhet, och
- b) hur det ligger till med genomförandet av bästa tillgängliga teknik för de berörda verksamheterna.

I denna bedömning ska yttrandet från det forum som avses i artikel 13.4 beaktas.

Kapitel III i och bilaga V till detta direktiv ska anses representera de unionsomfattande minimikraven för stora förbränningsanläggningar.

Rapporten skall vid behov åtföljas av ett lagstiftningsförslag. Om det i den bedömning som avses i andra stycket fastställs ett sådant behov ska lagstiftningsförslaget omfatta bestämmelser om fastställande eller uppdatering av unionsomfattande minimikrav om gränsvärden för utsläpp och om regler för övervakning och efterlevnad för de berörda verksamheterna.

2. Kommissionen ska senast den 31 december 2012 se över behovet av att kontrollera utsläpp från

- a) förbränning av bränsle i anläggningar med en sammanlagd installerad tillförd effekt på mindre än 50 MW,
- b) intensiv uppfödning av nötkreatur, och
- c) spridning av gödsel.

Kommissionen ska avge en rapport om resultaten från denna översyn till Europaparlamentet och rådet, om så är lämpligt åtföljd av ett lagstiftningsförslag.

3. Kommissionen ska rapportera till Europaparlamentet och rådet senast den 31 december 2011 om fastställande i bilaga I av:

- a) differentierade tröskelvärden för kapacitet för uppfödning av olika arter av fjäderfä, inbegripet det speciella fallet med vaktlar,
- b) differentierade tröskelvärden för kapacitet för uppfödning av olika typer av djur i en och samma anläggning.

Kommissionen ska avge en rapport om resultaten från denna översyn till Europaparlamentet och rådet, om så är lämpligt åtföljd av ett lagförslag.

Artikel 74

Ändringar av bilagorna

För att bestämmelserna i detta direktiv ska kunna anpassas till den vetenskapliga och tekniska utvecklingen på grundval av bästa tillgängliga teknik, ska kommissionen anta delegerade akter i enlighet med artikel 76 och med förbehåll för de villkor som anges i artiklarna 77 och 78 vad gäller anpassning av delarna 3 och 4 i bilaga V, delarna 2, 6, 7 och 8 i bilaga VI och delarna 5, 6, 7 och 8 i bilaga VII till denna vetenskapliga och tekniska utveckling.

Artikel 75

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artiklarna 5 och 7 i beslut 1999/468/EG tillämpas, med beaktande av bestämmelserna i artikel 8 i det beslutet.

Den tid som avses i artikel 5.6 i beslut 1999/468/EG ska vara tre månader.

Artikel 76

Utövande av delegering

1. Befogenhet att anta de delegerade akter som avses i artiklarna 48.5 och 74 ska ges till kommissionen för en period på fem år från den 6 januari 2011. Kommissionen ska utarbeta en rapport om de delegerade befogenheterna senast sex månader innan perioden på fem år löpt ut. Delegeringen av befogenhet ska automatiskt förlängas med perioder av samma längd, om den inte återkallas av Europaparlamentet eller rådet i enlighet med artikel 77.

2. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska kommissionen samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

3. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i artiklarna 77 och 78.

Artikel 77

Återkallande av delegering

1. Den delegering av befogenhet som avses i artiklarna 48.5 och 74 får återkallas när som helst av Europaparlamentet eller rådet.

2. Den institution som har inlett ett internt förfarande för att besluta huruvida en delegering av befogenhet ska återkallas ska sträva efter att underrätta den andra institutionen och kommissionen inom rimlig tid innan det slutliga beslutet fattas, och ange vilka delegerade befogenheter som kan komma att återkallas och eventuella skäl för detta.

3. Beslutet om återkallande innebär att delegeringen av de befogenheter som anges i beslutet upphör att gälla. Det får verkan omedelbart, eller vid ett senare, i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan trätt i kraft. Det ska offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 78

Invändning mot delegerade akter

1. Europaparlamentet eller rådet får invända mot en delegerad akt inom en period på två månader från delgivningsdagen.

På Europaparlamentets eller rådets initiativ ska denna period förlängas med två månader.

2. Om varken Europaparlamentet eller rådet vid utgången av den period som avses i punkt 1 har invänt mot den delegerade akten ska den offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning* och träda i kraft den dag som anges i den.

Den delegerade akten får offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning* och träda i kraft innan denna period löper ut, förutsatt att både Europaparlamentet och rådet har underrättat kommissionen om att de inte har för avsikt att göra några invändningar.

3. Om antingen Europaparlamentet eller rådet invänder mot den delegerade akten inom den period som avses i punkt 1, ska den inte träda i kraft. Den institution som invänder mot den delegerade akten ska ange skälen för detta.

Artikel 79

Sanktioner

Medlemsstaterna ska fastställa vilka sanktioner som ska tillämpas vid överträdelse av de nationella bestämmelser som antas i enlighet med detta direktiv. De sanktioner som fastställs ska vara effektiva, proportionella och avskräckande. Medlemsstaterna ska anmäla dessa bestämmelser till kommissionen senast den 7 januari 2013 och ska snarast möjligt anmäla varje efterföljande ändring av dem.

Artikel 80

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa artikel 2, artikel 3.8, 3.11-3.15, 3.18-3.23, 3.26-3.30 och 3.34-3.38 och 3.41, artikel 4.2 och 4.3, artikel 7, artiklarna 8 och 10, artikel 11 e och 11 h, artikel 12.1 e och 12.1 h, artikel 13.7, artikel 14.1 c ii, artikel 14.1 d, 14.1 e, 14.1 f och 14.1 h, artikel 14.2-14.7, artikel 15.2-15.5, artiklarna 16, 17 och 19, artikel 21.2-21.5, artiklarna 22, 23, 24, 27, 28 och 29, artikel 30.1, 30.2, 30.3, 30.4, 30.7 och 30.8, artiklarna 31, 32, 33, 34, 35, 36, 38 och 39, artikel 40.2 och 40.3, artiklarna 42 och 43, artikel 45.1, artikel 58, artikel 59.5, artikel 63, artikel 65.3, artiklarna 69, 70, 71, 72 och 79, samt första stycket och punkterna 1.1, 1.4, 2.5 b, 3.1, 4, 5, 6.1 c, 6.4 b, 6.10 och 6.11 i bilaga I, bilaga II, punkt 12 i bilaga III, bilaga V, punkt b i del 1, punkterna 2.2, 2.4, 3.1 och 3.2 i del 4, punkterna 2.5 och 2.6 i del 6 och punkt 1.1.d i del 8 i bilaga VI, punkt 2 i del 4, punkt 1 i del 5, punkt 3 i del 7 i bilaga VII, punkterna 1 och 2.c i del 1, punkterna 2 och 3 i del 2 och del 3 i bilaga VIII senast den 7 januari 2013.

De ska tillämpa dessa åtgärder från och med den dagen.

När en medlemsstat antar dessa åtgärder ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 81

Upphävande

1. Direktiven 78/176/EEG, 82/883/EEG, 92/112/EEG, 1999/13/EG, 2000/76/EG och 2008/1/EG i deras lydelse enligt del A i bilaga IX, ska upphöra att gälla från och med den 7 januari 2014, dock utan att det påverkar medlemsstaternas skyldigheter när det gäller tidsfristerna för införlivande med nationell lagstiftning och tillämpning av de direktiv som anges i del B i bilaga IX.

2. Direktiv 2001/80/EG, i dess lydelse enligt del A i bilaga IX, ska upphöra att gälla från och med den 1 januari 2016, dock utan att det påverkar medlemsstaternas skyldigheter när det gäller tidsfristerna för införlivande med nationell lagstiftning och tillämpning av de direktiv som anges i del B i bilaga IX.

3. Hänvisningar till de upphävda direktiven ska anses som hänvisningar till det här direktivet och ska läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilaga X.

Artikel 82

Övergångsbestämmelser

1. För anläggningar som bedriver verksamhet som avses i bilaga I, punkt 1.1 för verksamhet med en total installerad tillförd effekt på minst 50 MW, punkterna 1.2 och 1.3, punkt 1.4 a, punkterna 2.1-2.6, punkterna 3.1-3.5, punkterna 4.1-4.6 för verksamhet för produktion genom kemisk bearbetning, punkterna 5.1 och 5.2 för verksamhet som omfattas av direktiv 2008/1/EG, punkt 5.3 a i och ii, punkt 5.4, punkt 6.1 a och b, punkterna 6.2 och 6.3, punkt 6.4 a, punkt 6.4 b för verksamhet som omfattas av direktiv 2008/1/EG, punkt 6.4 c och punkterna 6.5-6.9 som är i drift och har ett tillstånd före den 7 januari 2013 eller vars verksamhetsutövare har lämnat in en fullständig tillståndsansökan före det datumet, under förutsättning att anläggningarna tas i drift senast den 7 januari 2014, ska medlemsstaterna tillämpa de bestämmelser i lagar och andra författningar som antas i enlighet med artikel 80.1 från och med den 7 januari 2014 med undantag för kapitel III och bilaga V.

2. För anläggningar som bedriver verksamhet som avses i bilaga I, punkt 1.1 för verksamhet med en total installerad tillförd effekt på 50 MW, punkt 1.4 b, punkterna 4.1-4.6 för verksamhet för produktion genom biologisk bearbetning, punkterna 5.1 och 5.2 för produkter som inte omfattas av direktiv 2008/1/EG, punkt 5.3 a iii-v, punkt 5.3 b, punkterna 5.5 och 5.6, punkt 6.1 c, punkt 6.4 b för verksamhet som inte omfattas av direktiv 2008/1/EG och punkterna 6.10 och 6.11 som är i drift före den 7 januari 2013 ska medlemsstaterna tillämpa de bestämmelser i lagar och andra författningar som antas i enlighet med det här direktivet från och med den 7 juli 2015 med undantag för kapitlen III och IV och bilagorna V och VI.

3. För sådana förbränningsanläggningar som avses i artikel 30.2 ska medlemsstaterna från och med den 1 januari 2016 tillämpa de bestämmelser i lagar och andra författningar som antas i enlighet med artikel 80.1 för att följa kapitel III och bilaga V.

4. För sådana förbränningsanläggningar som avses i artikel 30.3 ska medlemsstaterna från och med den 7 januari 2013 inte längre tillämpa direktiv 2001/80/EG.

5. För förbränningsanläggningar som samförbränner avfall ska del 4 punkt 3.1 i bilaga VI tillämpas till och med

- a) den 31 december 2015, när det gäller sådana förbränningsanläggningar som avses i artikel 30.2,
- b) den 7 januari 2013, när det gäller sådana förbränningsanläggningar som avses i artikel 30.3.

6. Del 4 punkt 3.2 i bilaga VI ska tillämpas för förbränningsanläggningar som samförbränner avfall, från och med

- a) den 1 januari 2016, när det gäller sådana förbränningsanläggningar som avses i artikel 30.2,
- b) den 7 januari 2013, när det gäller sådana förbränningsanläggningar som avses i artikel 30.3.

7. Artikel 58 ska tillämpas från och med den 1 juni 2015. Fram till det datumet ska ämnen eller blandningar som på grund av sin halt av flyktiga organiska föreningar klassificeras som carcinogena, mutagena eller reproduktionstoxiska enligt förordning (EG) nr 1272/2008, har tilldelas eller behöver vara försedda med faroangivelserna H340, H350, H350i, H360D eller H360F eller riskfraserna R45, R46, R49, R60 eller R61, i möjligaste mån och snarast möjligt ersättas med mindre skadliga ämnen eller blandningar.

8. Artikel 59.5 ska tillämpas från och med den 1 juni 2015. Fram till det datumet ska de utsläpp av antingen flyktiga organiska föreningar som tilldelas eller behöver vara försedda med faroangivelserna H340, H350, H350i, H360D eller H360F eller riskfraserna R45, R46, R49, R60 eller R61 eller halogenerade flyktiga organiska föreningar som tilldelas eller behöver vara försedda med faroangivelserna H341 eller H351 eller riskfraserna R40 eller R68 kontrolleras med inneslutning så långt detta är tekniskt och ekonomiskt genomförbart för att skydda folkhälsan och miljön, och de får inte överskrida de relevanta gränsvärden för utsläpp som anges i del 4 i bilaga VII.

9. Punkt 2 i del 4 i bilaga VII ska tillämpas från och med den 1 juni 2015. Fram till det datumet ska för utsläpp av halogenerade flyktiga organiska föreningar som har tilldelats eller behöver vara försedda med faroangivelse H341 eller H351 eller riskfras R40 eller R68, där massflödet av summan av de föreningar som föranleder tilldelats faroangivelse H341 eller H351 eller märkning R40 eller R68 är större än eller lika med 100 g/h, ett gränsvärde för utsläpp på 20 mg/Nm³ gälla. Gränsvärdet för utsläpp ska avse den sammanlagda massan av de enskilda föreningarna.

Artikel 83

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 84

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Strasbourg den 24 november 2010.

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande
J. BUZEK

På rådets vägnar
Ordförande
O. CHASTEL

BILAGA I

Kategorier av verksamhet som avses i artikel 10

Nedanstående tröskelvärden hänför sig vanligen till produktionskapacitet eller produktionsresultat. Om flera verksamheter som bedrivs i en och samma anläggning omfattas av samma verksamhetsbeskrivning och den innehåller en tröskel, adderas produktionskapaciteten för dessa verksamheter. För avfallshanteringsverksamhet ska denna beräkning gälla vid verksamhetsnivåerna 5.1 och 5.3 a och 5.3 b.

Kommissionen ska fastställa riktlinjer för

- a) förhållandet mellan sådan avfallshanteringsverksamhet som beskrivs i denna bilaga och den som beskrivs i bilagorna I och II till direktiv 2008/98/EG, och
- b) tolkningen av begreppet industriell skala vid beskrivningen av sådan verksamhet inom den kemiska industrin som beskrivs i denna bilaga.

1. Industrier inom energisektorn

1.1 Förbränning av bränsle i anläggningar med en total installerad tillförd effekt på minst 50 MW.

1.2 Raffinering av olja och gas.

1.3 Produktion av koks.

1.4 Förgasning eller förvätskning av

- a) kol,
- b) andra bränslen i anläggningar med en sammanlagd installerad tillförd effekt på minst 20 MW.

2. Produktion och omvandling av metaller

2.1 Rostning och sintring av metallhaltig malm, inbegripet sulfidmalm.

2.2 Produktion av råjärn eller stål (primär eller sekundär smältning), inklusive utrustning för kontinuerlig gjutning, med en kapacitet som överstiger 2,5 ton per timme.

2.3 Behandling av järnbaserade metaller

- a) genom varmvalsning, med en kapacitet som överstiger 20 ton råstål per timme,
- b) genom hammarsmide, om slagenergin per hammare överstiger 50 kJ och den använda värmeeffekten överstiger 20 MW,
- c) genom anbringande av skyddsbeläggningar av smält metall med en inmatning som överstiger 2 ton råstål per timme.

2.4 Drift av järn- och stålgytier med en produktionskapacitet som överstiger 20 ton per dygn.

2.5 Behandling av icke-järnmetaller:

- a) Produktion av icke-järnmetaller av malm, slig eller sekundärt råmaterial genom metallurgiska, kemiska eller elektrolytiska processer.
- b) Smältning, inklusive framställning av legeringsmetaller, av icke-järnmetaller inklusive återvinningsprodukter och drift av gytier för icke-järnmetaller, med en smältningskapacitet som överstiger 4 ton per dygn för bly och kadmium eller 20 ton per dygn för övriga metaller.

2.6 Ytbehandling av metaller eller plaster genom en elektrolytisk eller kemisk process där behandlingsbaden har en volym som överstiger 30 m³.

3. Mineralindustri

3.1 Tillverkning av cement, kalk och magnesiumoxid:

- a) Tillverkning av klinker (cement) i roterugn med en produktionskapacitet som överstiger 500 ton per dygn, eller i andra typer av ugnar med en produktionskapacitet som överstiger 50 ton per dygn.
- b) Tillverkning av kalk i ugnar med en produktionskapacitet som överstiger 50 ton per dygn.
- c) Tillverkning av magnesiumoxid i ugnar med en produktionskapacitet som överstiger 50 ton per dygn.

3.2 Tillverkning av asbest eller tillverkning av asbestbaserade produkter.

3.3 Tillverkning av glas inklusive glasfibrer, med en smältningskapacitet som överstiger 20 ton per dygn.

3.4 Smältning av mineraler, inklusive tillverkning av mineralull, med en smältningskapacitet som överstiger 20 ton per dygn.

3.5 Tillverkning av keramiska produkter genom bränning, särskilt takpannor, tegel, eldfast sten, kakel, stengods eller porslin med en produktionskapacitet som överstiger 75 ton per dygn och/eller med en ugnskapacitet som överstiger 4m³ och med en sättningsdensitet per ugn på mer än 300 kg/m³.

4. Kemisk industri

Produktion enligt verksamhetskategorierna i denna punkt avser, vid tillämpning av denna punkt, tillverkning av de ämnen eller grupper av ämnen som anges i punkterna 4.1–4.6 där tillverkningen omfattar kemiska eller biologiska reaktioner och sker i industriell skala.

4.1 Tillverkning av organiska kemikalier såsom

- a) enkla kolväten (linjära eller cykliska, mättade eller omättade, alifatiska eller aromatiska),
- b) syreinhållande organiska föreningar, särskilt alkoholer, aldehyder, ketoner, karboxylsyror, estrar och blandningar av estrar, acetater, etrar, peroxider och epoxihartser,
- c) svavelinhållande organiska föreningar,
- d) kväveinhållande organiska föreningar, särskilt aminer, amider, nitronyl- och nitroföreningar, nitratföreningar, nitriler, cyanater, isocyanater,
- e) fosfor innehållande organiska föreningar,
- f) halogenerade kolväten,
- g) metallorganiska föreningar,
- h) plaster (polymerer, syntetfibrer, regenererad cellulosa),
- i) syntetgummi,
- j) färgämnen och pigment,
- k) ytaktiva ämnen och tensider.

4.2 Tillverkning av oorganiska kemikalier såsom

- a) gaser, som t.ex. ammoniak, klor eller klorväte, fluor eller fluorväte, koloxider, svavelföreningar, kväveoxider, väte, svaveldioxid, karbonylklorid (fosgen),
- b) syror, som t.ex. kromtrioxid, fluorvätesyra, fosforsyra, salpetersyra, saltsyra, svavelsyra, oleum, svavelsyrlighet,

- c) baser, som t.ex. ammoniumhydroxid, kaliumhydroxid, natriumhydroxid,
 - d) salter, som t.ex. ammoniumklorid, kaliumklorat, kaliumkarbonat, natriumkarbonat, perborat, silvernitrat,
 - e) icke-metaller, metalloxider eller andra oorganiska föreningar som t.ex. kalciumkarbid, kisel, kiselkarbid.
- 4.3 Tillverkning av gödselmedel baserade på fosfor, kväve eller kalium (enkla eller sammansatta gödselmedel).
- 4.4 Tillverkning av växtskyddsmedel eller biocider.
- 4.5 Tillverkning av läkemedel, även mellanprodukter.
- 4.6 Tillverkning av sprängämnen.
5. Avfallshantering
- 5.1 Bortskaffande eller återvinning av farligt avfall med en kapacitet som överstiger 10 ton per dygn genom en eller flera av följande verksamheter:
- a) Biologisk behandling.
 - b) Fysikalisk-kemisk behandling.
 - c) Sammansmältning eller blandning innan någon av de övriga verksamheter som förtecknas i punkterna 5.1 och 5.2 inleds.
 - d) Omförpackning innan någon av de övriga verksamheter som förtecknas i punkterna 5.1 och 5.2 inleds.
 - e) Återvinning/regenerering av lösningsmedel.
 - f) Återvinning/regenerering av oorganiska material utom metaller och metallföreningar.
 - g) Regenerering av syror eller baser.
 - h) Återvinning av komponenter som används till att minska föroreningar.
 - i) Återvinning av komponenter från katalysatorer.
 - j) Omraffinering av olja eller annan återanvändning av olja.
 - k) Invallning.
- 5.2 Bortskaffande eller återvinning av avfall i avfallsförbränningsanläggningar eller i samförbränningsanläggningar
- a) för icke-farligt avfall med en kapacitet som överstiger 3 ton per timme,
 - b) för farligt avfall med en kapacitet som överstiger 10 ton per dygn.
- 5.3 a) Bortskaffande av icke-farligt avfall med en kapacitet som överstiger 50 ton per dygn genom en eller flera av följande verksamheter och med undantag för verksamheter som omfattas av rådets direktiv 91/271/EEG av den 21 maj 1991 om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse ⁽¹⁾:
- i) Biologisk behandling.
 - ii) Fysikalisk-kemisk behandling.
 - iii) Förbehandling av avfall för förbränning eller samförbränning.
 - iv) Behandling av slagg och aska.
 - v) Behandling i anläggningar för fragmentering av metallavfall, inbegripet avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter (WEEE) samt uttjänta fordon samt därtill hörande komponenter.

⁽¹⁾ EGT L 135, 30.5.1991, s. 40.

- b) Återvinning, eller en kombination av återvinning och bortskaffande, av icke-farligt avfall med en kapacitet som överstiger 75 ton per dygn genom en eller flera av följande verksamheter, och med undantag för verksamheter som omfattas av direktiv 91/271/EEG:

- i) Biologisk behandling.
- ii) Förbehandling av avfall för förbränning eller samförbränning.
- iii) Behandling av slagg och aska.
- iv) Behandling i anläggningar för fragmentering av metallavfall, inbegripet avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter (WEEE) samt uttjänta fordon samt därtill hörande komponenter.

När den enda avfallshanteringsverksamhet som bedrivs är anaerob biologisk nedbrytning, ska tröskelvärdet för kapacitet för denna verksamhet vara 100 ton per dygn.

- 5.4 Avfallsdeponier enligt definitionen i artikel 2 g i direktiv rådets 1999/31/EG av den 26 april 1999 om deponering av avfall ⁽¹⁾ som tar emot mer än 10 ton avfall per dygn eller med en totalkapacitet på mer än 25 000 ton, med undantag för avfallsdeponier för inert avfall.

- 5.5 Tillfällig lagring av farligt avfall som inte omfattas av punkt 5.4 i avvaktan på någon av de verksamheter som förtecknas i punkterna 5.1, 5.2, 5.4 och 5.6 med en totalkapacitet på mer än 50 ton med undantag för tillfällig lagring, före insamling, på den plats där avfallet uppkommer.

- 5.6 Lagring under markytan av farligt avfall med en totalkapacitet på mer än 50 ton.

6. Annan verksamhet

6.1 Framställning i industriella anläggningar av

- a) pappersmassa av trä eller andra fibrösa material,
- b) papper, papp eller kartong där produktionskapaciteten överstiger 20 ton per dygn,
- c) en eller flera av följande: OSB-spånskivor, spånskivor eller träfiberskivor, där produktionskapaciteten överstiger 600 m³ per dygn.

- 6.2 Förbehandling (tvättning, blekning och mercerisering) eller färgning av textilt fibrer eller textilier där behandlingskapaciteten överstiger 10 ton per dygn.

- 6.3 Garvning av hudar och skinn med en behandlingskapacitet på mer än 12 ton produkter per dygn.

- 6.4 a) Drift av slakterier för en produktionskapacitet baserad på en slaktvikt som överstiger 50 ton per dygn.

- b) Framställning av livsmedel eller foder med beredning och behandling, utom ren paketering, av följande råvaror, oavsett om de är tidigare behandlade eller obehandlade:

- i) Enbart animaliska råvaror (andra än enbart mjölk) för en produktionskapacitet på mer än 75 ton produkter per dygn.
- ii) Enbart vegetabiliska råvaror för en produktionskapacitet på mer än 300 ton produkter per dygn eller 600 ton per dygn om anläggningen är i drift i högst 90 dygn i rad under ett år.
- iii) Animaliska och vegetabiliska råvaror, både i kombinerade och separata produkter, där produktionskapaciteten för färdiga produkter i ton per dygn överstiger

— 75 om A är minst 10, eller

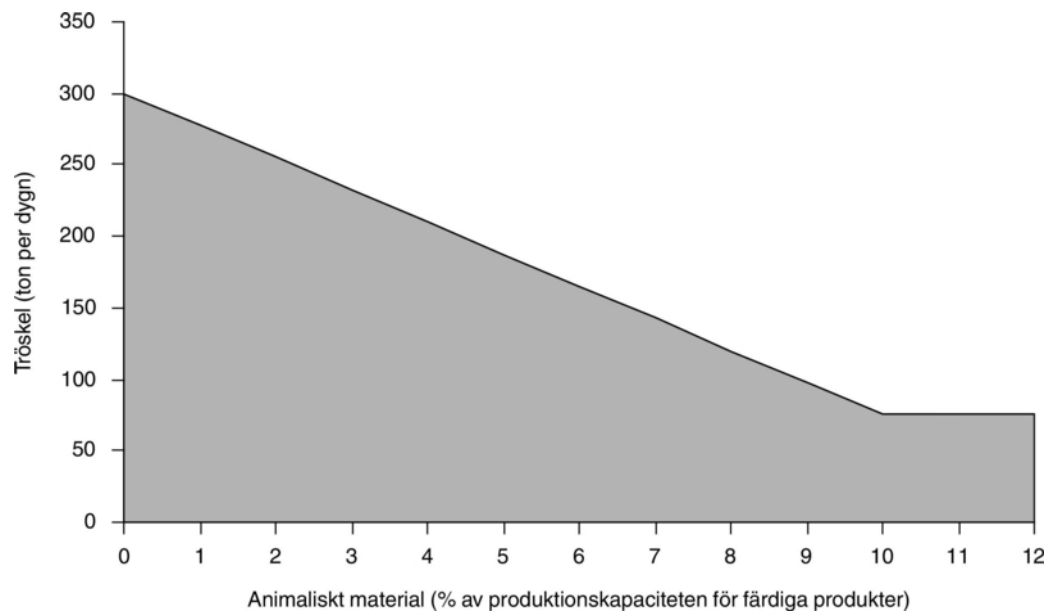
— $[300 - (22,5 \times A)]$ i alla andra fall,

där A är andelen animaliskt material (i viktprocent) av produktionskapaciteten för färdiga produkter.

Förpackningen ska inte inkluderas i produktens slutliga vikt.

⁽¹⁾ EGT L 182, 16.7.1999, s. 1.

Denna underpunkt ska inte tillämpas då råvaran är endast mjölk.

- c) Behandling och bearbetning av endast mjölk baserad på en invägning av mer än 200 ton per dygn (årsmedelvärde).
- 6.5 Bortskaffande eller återvinning av djurkroppar eller animaliskt avfall där behandlingskapaciteten överstiger 10 ton per dygn.
- 6.6 Intensiv uppfödning av fjäderfä eller svin,
 - a) med mer än 40 000 platser för fjäderfä
 - b) med mer än 2 000 platser för slaktsvin avsedda för produktion (> 30 kg), eller
 - c) med mer än 750 platser för suggor.
- 6.7 Ytbehandling av material, föremål eller produkter med användning av organiska lösningsmedel, i synnerhet för appretering, tryckning, bestrykning, avfettning, vattenskyddsimpregnering, limning, målning, rengöring eller impregnering med en förbrukning av organiskt lösningsmedel som överstiger 150 kg per timme eller mer än 200 ton/år.
- 6.8 Framställning av kol (hårt kol) eller av grafit elektroder genom bränning eller grafitisering.
- 6.9 Avskiljning av koldioxidströmmar från anläggningar som omfattas av detta direktiv för geologisk lagring enligt direktiv 2009/31/EG.
- 6.10 Behandling av trä och träprodukter med kemikalier där produktionskapaciteten överstiger 75 m³ per dygn av annat slag än behandling uteslutande mot ekblånadssvampar.
- 6.11 Oberoende utförd rening av avloppsvatten utanför anläggningens område som inte omfattas av direktiv 91/271/EEG och som släpps ut av en anläggning som omfattas av kapitel II.

BILAGA II

Förteckning över förorenande ämnen

LUFT

1. Svaveldioxider och andra svavelföreningar
2. Kväveoxider och andra kväveföreningar
3. Kolmonoxid
4. Flyktiga organiska föreningar
5. Metaller och deras föreningar
6. Stoft inklusive fina partiklar
7. Asbest (partiklar, fibrer)
8. Klor och dess föreningar
9. Fluor och dess föreningar
10. Arsenik och dess föreningar
11. Cyanider
12. Ämnen och blandningar för vilka det har påvisats att de har cancerogena eller mutagena egenskaper eller egenskaper som via luften kan påverka fortplantningen
13. Polyklorerade dibenso-p-dioxiner och polyklorerade dibensofuraner

VATTEN

1. Organiska halogenföreningar och ämnen som kan bilda sådana föreningar i vattenmiljö
 2. Organiska fosforföreningar
 3. Organiska tennföreningar
 4. Ämnen och blandningar för vilka det har påvisats att de har cancerogena eller mutagena egenskaper eller kan påverka fortplantningen i eller via vattenmiljön
 5. Svärnedbrytbara kolväten och svärnedbrytbara och bioackumulerbara organiska, toxiska ämnen
 6. Cyanider
 7. Metaller och deras föreningar
 8. Arsenik och dess föreningar
 9. Biocider och växtskyddsmedel
 10. Suspenderade ämnen
 11. Ämnen som orsakar eutrofiering (i synnerhet nitrater och fosfater)
 12. Syretärande ämnen (mätbara med hjälp av parametrar som t.ex. BOD och COD)
 13. Ämnen som förtecknas i bilaga X till direktiv 2000/60/EG
-

*BILAGA III***Kriterier för fastställande av bästa tillgängliga teknik**

1. Användning av avfallssnål teknik
 2. Användning av ämnen som är mindre farliga
 3. Främjande av återvinning och materialåtervinning av utsläppta ämnen som används i processen och, i förekommande fall, av avfall
 4. Jämförbara processer, utrustning eller driftsätt som med framgång har provats ut i industriell skala
 5. Tekniska framsteg och utvecklingen av vetenskapliga kunskaper
 6. Beskaffenhet, effekt och mängd av berörda utsläpp
 7. Datum för nya eller befintliga anläggningars igångsättning
 8. Erforderlig tid för att installera bästa tillgängliga teknik
 9. Förbrukningen och arten av råvaror (inklusive vatten) som används i processen och energieffektivitet
 10. Behovet att förebygga eller minimera den samlade miljöpåverkan som utsläppen innebär och riskerna för miljön
 11. Behovet att förebygga olyckor och att minska deras miljökonsekvenser
 12. Information som offentliggörs av offentliga internationella organisationer
-

BILAGA IV

Allmänhetens deltagande i beslutsprocesser

1. Allmänheten ska informeras (genom offentliga meddelanden eller på annat lämpligt sätt, t.ex. med hjälp av elektroniska medier när sådana är tillgängliga) om följande på ett tidigt stadium under beslutsprocessen och senast så snart som information rimligen kan ges:
 - a) Ansökan om tillstånd eller, i förekommande fall, ett eventuellt förslag om uppdatering av tillstånd eller tillståndsvillkor i enlighet med artikel 21, inbegripet de uppgifter som anges i artikel 12.1.
 - b) I förekommande fall, uppgift om att beslutet föregåtts av en nationell eller gränsöverskridande miljökonsekvensbeskrivning eller av samråd mellan medlemsstaterna i enlighet med artikel 26.
 - c) Uppgifter om vilka myndigheter som är behöriga att fatta beslut, från vilka relevant information kan erhållas och till vilka synpunkter eller frågor kan lämnas in samt om tidsfristerna för att överlämna synpunkter eller frågor.
 - d) Vilka beslut som kan komma att fattas eller, i förekommande fall, utkastet till beslut.
 - e) I förekommande fall, uppgifter om förslaget om uppdatering av tillstånd eller tillståndsvillkor.
 - f) Uppgift om när och var eller på vilket sätt relevant information kommer att göras tillgänglig.
 - g) Närmare bestämmelser om allmänhetens deltagande och om samråd i enlighet med punkt 5.
 2. Medlemsstaterna ska, inom lämpliga tidsramar, se till att den berörda allmänheten får tillgång till följande:
 - a) I enlighet med den nationella lagstiftningen, de viktigaste rapporter och utlåtanden som har lämnats till den eller de behöriga myndigheterna vid den tidpunkt då den berörda allmänheten informerades i enlighet med punkt 1.
 - b) I enlighet med direktiv 2003/4/EG, annan information än den som avses i punkt 1 i den här bilagan, som är relevant för beslutet i enlighet med artikel 5 i det här direktivet och som blir tillgänglig efter det att den berörda allmänheten har informerats i enlighet med punkt 1.
 3. Den berörda allmänheten ska ha rätt att yttra sig till den behöriga myndigheten innan beslut fattas.
 4. Resultatet av de samråd som har hållits i enlighet med denna bilaga ska beaktas på vederbörligt sätt vid beslutsfattandet.
 5. Närmare bestämmelser om information till allmänheten (till exempel genom affischering inom ett visst område eller offentliggörande i lokalpressen) och om samråd med den berörda allmänheten (till exempel skriftligen eller genom offentlig utfrågning) ska fastställas av medlemsstaterna. För de olika etapperna ska det fastställas rimliga tidsramar som ger tillräckligt med tid för att informera allmänheten och för den berörda allmänheten att förbereda sig och på ett effektivt sätt delta under beslutsprocessen på miljöområdet i enlighet med denna bilaga.
-

BILAGA V

Tekniska bestämmelser för förbränningsanläggningar

DEL 1

Gränsvärden för utsläpp för förbränningsanläggningar som avses i artikel 30.2

1. Alla gränsvärden för utsläpp ska beräknas vid en temperatur på 273,15 K, ett tryck på 101,3 kPa och efter korrigering för innehållet av vattenånga i rökgaserna och vid en standardsyrehalt på 6 % för fasta bränslen, 3 % för andra förbränningsanläggningar än gasturbiner och gasmotorer, som använder flytande och gasformiga bränslen samt 15 % för gasturbiner och gasmotorer.
2. Gränsvärden för utsläpp (mg/Nm³) av SO₂ från förbränningsanläggningar som använder fasta eller flytande bränslen med undantag för gasturbiner och gasmotorer

Sammanlagd installerad tillförd effekt (MW)	Stenkol och brunkol och andra fasta bränslen	Biomassa	Torv	Flytande bränslen
50–100	400	200	300	350
100–300	250	200	300	250
> 300	200	200	200	200

För förbränningsanläggningar som använder fasta bränslen och som fick tillstånd före den 27 november 2002 eller vars verksamhetsutövare hade lämnat in en fullständig ansökan om tillstånd före den dagen, förutsatt att anläggningen togs i drift senast den 27 november 2003, och som inte är i drift mer än 1 500 timmar per år som ett rullande medelvärde över en period på fem år, ska gälla ett utsläppsgränsvärde för SO₂ på 800 mg/Nm³.

För förbränningsanläggningar som använder flytande bränslen, som fick tillstånd före den 27 november 2002 eller vars verksamhetsutövare hade lämnat in en fullständig ansökan om tillstånd före den dagen, förutsatt att anläggningen togs i drift senast den 27 november 2003, och som inte är i drift mer än 1 500 drifttimmar per år som ett rullande medelvärde över en period på fem år, ska gälla ett utsläppsgränsvärde för SO₂ på 850 mg/Nm³, när det gäller anläggningar med en installerad tillförd effekt av högst 300 MW, och 400 mg/Nm³, när det gäller anläggningar med en total installerad tillförd effekt som är större än 300 MW.

En del av en förbränningsanläggning där rökgaserna leds ut genom en eller flera separata pipor i en gemensam skorsten och som inte är i drift i mer än 1 500 drifttimmar per år som ett rullande medelvärde över en period på fem år får omfattas av de gränsvärden för utsläpp som fastställs i de båda föregående styckena, när det gäller hela anläggningens sammanlagda installerade tillförda effekt. I sådana fall ska utsläppen genom var och en av dessa pipor kontrolleras separat.

3. Gränsvärden för utsläpp (mg/Nm³) av SO₂ från förbränningsanläggningar som använder gasformiga bränslen med undantag för gasturbiner och gasmotorer

I allmänhet	35
Flytande gas	5
Gaser med lågt värmevärde från koksugn	400
Gaser med lågt värmevärde från masugn	200

För förbränningsanläggningar som använder gaser med lågt värmevärde från förgasning av raffinaderiärestprodukter och som fått tillstånd före den 27 november 2002 eller vars verksamhetsutövare hade lämnat in en fullständig ansökan om tillstånd före den dagen, förutsatt att anläggningen togs i drift senast den 27 november 2003, ska gälla ett gränsvärde för utsläpp av SO₂ på 800 mg/Nm³.

4. Gränsvärden för utsläpp (mg/Nm^3) av NO_x från förbränningsanläggningar som använder fasta eller flytande bränslen med undantag för gasturbiner och gasmotorer

Sammanlagd installerad tillförd effekt (MW)	Stenkol och brunkol och andra fasta bränslen	Biomassa och torv	Flytande bränslen
50–100	300 450 vid pulvereldning av brunkol	300	450
100–300	200	250	200 ⁽¹⁾
> 300	200	200	150 ⁽¹⁾

Anmärkning:

- ⁽¹⁾ Gränsvärdet för utsläpp är $450 \text{ mg}/\text{Nm}^3$ för användning av destillations- och omvandlingsrester från råoljaaffinering för egen förbrukning i förbränningsanläggningar med en sammanlagd installerad tillförd effekt på högst 500 MW som meddelats tillstånd före den 27 november 2002 eller vars verksamhetsutövare hade lämnat in en fullständig ansökan om tillstånd före den dagen, förutsatt att anläggningen togs i drift senast den 27 november 2003.

För förbränningsanläggningar i kemiska anläggningar som för egen förbrukning använder flytande produktionsrester som ett icke-kommersiellt bränsle med en sammanlagd installerad tillförd effekt på högst 500 MW som meddelats tillstånd före den 27 november 2002 eller vars verksamhetsutövare hade lämnat in en fullständig ansökan om tillstånd före den dagen, förutsatt att anläggningen togs i drift senast den 27 november 2003, ska gälla ett gränsvärde för utsläpp av NO_x på $450 \text{ mg}/\text{Nm}^3$.

För förbränningsanläggningar som använder fasta eller flytande bränslen med en sammanlagd installerad tillförd effekt på högst 500 MW som fick tillstånd före den 27 november 2002 eller vars verksamhetsutövare hade lämnat in en fullständig ansökan om tillstånd före den dagen, förutsatt att anläggningen togs i drift senast den 27 november 2003, och som inte är i drift mer än 1 500 drifttimmar per år som ett rullande medelvärde över en period på fem år, ska gälla ett utsläppsgränsvärde för NO_x på $450 \text{ mg}/\text{Nm}^3$.

För förbränningsanläggningar som använder fasta bränslen med en sammanlagd installerad tillförd effekt på mer än 500 MW, som fick tillstånd före den 1 juli 1987 och som inte är i drift mer än 1 500 drifttimmar per år som ett rullande medelvärde över en period på fem år, ska gälla ett utsläppsgränsvärde för NO_x på $450 \text{ mg}/\text{Nm}^3$.

För förbränningsanläggningar som använder flytande bränslen med en sammanlagd installerad tillförd effekt på mer än 500 MW, som fick tillstånd före den 27 november 2002 eller vars verksamhetsutövare hade lämnat in en fullständig ansökan om tillstånd före den dagen, förutsatt att anläggningen togs i drift senast den 27 november 2003, och som inte är i drift mer än 1 500 drifttimmar per år som ett rullande medelvärde över en period på fem år, ska gälla ett utsläppsgränsvärde för NO_x på $400 \text{ mg}/\text{Nm}^3$.

En del av en förbränningsanläggning där rökgaserna leds ut genom en eller flera separata pipor i en gemensam skorsten och som inte är i drift mer än 1 500 drifttimmar per år som ett rullande medelvärde över en period på fem år får omfattas av de gränsvärden för utsläpp som fastställs i de tre föregående styckena, när det gäller hela anläggningens sammanlagda installerade tillförda effekt. I sådana fall ska utsläppen genom var och en av dessa pipor kontrolleras separat.

5. För gasturbiner (inklusive gaskombiverk) som använder lätta och medeltunga destillat som flytande bränslen ska gälla ett gränsvärde för utsläpp på $90 \text{ mg}/\text{Nm}^3$ för NO_x och $100 \text{ mg}/\text{Nm}^3$ för CO.

Gasturbiner för reservdrift som inte är i drift mer än 500 drifttimmar per år ska inte omfattas av de utsläppsgränsvärden som anges i denna punkt. Verksamhetsutövaren vid sådana anläggningar ska registrera drifttiden.

6. Gränsvärden för utsläpp (mg/Nm³) av NO_x och CO från gaseldade förbränningsanläggningar

	NO _x	CO
Förbränningsanläggningar som drivs med naturgas med undantag för gasturbiner och gasmotorer	100	100
Förbränningsanläggningar som drivs med masugnsgas, gas från koksugn eller gaser med lågt värmevärde från förgasning av raffinaderirestprodukter, med undantag för gasturbiner och gasmotorer	200 ⁽⁴⁾	—
Förbränningsanläggningar som drivs med andra gaser med undantag för gasturbiner och gasmotorer	200 ⁽⁴⁾	—
Gasturbiner (inkl. gaskombiverk) som använder naturgas ⁽¹⁾ som bränsle	50 ⁽²⁾ ⁽³⁾	100
Gasturbiner (inkl. gaskombiverk) som använder andra gaser som bränsle	120	—
Gasmotorer	100	100

Anmärkningar:

⁽¹⁾ Med naturgas avses naturligt förekommande metan med högst 20 volymprocent ädelgaser och andra beståndsdelar.

⁽²⁾ 75 mg/Nm³ i följande fall, där gasturbins verkningsgrad är fastställd vid grundbelastningsbetingelser enligt ISO:

- i) Gasturbiner som används i kraftvärmesystem med en total verkningsgrad på mer än 75 %.
- ii) Gasturbiner som används i gaskombiverk med i genomsnitt en total årlig elektrisk verkningsgrad på mer än 55 %.
- iii) Gasturbiner för mekaniska drivanordningar.

⁽³⁾ För gasturbiner med enkel process som inte tillhör någon av de kategorier som nämns i anmärkning 2, men som har en verkningsgrad på mer än 35 % – fastställd vid grundbelastningsbetingelser enligt ISO – ska utsläppsgränsvärdet för NO_x vara 50η/35, där η är gasturbins verkningsgrad vid grundbelastningsbetingelser enligt ISO uttryckt i procent.

⁽⁴⁾ 300 mg/Nm³ för förbränningsanläggningar med en sammanlagd installerad tillförd effekt på högst 500 MW och som fått tillstånd före den 27 november 2002 eller vars verksamhetsutövare hade lämnat in en fullständig ansökan om tillstånd före den dagen, förutsatt att anläggningen togs i drift senast den 27 november 2003.

För gasturbiner (inklusive gaskombiverk), gäller de gränsvärden för utsläpp för NO_x och CO som anges i tabellen i denna punkt endast över 70 % belastning.

För gasturbiner (inklusive gaskombiverk) som fick tillstånd före den 27 november 2002 eller vars verksamhetsutövare hade lämnat in en fullständig ansökan om tillstånd före den dagen, förutsatt att anläggningen togs i drift senast den 27 november 2003, och som inte är i drift mer än 1 500 drifttimmar per år som ett rullande medelvärde över en period på fem år, ska gälla ett utsläppsgränsvärde för NO_x på 150 mg/Nm³, när de drivs med naturgas, och 200 mg/Nm³, när de drivs med andra gaser eller flytande bränslen.

En del av en förbränningsanläggning där rökgaserna leds ut genom en eller flera separata pipor i en gemensam skorsten och som inte är i drift mer än 1 500 drifttimmar per år som ett rullande medelvärde över en period på fem år får omfattas av de gränsvärden för utsläpp som fastställs i föregående stycke, när det gäller hela förbränningsanläggningens sammanlagda installerade tillförda effekt. I sådana fall ska utsläppen genom var och en av dessa pipor kontrolleras separat.

Gasturbiner och gasmotorer för reservdrift som inte är i drift mer än 500 drifttimmar per år ska inte omfattas av de gränsvärden för utsläpp som anges i denna punkt. Verksamhetsutövaren vid sådana anläggningar ska registrera drifttiden.

7. Gränsvärden för utsläpp (mg/Nm³) av stoft från förbränningsanläggningar som använder fasta eller flytande bränslen med undantag för gasturbiner och gasmotorer

Installerad tillförd effekt (MW)	Stenkol och brunkol och andra fasta bränslen	Biomassa och torv	Flytande bränslen ⁽¹⁾
50–100	30	30	30
100–300	25	20	25
> 300	20	20	20

Anmärkning:

⁽¹⁾ Gränsvärdet för utsläpp är 50 mg/Nm³ för användning av destillations- och omvandlingsrester från råoljaaffinering för egen förbrukning i förbränningsanläggningar som meddelats tillstånd före den 27 november 2002 eller vars verksamhetsutövare hade lämnat in en fullständig ansökan om tillstånd före den dagen, förutsatt att anläggningen togs i drift senast den 27 november 2003.

8. Gränsvärden för utsläpp (mg/Nm³) av stoft från förbränningsanläggningar som använder gasformiga bränslen med undantag för gasturbiner och gasmotorer

Generellt	5
Masugnsgas	10
Gaser från stålindustrin som kan användas på annat ställe	30

DEL 2

Gränsvärden för utsläpp för förbränningsanläggningar som avses i artikel 30.3

1. Alla gränsvärden för utsläpp ska beräknas vid en temperatur på 273,15 K, ett tryck på 101,3 kPa och efter korrigering för innehållet av vattenånga i rökgaserna och vid en standardsyrehalt på 6 % för fasta bränslen, 3 % för andra förbränningsanläggningar än gasturbiner och gasmotorer som använder flytande och gasformiga bränslen samt 15 % för gasturbiner och gasmotorer.

För gaskombiverk med tillsatseldning får den behöriga myndigheten fastställa standardsyrehalt, med beaktande av den aktuella anläggningens särskilda egenskaper.

2. Gränsvärden för utsläpp (mg/Nm³) av SO₂ från förbränningsanläggningar som använder fasta eller flytande bränslen med undantag för gasturbiner och gasmotorer

Sammanlagd installerad tillförd effekt (MW)	Stenkol och brunkol och andra fasta bränslen	Biomassa	Torv	Flytande bränslen
50–100	400	200	300	350
100–300	200	200	300 250 vid förbränning i fluidiserad bädd	200
> 300	150 200 vid förbränning i cirkulerande eller trycksatt fluidiserad bädd	150	150 200 vid förbränning i fluidiserad bädd	150

3. Gränsvärden för utsläpp mg/Nm³ av SO₂ från förbränningsanläggningar som använder gasformiga bränslen med undantag för gasturbiner och gasmotorer

Generellt	35
Flytande gas	5
Gaser med lågt värmevärde från koksugn	400
Gaser med lågt värmevärde från masugn	200

4. Gränsvärden för utsläpp (mg/Nm³) av NO_x från förbränningsanläggningar som använder fasta eller flytande bränslen med undantag för gasturbiner och gasmotorer

Sammanlagd installerad tillförd effekt (MW)	Stenkol och brunkol och andra fasta bränslen	Biomassa och torv	Flytande bränslen
50–100	300 400 vid pulvereldning av brunkol	250	300
100–300	200	200	150
> 300	150 200 vid pulvereldning av brunkol	150	100

5. För gasturbiner (inklusive gaskombiverk) som använder lätta och medeltunga destillat som flytande bränslen ska gälla ett gränsvärde för utsläpp på 50 mg/Nm³ för NO_x och 100 mg/Nm³ för CO.

Gasturbiner för reservdrift som drivs mindre än 500 timmar per år ska inte omfattas av de utsläppsgränsvärden som anges i denna punkt. Verksamhetsutövaren vid sådana anläggningar ska registrera drifttiden.

6. Gränsvärden för utsläpp (mg/Nm³) av NO_x och CO från gaseldade förbränningsanläggningar

	NO _x	CO
Andra förbränningsanläggningar än gasturbiner och gasmotorer	100	100
Gasturbiner (inklusive gaskombiverk)	50 ⁽¹⁾	100
Gasmotorer	75	100

Anmärkning:

⁽¹⁾ För gasturbiner med enkel process och en verkningsgrad på mer än 35 % – fastställd vid grundbelastningsbetingelser enligt ISO – ska gränsvärdet vara 50η/35, där η är gasturbinen's verkningsgrad vid grundbelastningsbetingelser enligt ISO uttryckt i procent.

För gasturbiner (inklusive gaskombiverk) gäller de gränsvärden för NO_x och CO som anges i denna punkt endast över 70 % belastning.

Gasturbiner och gasmotorer för reservdrift som drivs mindre än 500 drifttimmar per år omfattas inte av de gränsvärden för utsläpp som anges i denna punkt. Verksamhetsutövaren vid sådana anläggningar ska registrera drifttiden.

7. Gränsvärden för utsläpp (mg/Nm³) av stoft från förbränningsanläggningar som använder fasta eller flytande bränslen med undantag för gasturbiner och gasmotorer

Sammanlagd installerad tillförd effekt (MWth)	
50–300	20
> 300	10
	20 för biomassa och torv

8. Gränsvärden för utsläpp (mg/Nm³) av stoft från förbränningsanläggningar som använder gasformiga bränslen med undantag för gasturbiner och gasmotorer

Generellt	5
Masugns gas	10
Gaser från stålindustrin som kan användas på annat ställe	30

DEL 3

Kontroll av utsläpp

1. Koncentrationerna av SO₂, NO_x och stoft i rökgaserna från alla förbränningsanläggningar med en sammanlagd installerad tillförd effekt på minst 100 MW ska mätas kontinuerligt.

Koncentrationen av CO i rökgaserna från varje förbränningsanläggning som drivs med gasformiga bränslen med en sammanlagd installerad tillförd effekt på minst 100 MW ska mätas kontinuerligt.

2. Den behöriga myndigheten får besluta att det inte ska krävas kontinuerliga mätningar enligt punkt 1 i följande fall:

- a) För förbränningsanläggningar med en livstid på mindre än 10 000 drifttimmar.
- b) För SO₂ och stoft från förbränningsanläggningar som drivs med naturgas.

- c) För SO₂ från förbränningsanläggningar som drivs med olja med känt svavelinnehåll som inte har någon utrustning för avsvavling av rökgaser.
- d) För SO₂ från förbränningsanläggningar som drivs med biomassa, om verksamhetsutövaren kan visa att utsläppen av SO₂ under inga omständigheter kan överstiga de föreskrivna gränsvärdena för utsläpp.
3. Om kontinuerliga mätningar inte krävs, ska mätningar av SO₂, NO_x, stoft och, för gaseldade anläggningar, även av CO göras åtminstone var sjätte månad.
4. För förbränningsanläggningar som använder stenkol eller brunkol ska utsläppen av totalkvicksilver mätas minst en gång per år.
5. Som ett alternativ till de mätningar av SO₂ och NO_x som avses i punkt 3 kan andra förfaranden, efter prövning och godkännande av den behöriga myndigheten, användas för att fastställa utsläppen av SO₂ och NO_x. För sådana förfaranden ska användas tillämpliga CEN-standarder eller, om CEN-standarder inte är tillgängliga, ISO och nationella eller andra internationella standarder som säkerställer att uppgifterna är av likvärdig vetenskaplig kvalitet.
6. Den behöriga myndigheten ska underrättas om betydande förändringar som avser den typ av bränsle som används och anläggningens driftsätt. Den behöriga myndigheten ska besluta om kontrollkraven enligt punkterna 1–4 fortfarande är tillräckliga eller om de måste ändras.
7. De kontinuerliga mätningar som genomförs i enlighet med punkt 1 ska omfatta mätning av syreinhåll, temperatur och tryck och innehållet av vattenånga i rökgaserna. Kontinuerliga mätningar av innehållet av vattenånga i rökgaserna är inte nödvändiga, under förutsättning att den insamlade rökgasen torkas innan utsläppen analyseras.
8. Provtagning och analys av relevanta förorenande ämnen och mätning av driftsparametrar samt kvalitetssäkring av automatiska mätsystem och metoder för referensmätningar för att kalibrera dessa system ska genomföras i enlighet med CEN-standarder. Om CEN-standarder inte är tillgängliga, ska ISO och nationella eller andra internationella standarder som säkerställer att uppgifterna är av likvärdig vetenskaplig kvalitet tillämpas.

Automatiska mätsystem ska minst en gång per år kontrolleras genom parallella mätningar med referensmätmetoderna.

Verksamhetsutövaren ska underrätta den behöriga myndigheten om resultaten från kontrollerna av automatiska mätsystem.

9. Vid gränsvärdenivån för utsläpp får värdena på de 95-procentiga konfidensintervallen för ett enskilt uppmätt resultat inte överstiga följande procentuella andelar av gränsvärdena:

Kolmonoxid	10 %
Svaveldioxid	20 %
Kväveoxider	20 %
Stoft	30 %

10. De validerade tim- och dygnsmedelvärdena ska fastställas med utgångspunkt från de uppmätta giltiga timmedelvärdena, efter att värdet på det konfidensintervall som specificeras i punkt 9 har dragits ifrån.

Varje dygn under vilket mer än tre timmedelvärden är ogiltiga på grund av att det automatiska mätsystemet inte fungerar eller genomgår underhåll, ska ogiltigförklaras. Om mer än tio dygn under ett år ogiltigförklaras av sådana skäl ska den behöriga myndigheten kräva att verksamhetsutövaren vidtar lämpliga åtgärder för att förbättra det automatiska mätsystemets tillförlitlighet.

11. För anläggningar som ska uppfylla kraven på avsvavlingsgrad enligt artikel 31 ska också svavelhalten i det bränsle som tillförs förbränningsanläggningen kontrolleras regelbundet. De behöriga myndigheterna ska underrättas om väsentliga förändringar avseende den typ av bränsle som används.

DEL 4

Bedömning av efterlevnad av gränsvärden för utsläpp

1. När kontinuerliga mätningar utförs ska gränsvärdena för utsläpp i delarna 1 och 2 anses vara uppfyllda om bedömningen av de resultat som avser den faktiska drifttiden under ett kalenderår visar att
 - a) inga validerade månadsmedelvärden överstiger de relevanta gränsvärden för utsläpp som anges i delarna 1 och 2,
 - b) inga validerade dygnsmedelvärden överstiger 110 % av de relevanta gränsvärden för utsläpp som anges i delarna 1 och 2,
 - c) i fall där förbränningsanläggningarna består endast av pannor som använder kol med en sammanlagd installerad tillförd effekt under 50 MW, inga validerade dygnsmedelvärden överstiger 150 % av de relevanta gränsvärden för utsläpp som anges i delarna 1 och 2,
 - d) 95 % av alla validerade timmedelvärden under året inte överstiger 200 % av de relevanta gränsvärden för utsläpp som anges i delarna 1 och 2.

Validerade medelvärden ska fastställas på det sätt som anges i punkt 10 i del 3.

Vid beräkningen av de genomsnittliga gränsvärdena för utsläpp ska de värden som uppmäts under de perioder som avses i artikel 30.5 och 30.6 och artikel 37 samt under idriftsättning och urdrifttagning inte beaktas.

2. Om kontinuerliga mätningar inte krävs, ska de gränsvärden för utsläpp som anges i delarna 1 och 2 anses vara uppfyllda om mätresultaten från varje serie mätningar eller från de andra förfaranden som definierats och beslutats enligt regler som fastställts av de behöriga myndigheterna inte överstiger gränsvärdena.

DEL 5

Minimikrav för avsvavling

1. Minimikrav för avsvavling för förbränningsanläggningar enligt artikel 30.2

Sammanlagd installerad tillförd effekt (MW)	Minimikrav för avsvavling	
	Anläggningar som meddelats tillstånd före den 27 november 2002 eller vars verksamhetsutövare hade lämnat in en fullständig ansökan om tillstånd före den dagen, förutsatt att anläggningen togs i drift senast den 27 november 2003	Övriga anläggningar
50-100	80 %	92 %
100-300	90 %	92 %
> 300	96 % ⁽¹⁾	96 %

Anmärkning:

⁽¹⁾ För förbränningsanläggningar som använder oljeskiffer ska minimikravet för avsvavling vara 95 %.

2. Minimikrav för avsvavling för förbränningsanläggningar enligt artikel 30.3

Sammanlagd installerad tillförd effekt (MW)	Minimikrav för avsvavling
50-100	93 %
100-300	93 %
> 300	97 %

DEL 6

Iakttagande av avsvavlingsgrad

De minimikrav för avsvavling som fastställs i del 5 i denna bilaga ska gälla som månadsmedelvärden.

DEL 7

Genomsnittliga utsläppsgränsvärden för flerbränsleanläggningar i raffinaderier

Genomsnittliga utsläppsgränsvärden (mg/Nm^3) avseende SO_2 för flerbränsleanläggningar i raffinaderier som använder destillations- och omvandlingsrester från råoljaaffinering för egen förbrukning, separat eller tillsammans med andra bränslen, utom för gasturbiner och gasmotorer:

- a) För förbränningsanläggningar som fått tillstånd före den 27 november 2002 eller vars verksamhetsutövare hade lämnat in en fullständig ansökan om tillstånd före den dagen, under förutsättning att anläggningen togs i drift senast den 27 november 2003: $1\,000\text{ mg}/\text{Nm}^3$.
- b) För övriga förbränningsanläggningar: $600\text{ mg}/\text{Nm}^3$.

Dessa gränsvärden ska beräknas vid en temperatur på 273,15 K, ett tryck på 101,3 kPa och efter korrigering för innehållet av vattenånga i rökgaserna och vid en standardsyrehalt på 6 % för fasta bränslen och 3 % för flytande och gasformiga bränslen.

BILAGA VI

Tekniska bestämmelser om avfallsförbrännings- och samförbränningsanläggningar

DEL 1

Definitioner

I denna bilaga gäller följande definitioner:

- a) *befintlig avfallsförbränningsanläggning*: en av följande avfallsförbränningsanläggningar
- i) som var i drift och hade tillstånd i enlighet med gällande unionslagstiftning före den 28 december 2002,
 - ii) som har fått tillstånd eller registrerats för avfallsförbränning och hade tillstånd som meddelats före den 28 december 2002 i enlighet med gällande unionslagstiftning, under förutsättning att anläggningen togs i drift senast den 28 december 2003,
 - iii) som enligt den behöriga myndighetens uppfattning hade lämnat in en fullständig ansökan om godkännande vilken var under behandling före den 28 december 2002, under förutsättning att anläggningen togs i drift senast den 28 december 2004.
- b) *ny avfallsförbränningsanläggning*: varje avfallsförbränningsanläggning som inte omfattas av led a.

DEL 2

Ekvivalensfaktorer för dibenso-p-dioxiner och dibensofuraner

Vid bestämningen av totalkoncentrationen av dioxiner och furaner ska koncentrationerna av följande dibenso-p-dioxiner och dibensofuraner multipliceras med följande ekvivalensfaktorer innan de summeras:

	Toxisk ekvivalensfaktor
2,3,7,8 - Tetraklordibensodioxin (TCDD)	1
1,2,3,7,8 - Pentaklordibensodioxin (PeCDD)	0,5
1,2,3,4,7,8 - Hexaklordibensodioxin (HxCDD)	0,1
1,2,3,6,7,8 - Hexaklordibensodioxin (HxCDD)	0,1
1,2,3,7,8,9 - Hexaklordibensodioxin (HxCDD)	0,1
1,2,3,4,6,7,8 - Heptaklordibensodioxin (HpCDD)	0,01
Oktaklordibensodioxin (OCDD)	0,001
2,3,7,8 - Tetraklordibensofuran (TCDF)	0,1
2,3,4,7,8 - Pentaklordibensofuran (PeCDF)	0,5
1,2,3,7,8 - Pentaklordibensofuran (PeCDF)	0,05
1,2,3,4,7,8 - Hexaklordibensofuran (HxCDF)	0,1
1,2,3,6,7,8 - Hexaklordibensofuran (HxCDF)	0,1
1,2,3,7,8,9 - Hexaklordibensofuran (HxCDF)	0,1
2,3,4,6,7,8 - Hexaklordibensofuran (HxCDF)	0,1
1,2,3,4,6,7,8 - Heptaklordibensofuran (HpCDF)	0,01
1,2,3,4,7,8,9 - Heptaklordibensofuran (HpCDF)	0,01
Oktaklordibensofuran (OCDF)	0,001

DEL 3

Gränsvärden för utsläpp till luft från avfallsförbränningsanläggningar

1. Alla gränsvärden för utsläpp ska beräknas vid en temperatur på 273,15 K, ett tryck på 101,3 kPa och efter korrigering för innehållet av vattenånga i rökgaserna.

De räknas om till 11 % syre i rökgasen utom vid förbränning av spillolja såsom den definieras i artikel 3.3 i direktiv 2008/98/EG, då de räknas om till 3 % syre, och i de fall som anges i punkt 2.7 i del 6.

- 1.1 Gränsvärden för utsläpp som dygnsmedelvärden av följande förorenande ämnen (mg/Nm³)

Totalstoft	10
Organiska ämnen i gas- och ångform uttryckt som totalt organiskt kol (TOC)	10
Väteklorid (HCl)	10
Vätefluorid (HF)	1
Svaveldioxid (SO ₂)	50
Kvävemonoxid (NO) och kvävedioxid (NO ₂) uttryckt som NO ₂ . Gäller befintliga avfallsförbränningsanläggningar med en nominell kapacitet på över 6 ton/h samt nya avfallsförbränningsanläggningar	200
Kvävemonoxid (NO) och kvävedioxid (NO ₂) uttryckt som NO ₂ . Gäller befintliga avfallsförbränningsanläggningar med en nominell kapacitet på högst 6 ton/h	400

- 1.2 Gränsvärden för utsläpp som halvtimmesmedelvärden av följande förorenande ämnen (mg/Nm³)

	(100 %) A	(97 %) B
Totalstoft	30	10
Organiska ämnen i gas- och ångform uttryckt som totalt organiskt kol (TOC)	20	10
Väteklorid (HCl)	60	10
Vätefluorid (HF)	4	2
Svaveldioxid (SO ₂)	200	50
Kvävemonoxid (NO) och kvävedioxid (NO ₂) uttryckt som NO ₂ . Gäller befintliga avfallsförbränningsanläggningar med en nominell kapacitet på över 6 ton/h samt nya avfallsförbränningsanläggningar	400	200

- 1.3 Gränsvärden för utsläpp som medelvärden (mg/Nm³) för följande tungmetaller med en provtagningsperiod på minst 30 minuter och högst åtta timmar

Kadmium och kadmiumföreningar uttryckt som kadmium (Cd)	Totalt: 0,05
Tallium och talliumföreningar uttryckt som tallium (Tl)	
Kviksilver och kvicksilverföreningar uttryckt som kvicksilver (Hg)	
Antimon och antimonföreningar uttryckt som antimon (Sb)	Totalt: 0,5
Arsenik och arsenikföreningar uttryckt som arsenik (As)	
Bly och blyföreningar uttryckt som bly (Pb)	
Krom- och kromföreningar uttryckt som krom (Cr)	
Kobolt och koboltföreningar uttryckt som kobolt (Co)	
Koppar och kopparföreningar uttryckt som koppar (Cu)	
Mangan och manganföreningar uttryckt som mangan (Mn)	
Nickel och nickelföreningar uttryckt som nickel (Ni)	
Vanadin och vanadinföreningar uttryckt som vanadin (V)	

Dessa gränsvärden omfattar även de gas- och ångformiga förekomsterna av de aktuella tungmetallerna och deras föreningar.

- 1.4 Gränsvärden för utsläpp som medelvärden (ng/Nm^3) av dioxiner och furaner under en provtagningsperiod på minst sex och högst åtta timmar. Gränsvärdet avser den totala koncentrationen av dioxiner och furaner beräknad enligt del 2.

Dioxiner och furaner	0,1
----------------------	-----

- 1.5 Gränsvärden för utsläpp (mg/Nm^3) för kolmonoxid i rökaserna:

- a) 50 som dygnsmedelvärde.
- b) 100 som halvtimmesmedelvärde.
- c) 150 som tiominutersmedelvärde.

Den behöriga myndigheten får medge undantag från de gränsvärden som anges i denna punkt för avfallsförbränningsanläggningar med fluidiserad bäddteknik, förutsatt att det gränsvärde för utsläpp av kolmonoxid som fastställs i tillståndet är högst 100 mg/Nm^3 angivet som timmedelvärde.

2. Gränsvärden för utsläpp som är tillämpliga under de omständigheter som anges i artikel 46.6 och artikel 47.

Den totala stofthalten i utsläppen till luft från en avfallsförbränningsanläggning får under inga omständigheter överskrida 150 mg/Nm^3 uttryckt som halvtimmesmedelvärde. De gränsvärden för utsläpp till luft av totalt organiskt kol och kolmonoxid som anges i punkterna 1.2 och 1.5 b får inte överskridas.

3. Medlemsstaterna får fastställa regler för de undantag som anges i denna del.

DEL 4

Bestämning av gränsvärden för utsläpp till luft från samförbränning av avfall

1. Följande formel (blandningsregel) ska alltid tillämpas när ett särskilt gränsvärde för de totala utsläppen "K" inte har angivits i en tabell i denna del.

Gränsvärdena för utsläpp av respektive förorenande ämne och av CO i rökaserna från samförbränning av avfall ska beräknas på följande sätt:

$$\frac{V_{\text{avfall}} \times K_{\text{avfall}} + V_{\text{proc}} \times K_{\text{proc}}}{V_{\text{avfall}} + V_{\text{proc}}} = K$$

V_{avfall} : är rökgasvolymen från förbränning av enbart avfall. Den fastställs på grundval av avfallet med det lägsta värmevärdet enligt uppgift i tillståndet och omräknad till de standardförhållanden som anges i detta direktiv.

Om den alstrade värmen från förbränning av farligt avfall motsvarar mindre än 10 % av den sammanlagda alstrade värmen i anläggningen, måste V_{avfall} beräknas med utgångspunkt från en (fiktiv) mängd avfall som vid förbränningen skulle motsvara 10 % alstrad värme vid en fast total värmealstrering.

K_{waste} : Gränsvärden för utsläpp från avfallsförbränningsanläggningar som fastställs i del 3.

V_{proc} : är rökgasvolymen från anläggningens process, inbegripet förbränningen av de godkända bränslen som normalt används i anläggningen (avfall undantaget), beräknad på grundval av de syrehalter till vilka utsläppen ska omräknas enligt unionslagstiftning eller nationell lagstiftning. Om det saknas lagstiftning för detta slags anläggningar, ska rökgasernas verkliga syrehalt användas, utan spädning genom tillförsel av luft som inte behövs för processen.

K_{proc} : representerar gränsvärden för utsläpp som fastställs i denna del för vissa industriella verksamheter, eller – i avsaknad av sådana värden – gränsvärden för utsläpp från anläggningar som uppfyller nationella lagar och bestämmelser för sådana anläggningar när de förbränner bränslen som normalt är godkända (avfall undantaget). I avsaknad av sådana lagar och bestämmelser ska de gränsvärden som fastställs i tillståndet användas. Om sådana gränsvärden saknas i tillståndet ska de verkliga koncentrationerna användas.

K: representerar gränsvärden för totala utsläpp vid en syrehalt för vissa industriella verksamheter och vissa förorenande ämnen enligt denna del, eller – i avsaknad av sådana värden – gränsvärden för totala utsläpp vilka ersätter gränsvärdena enligt särskilda bilagor till detta direktiv. Den totala syrehalten bestäms utifrån förhållandet mellan delgasvolymerna från process- respektive avfallsförbränning.

Alla gränsvärden för utsläpp ska beräknas vid en temperatur på 273,15 K, ett tryck på 101,3 kPa och efter korrigering för innehållet av vattenånga i rökgaserna.

Medlemsstaterna får fastställa regler för de undantag som anges i denna del.

2. Särskilda bestämmelser för cementugnar som samförbränner avfall

- 2.1 De gränsvärden för utsläpp som anges i punkterna 2.2 och 2.3 gäller som dygnsmedelvärden för totalstoft, HCl, HF, NO_x, SO₂ och TOC (för kontinuerliga mätningar), som medelvärden under provtagningsperioden på minst 30 minuter och högst åtta timmar för tungmetaller och som medelvärden under provtagningsperioden på minst sex timmar och högst åtta timmar för dioxiner och furaner.

Alla värden omräknas till 10 % syre.

Halvtimmesmedelvärden behövs endast för beräkning av dygnsmedelvärdena.

2.2 K – Gränsvärden för totala utsläpp (mg/Nm³ utom för dioxiner och furaner) för följande förorenande ämnen

Förorenande ämne	K
Totalstoft	30
HCl	10
HF	1
NO _x	500 ⁽¹⁾
Cd + Tl	0,05
Hg	0,05
Sb + As + Pb + Cr + Co + Cu + Mn + Ni + V	0,5
Dioxiner och furaner (ng/Nm ³)	0,1

⁽¹⁾ Fram till den 1 januari 2016 får de behöriga myndigheterna medge undantag från gränsvärdena för NO_x för Lepolugnar och långa roterugnar, förutsatt att det i tillståndet föreskrivs ett totalt utsläppsgränsvärde för NO_x på högst 800 mg/Nm³.

2.3 K – Gränsvärden för totala utsläpp (mg/Nm³) av svaveldioxid och totalt organiskt kol (TOC):

Förorening	K
SO ₂	50
TOC	10

Den behöriga myndigheten får medge undantag från de gränsvärden för utsläpp som anges i denna punkt i fall då totalt organiskt kol och svaveldioxid inte härrör från samförbränning av avfall.

2.4 K - Gränsvärden för totala utsläpp av kolmonoxid.

Den behöriga myndigheten får fastställa gränsvärden för utsläpp av kolmonoxid.

3. Särskilda bestämmelser för förbränningsanläggningar som samförbränner avfall

- 3.1 K_{proc} uttryckt som dygnsmedelvärden (mg/Nm³) giltiga till och med det datum som föreskrivs i artikel 82.5.

Vid fastställande av förbränningsanläggningarnas totala installerade tillförda effekt gäller de regler om sammanlagda utsläpp som anges i artikel 29. Halvtimmesmedelvärden behövs endast för beräkning av dygnsmedelvärdena.

K_{proc} för fasta bränslen utom biomassa (syrehalt 6 %):

Förorenande ämne	< 50 MWth	50–100 MWth	100–300 MWth	> 300 MWth
SO ₂	—	850	200	200
NO _x	—	400	200	200
Stoft	50	50	30	30

K_{proc} för biomassa (syrehalt 6 %):

Förorenande ämne	< 50 MWth	50–100 MWth	100–300 MWth	> 300 MWth
SO ₂	—	200	200	200
NO _x	—	350	300	200
Stoft	50	50	30	30

K_{proc} för flytande bränslen (syrehalt 3 %):

Förorenande ämne	< 50 MWth	50–100 MWth	100–300 MWth	> 300 MWth
SO ₂	—	850	400 till 200 (linjär minskning från 100 till 300 MWth)	200
NO _x	—	400	200	200
Stoft	50	50	30	30

3.2 K_{proc} uttryckt som dygnsmedelvärden (mg/Nm³) giltiga från och med det datum som föreskrivs i artikel 82.6.

Vid fastställande av förbränningsanläggningarnas totala installerade tillförda effekt gäller de regler om sammanlagda utsläpp som anges i artikel 29. Halvtimmesmedelvärden behövs endast för beräkning av dygnsmedelvärdena.

3.2.1 K_{proc} för förbränningsanläggningar som avses i artikel 30.2, utom gasturbiner och gasmotorer

K_{proc} för fasta bränslen utom biomassa (syrehalt 6 %):

Förorenande ämne	< 50 MWth	50–100 MWth	100–300 MWth	> 300 MWth
SO ₂	—	400	för torv: 300	200
NO _x	—	300	200	200
		för brunkolspulver: 400		
Stoft	50	30	25	20
			för torv: 20	

K_{proc} för biomassa (syrehalt 6 %):

Förorenande ämne	< 50 MWth	50–100 MWth	100–300 MWth	> 300 MWth
SO ₂	—	200	200	200
NO _x	—	300	250	200
Stoft	50	30	20	20

K_{proc} för flytande bränslen (syrehalt 3 %):

Förorenande ämne	< 50 MWth	50–100 MWth	100–300 MWth	> 300 MWth
SO ₂	—	350	250	200
NO _x	—	400	200	150
Stoft	50	30	25	20

3.2.2 K_{proc} för förbränningsanläggningar som avses i artikel 30.3, utom gasturbiner och gasmotorer K_{proc} för fasta bränslen utom biomassa (syrehalt 6 %):

Förorenande ämne	< 50 MWth	50–100 MWth	100–300 MWth	> 300 MWth
SO ₂	—	400 för torv: 300	200 för torv: 300, utom vid förbrän- ning i fluidiserad bädd: 250	150 för förbränning i cirkulerande eller trycksatt bädd eller, vid torveldning, för all förbränning i fluidiserad bädd: 200
NO _x	—	300 för torv: 250	200	150 för pulvereldning av brunkol: 200
Stoft	50	20	20	10 för torv: 20

 K_{proc} för biomassa (syrehalt 6 %):

Förorenande ämne	< 50 MWth	50–100 MWth	100–300 MWth	> 300 MWth
SO ₂	—	200	200	150
NO _x	—	250	200	150
Stoft	50	20	20	20

 K_{proc} för flytande bränslen (syrehalt 3 %):

Förorenande ämne	< 50 MWth	50–100 MWth	100–300 MWth	> 300 MWth
SO ₂	—	350	200	150
NO _x	—	300	150	100
Stoft	50	20	20	10

3.3 K – Gränsvärden för totala utsläpp för tungmetaller (mg/Nm³) uttryckta som medelvärden under en provtagningsperiod på minst 30 minuter och högst åtta timmar (syrehalt 6 % för fasta bränslen och 3 % för flytande bränslen).

Förorenande ämne	K
Cd + Tl	0,05
Hg	0,05
Sb + As + Pb + Cr + Co + Cu + Mn + Ni + V	0,5

3.4 K – Gränsvärde för totala utsläpp (ng/Nm³) för dioxiner och furaner uttryckt som medelvärden under en provtagningsperiod på minst sex timmar och högst åtta timmar (syrehalt 6 % för fasta bränslen och 3 % för flytande bränslen).

Förorenande ämne	K
Dioxiner och furaner	0,1

4. Särskilda bestämmelser för samförbränningsanläggningar för avfall i industrisektorer som inte omfattas av punkterna 2 och 3 i denna del

- 4.1 K – Gränsvärde för totala utsläpp (mg/Nm³) för dioxiner och furaner uttryckt som medelvärden under en provtagningsperiod på minst sex timmar och högst åtta timmar:

Förorenande ämne	K
Dioxiner och furaner	0,1

- 4.2 K – Gränsvärden för totala utsläpp (mg/Nm³) för tungmetaller (mg/Nm³) uttryckt som medelvärden under en provtagningsperiod på minst 30 minuter och högst åtta timmar:

Förorenande ämne	K
Cd + Tl	0,05
Hg	0,05

DEL 5

Gränsvärden för utsläpp av avloppsvatten från rökgasrening

Förorenande ämnen	Gränsvärden för ofiltrerade stickprov(mg/l utom för dioxiner och furaner)	
	(95 %)	(100 %)
1. Totalt suspenderat material enligt definitionen i bilaga I till direktiv 91/271/EEG	30	45
2. Kvicksilver och kvicksilverföreningar uttryckt som kvicksilver (Hg)	0,03	
3. Kadmium och kadmiumföreningar uttryckt som kadmium (Cd)	0,05	
4. Tallium och talliumföreningar uttryckt som tallium (Tl)	0,05	
5. Arsenik och arsenikföreningar uttryckt som arsenik (As)	0,15	
6. Bly och blyföreningar uttryckt som bly (Pb)	0,2	
7. Krom- och kromföreningar uttryckt som krom (Cr)	0,5	
8. Koppar och kopparföreningar uttryckt som koppar (Cu)	0,5	
9. Nickel och nickelföreningar uttryckt som nickel (Ni)	0,5	
10. Zink och zinkföreningar uttryckt som zink (Zn)	1,5	
11. Dioxiner och furaner	0,3 ng/l	

DEL 6

Kontroll av utsläpp

1. Mätmetoder

- 1.1 Mätningar för att bestämma koncentrationer av förorenande ämnen i luft och vatten ska genomföras på ett sådant sätt att de blir representativa.

- 1.2 För samtliga förorenande ämnen, inbegripet dioxiner och furaner, gäller att provtagning och analys, liksom kvalitets-säkring av automatiska mätsystem och kalibrering av dessa, ska utföras enligt CEN-standarder. Om CEN-standarder saknas ska ISO, nationella eller andra internationella standarder som kan garantera data av likvärdig vetenskaplig kvalitet tillämpas. Automatiska mätsystem ska minst en gång per år kontrolleras genom parallella mätningar med referensmätmetoderna.

- 1.3 Vid gränsvärdesnivån för dygnsmedelvärden av utsläpp får värdena på de 95-procentiga konfidensintervallen i de enskilda mätvärdena inte överskrida följande procentandelar av gränsvärdena för utsläpp:

Kolmonoxid:	10 %
Svaveldioxid:	20 %
Kvävedioxid:	20 %
Totalstoft:	30 %
Totalt organiskt kol:	30 %
Väteklorid:	40 %
Vätefluorid:	40 %

Periodiska mätningar av utsläpp till luft och vatten ska göras i enlighet med punkterna 1.1 och 1.2.

2. Mätningar av luftförorenande ämnen

2.1 Följande mätningar av luftförorenande ämnen ska utföras:

- Kontinuerliga mätningar av följande ämnen: Kväveoxider, förutsatt att gränsvärdena för utsläpp är fastställda, kolmonoxid, totalstoft, totalt organiskt kol, väteklorid, vätefluorid, svaveldioxid.
- Kontinuerliga mätningar av följande driftparametrar: Temperatur nära förbränningskammarens innervägg, eller en annan representativ punkt i förbränningskammaren efter tillstånd från behörig myndighet samt rökgasernas syrehalt, tryck, temperatur och halt av vattenånga.
- Minst två mätningar årligen av tungmetaller och dioxiner och furaner; dock ska under de första tolv driftmånaderna en mätning göras minst var tredje månad.

2.2 Rökgasernas uppehållstid, minimitemperatur och syrehalt ska kontrolleras på lämpligt sätt minst en gång i samband med att avfallsförbrännings- eller samförbränningsanläggningen tas i bruk samt under de mest ogynnsamma driftförhållanden som kan förutses.

2.3 Kontinuerlig mätning av vätefluorid är inte nödvändig om behandlingssteg för väteklorid används som säkerställer att gränsvärdet för utsläpp av väteklorid inte överskrids. I det fallet ska utsläppen av vätefluorid omfattas av periodiska mätningar enligt punkt 2.1 c.

2.4 Kontinuerlig mätning av halten av vattenånga är inte nödvändig om rökgasprovet torkas innan utsläppen analyseras.

2.5 Den behöriga myndigheten får besluta att det inte ska krävas kontinuerliga mätningar av väteklorid, vätefluorid och svaveldioxid i avfallsförbrännings- eller samförbränningsanläggningar, och att det ska krävas periodiska mätningar enligt punkt 2.1 c eller mätningar om verksamhetsutövaren kan visa att utsläppen av dessa föroreningar under inga omständigheter kan överskrida de fastställda gränsvärdena för utsläpp.

Den behöriga myndigheten får besluta att det inte ska krävas kontinuerliga mätningar av NO_x och att det ska krävas periodiska mätningar enligt punkt 2.1 c i befintliga avfallsförbränningsanläggningar med en nominell kapacitet på mindre än sex ton per timme eller i befintliga samförbränningsanläggningar med en nominell kapacitet på mindre än sex ton per timme om verksamhetsutövaren, på grundval av information om kvaliteten på avfallet i fråga, den använda tekniken och resultaten av utsläppskontrollen, kan visa att utsläppen av NO_x under inga omständigheter kan överstiga det föreskrivna gränsvärdet för utsläpp.

2.6 Den behöriga myndigheten får besluta att det ska krävas en mätning vartannat år av tungmetaller samt en mätning per år av dioxiner och furaner i följande fall:

- Utsläppen från samförbränning eller förbränning av avfall under alla omständigheter är lägre än 50 % av gränsvärdena för utsläpp.
- Det avfall som ska samförbrännas eller förbrännas enbart består av vissa sorterade brännbara fraktioner av icke-farligt avfall, som inte lämpar sig för materialåtervinning och uppvisar vissa egenskaper och som närmare specificeras på grundval av den bedömning som avses i c.

- c) Verksamhetsutövaren kan, på grundval av information om kvaliteten hos det avfall som avses och kontrollen av utsläppen, visa att utsläppen under alla omständigheter är betydligt lägre än gränsvärdena för utsläpp av tungmetaller och dioxiner och furaner.
- 2.7 Resultaten av mätningarna ska räknas om med hjälp av de standardsyrehalter som anges i del 3 eller beräknas enligt del 4 och med användning av den formel som anges i del 7.

Om avfall förbränns eller samförbränns i syreanrikad atmosfär får mätvärdena räknas om till en syrehalt som fastställs av den behöriga myndigheten och som avspeglar de särskilda omständigheterna i det enskilda fallet.

Om utsläppen av förorenande ämnen minskas genom rökgasrening i en avfallsförbrännings- eller samförbränningsanläggning där farligt avfall förbränns ska omräkningen vad avser syrehalten enligt första stycket utföras endast om den syrehalt som mäts upp under den period då mätningen av det aktuella förorenande ämnet sker överskrider relevant standardsyrehalt.

3. Mätningar av vattenförorenande ämnen

3.1 Följande mätningar ska göras vid utsläppspunkten för avloppsvatten:

- a) Kontinuerliga mätningar av pH, temperatur och flöde.
- b) Dagliga stickprovsmätningar av totalt suspenderat material eller mätningar av ett flödesproportionellt representativt prov under 24 timmar.
- c) Mätning minst en gång i månaden av ett flödesproportionellt representativt prov av utsläppet under 24 timmar med avseende på Hg, Cd, Tl, As, Pb, Cr, Cu, Ni och Zn.
- d) Mätning minst en gång per halvår av dioxiner och furaner; dock ska en mätning göras minst var tredje månad under de första tolv driftmånaderna.

3.2 Om avloppsvattnet från reningen av rökgaser behandlas på platsen tillsammans med avloppsvatten från andra källor i anläggningen, ska verksamhetsutövaren göra mätningar

- a) på avloppsflödet från rökgasreningsprocesserna innan det leds vidare till den gemensamma anläggningen för rening av avloppsvatten,
- b) på övriga avloppsflöden innan de leds till den gemensamma anläggningen för rening av avloppsvatten,
- c) vid den punkt där avloppsvatten släpps ut från avfallsförbränningsanläggningen eller samförbränningsanläggningen efter slutförd rening.

DEL 7

Formel för beräkning av utsläppskoncentration vid procentuell standardsyrekoncentration

$$E_S = \frac{21 - O_S}{21 - O_M} \times E_M$$

E_S = beräknad utsläppskoncentration vid procentuell standardsyrekoncentration

E_M = uppmätt utsläppskoncentration

O_S = standardsyrekoncentration

O_M = uppmätt syrekoncentration

DEL 8

Bedömning av efterlevnad av gränsvärden för utsläpp

1. Gränsvärden för utsläpp till luft

1.1 Gränsvärdena för utsläpp till luft ska anses vara uppfyllda om

- a) inget dygnsmedelvärde överskrider något av de gränsvärden för utsläpp som anges i punkt 1.1 i del 3 eller i del 4 eller som beräknats i enlighet med del 4,

- b) antingen inget halvtimmesmedelvärde överskrider något av de gränsvärden som anges i kolumn A i tabellen i punkt 1.2 i del 3 eller i förekommande fall 97 % av halvtimmesmedelvärdena under ett års tid inte överskrider något av de gränsvärden för utsläpp som anges i kolumn B i tabellen i punkt 1.2 i del 3,
 - c) inget av medelvärdena från de provtagningsperioder som anges för tungmetaller samt dioxiner och furaner överskrider gränsvärdena för utsläpp i punkterna 1.3 och 1.4 i del 3 eller i del 4 eller som beräknats i enlighet med del 4,
 - d) för kolmonoxid (CO)
 - i) i fråga om avfallsförbränningsanläggningar:
 - minst 97 % av dygnsmedelvärdena under året inte överskrider det gränsvärde för utsläpp som anges i punkt 1.5 a i del 3, och
 - minst 95 % av alla tiominutersmedelvärden under varje 24-timmarsperiod eller alla halvtimmesmedelvärden under samma period inte överskrider de gränsvärden för utsläpp som anges i punkt 1.5 b och c i del 3. När det gäller avfallsförbränningsanläggningar i vilka den gas som uppstår genom förbränningsprocessen upphetas till en temperatur av 1 100 °C under minst två sekunder, får medlemsstaterna tillämpa en utvärderingsperiod på sju dygn när det gäller tiominutersmedelvärdena,
 - ii) i fråga om samförbränningsanläggningar: bestämmelserna i del 4 följs.
- 1.2 Halvtimmesmedelvärdena och tiominutersmedelvärdena ska bestämmas inom den effektiva drifttiden (exklusive idriftsättning och urdrifttagning om inget avfall förbränns) på grundval av de uppmätta värdena efter det att värdena vid konfidensintervallet enligt punkt 1.3 i del 6 har dragits ifrån. Dygnsmedelvärdena ska bestämmas med utgångspunkt från dessa validerade medelvärden.
- För att ett dygnsmedelvärde ska vara giltigt får högst fem halvtimmesmedelvärden per dag förkastas på grund av funktionsfel i det kontinuerliga mätsystemet eller underhåll av detta. Högst tio dygnsmedelvärden per år får förkastas på grund av funktionsfel i det kontinuerliga mätsystemet eller underhåll av detta.
- 1.3 Medelvärdena under provtagningsperioden och medelvärdena när det gäller periodiska mätningar av vätefluorid, väteklorid och svaveldioxid ska bestämmas i enlighet med kraven i artiklarna 45.1 e, 48.3 och punkt 1 i del 6.
2. Gränsvärden för utsläpp till vatten
- Gränsvärdena för utsläpp till vatten ska anses vara uppfyllda om
- a) för totalt suspenderat material 95 % och 100 % av de uppmätta värdena inte överskrider gränsvärdena i del 5,
 - b) för tungmetaller (Hg, Cd, Tl, As, Pb, Cr, Cu, Ni och Zn) inte fler än en mätning per år överskrider gränsvärdena för utsläpp i del 5, eller, om medlemsstaterna beslutar om fler än 20 prov per år, inte mer än 5 % av dessa stickprov överskrider gränsvärdena i del 5,
 - c) mätresultaten för dioxiner och furaner, inte överskrider gränsvärdet i del 5.
-

BILAGA VII

Tekniska bestämmelser för anläggningar och verksamhet som använder organiska lösningsmedel

DEL 1

Verksamheter

1. I var och en av följande punkter ingår rengöring av utrustningen i verksamheten men inte, såvida inte annat anges, rengöring av produkterna.

2. Limbeläggning

All verksamhet som innebär att lim anbringas på en yta, med undantag av limbeläggning och laminering i samband med tryckverksamheter.

3. Ytbeläggningsverksamhet

All verksamhet som innebär att ett enkelt eller flera sammanhängande beläggningsskikt anbringas på följande:

- a) Fordon enligt något av nedanstående alternativ:

- i) Nya bilar, definierade som fordon i kategori M1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/46/EG av den 5 september 2007 om fastställande av en ram för godkännande av motorfordon och släpvagnar till dessa fordon samt av system, komponenter och separata tekniska enheter som är avsedda för sådana fordon ⁽¹⁾, och kategori N1, förutsatt att de lackeras i samma anläggning som fordon i kategori M1.
- ii) Lastbilshytter, definierade som förarhytter, och alla integrerade höljen för teknisk utrustning i fordon i kategorierna N2 och N3 i direktiv 2007/46/EG.
- iii) Skåpbilar och lastbilar, definierade som fordon i kategorierna N1, N2 och N3 i direktiv 2007/46/EG, dock inte lastbilshytter.
- iv) Bussar, definierade som fordon i kategorierna M2 och M3 i direktiv 2007/46/EG.
- v) Släpvagnar, definierade i kategorierna O1, O2, O3 och O4 i direktiv 2007/46/EG.

- b) Metall- eller plastytor, inbegripet ytor på flygplan, fartyg, tåg osv.

- c) Träytor.

- d) Textil-, väv-, folie- och pappersytor.

- e) Läder.

Till ytbeläggningsverksamhet räknas inte beläggning av substrat med metall genom elektrofores och kemisk sprutteknik. Om samma artikel under beläggningen också trycks genom någon teknik, anses tryckningen som en del av beläggningsverksamheten. Tryckning som genomförs som en separat verksamhet ska dock inte ingå, men kan omfattas av kapitel V i det här direktivet om verksamheten ligger inom tillämpningsområdet för detta.

4. Bandlackering

All verksamhet där bandstål, rostfritt stål, belagt stål, kopparlegeringar eller aluminiumband beläggs med ett filmbildande skikt eller laminat i en kontinuerlig process.

⁽¹⁾ EUT L 263, 9.10.2007, s. 1.

5. Kentvätt

All industriell eller kommersiell verksamhet som innebär att flyktiga organiska föreningar används i en anläggning för att rengöra kläder, inredning och liknande konsumtionsvaror med undantag för manuellt borttagande av fläckar i textil- och beklädnadsindustrin.

6. Skotillverkning

All verksamhet som innebär tillverkning av kompletta skor eller delar av sådana.

7. Framställning av belägningsblandningar, lacker, tryckfärg och lim

Framställning av ovanstående slut- och mellanprodukter, om de senare framställs på samma plats, genom att blanda pigment, hartser och lim med organiska lösningsmedel eller annat bärarmaterial, inbegripet dispergering och predispergering, justering av viskositet och färgton och emballering av slutprodukten.

8. Framställning av farmaceutiska produkter

Kemisk syntes, fermentering, extrahering, formulering och färdigställande av farmaceutiska produkter och tillverkning av mellanprodukter, om den utförs på samma plats.

9. Tryckning

All reproduktionsverksamhet för text och/eller bild där tryckfärg med hjälp av en bildbärare överförs till en yta av något slag. I verksamheten ingår tillhörande lackerings-, belägnings- och lamineringsteknik. Endast följande underprocesser omfattas av kapitel V:

- a) Flexografi – en tryckverksamhet i vilken det används en bildbärare av gummi eller elastiska polymerer på vilken tryckområdena på bildbäraren är upphöjda, varvid används flytande tryckfärger som torkar genom avdunstning.
- b) Rulloffset med heatsetfärg – en rulltryckverksamhet i vilken det används en bildbärare där tryckområdena och icke-tryckområdena är på samma nivå, och rulltryckning innebär att materialet som ska tryckas matas in i maskinen från en rulle och inte som separata ark. Icke-tryckområdet är så behandlat att det absorberar vatten och alltså är färgavvisande. Tryckområdet är så behandlat att det tar upp och överför färg till den yta som ska tryckas. Avdunstning sker i en ugn där varmluft används för att hetta upp det tryckta materialet.
- c) Laminering i samband med tryckverksamhet – vidhäftning av två eller flera flexibla material för framställning av laminat.
- d) Djuptryck av publikationer – rotogravyrtryckverksamhet för tryckning av tidskrifter, broschyrer, kataloger och liknande produkter med hjälp av toluenbaserade tryckfärger.
- e) Rotogravyr – en tryckverksamhet i vilken det används en cylindrisk bildbärare där tryckområdet är nedsänkt under icke-tryckområdet, varvid används flytande tryckfärger som torkar genom avdunstning. Fördjupningarna fylls med färg och överskottsfärgen avlägsnas från icke-tryckområdet innan tryckytan kommer i kontakt med cylindern och färgen i fördjupningarna avsåts på den.
- f) Rotationsscreentryck – en rulltryckverksamhet i vilken färgen överförs till tryckytan genom att den pressas genom en porös bildbärare, där tryckområdet är öppet och icke-tryckområdet är täckt, varvid används flytande färger som torkar endast genom avdunstning. Rulltryckning innebär att materialet som ska tryckas matas in i maskinen från en rulle och inte som separata ark.
- g) Lackering – en verksamhet i vilken lack eller ett limskikt anbringas på ett flexibelt material för senare förslutning av emballaget.

10. Förädling av gummi

All verksamhet som innebär blandning, malning, kalandring, extrudering och vulkanisering av naturgummi eller syntetiskt gummi och kompletterande förfaranden genom vilka naturgummi eller syntetiskt gummi omvandlas till en färdig produkt.

11. Ytrensning

All verksamhet, med undantag av kemtvätt, men inbegripet avfettning, där föroreningar på materialytor avlägsnas med hjälp av organiska lösningsmedel. En rengöringsverksamhet i vilken det ingår ett eller flera rengöringssteg före eller efter en annan verksamhet ska betraktas som en enda ytrensingsverksamhet. Denna verksamhet avser inte rengöring av utrustningen utan rengöring av produkttytor.

12. Utvinning av vegetabiliska oljor och animaliskt fett och raffinering av vegetabiliska oljor

All verksamhet som gäller utvinning av vegetabiliska oljor från fröer och andra vegetabiliska ämnen, beredning av torra återstoder för framställning av djurfoder, rening av fetter och vegetabiliska oljor utvunna ur fröer, vegetabiliskt material och/eller animaliskt material.

13. Fordonsreparationslackering

All industriell eller kommersiell belägningsverksamhet och därtill hörande avfettningsverksamhet som utför något av följande:

- a) Ursprunglig lackering av vägfordon, såsom de definieras i direktiv 2007/46/EG eller en del av dessa, med material som är avsedda för reparationslackering om detta sker på annan plats än den ursprungliga produktionslinjen.
- b) Lackering av släpvagnar (inbegripet påhängsvagnar) (kategori O i direktiv 2007/46/EG).

14. Beläggning av lindningstråd

All belägningsverksamhet som avser metalledare som används för lindning av spolar till transformatorer och motorer osv.

15. Träimpregnering

All verksamhet som innebär att virke konserveras.

16. Trä- och plastlaminering

All verksamhet som innebär vidhäftning av trä och/eller plast för framställning av laminatprodukter.

Tröskelvärden och gränsvärden för utsläpp

Gränsvärdena för utsläpp i avgaser ska beräknas vid en temperatur av 273,15 K och ett tryck av 101,3 kPa

	Aktivitet (Tröskelvärde för lösningsmedelsförbrukning i ton/år)	Tröskelvärde (Tröskelvärde för lösningsmedelsförbrukning i ton/år)	Gränsvärde för utsläpp i avgaser (mg C/Nm ³)	Gränsvärde för flyktiga utsläpp (i % av tillförda lösningsmedel)		Gränsvärden för totala utsläpp		Särskilda bestämmelser
				Nya anläggningar	Befintliga anläggningar	Nya anläggningar	Befintliga anläggningar	
1	Rulloffset med heatsetfärg (> 15)	15–25 > 25	100 20	30 ⁽¹⁾ 30 ⁽¹⁾				¹ Återstoder av lösningsmedel i den färdiga produkten ska inte anses som en del av de flyktiga utsläppen.
2	Djuptryck av publikationer (> 25)		75	10	15			
3	Annan rotogravyr, flexografi, rotations-screentryck, laminering eller lackering (> 15) rotationsscreentryck på textil/papp (> 30)	15–25 > 25 > 30 ⁽¹⁾	100 100 100	25 20 20				¹ Gränsvärde för rotationsscreentryck på textil och på papp.
4	Yt rengöring med användning av de föreningar som anges i artikel 59.5. (> 1)	1–5 > 5	20 ⁽¹⁾ 20 ⁽¹⁾	15 10				¹ Gränsvärdet gäller föreningarnas massa i mg/Nm ³ , inte den totala kolhalten.
5	Annan yt rengöring (> 2)	2–10 > 10	75 ⁽¹⁾ 75 ⁽¹⁾	20 ⁽¹⁾ 15 ⁽¹⁾				¹ I anläggningar för vilka det kan påvisas för den behöriga myndigheten att genomsnittshalten av organiskt lösningsmedel i alla rengöringsmaterial inte överstiger 30 viktprocent behöver dessa värden inte tillämpas.
6	Fordonslackering (< 15) och fordonsreparationslackering	> 0,5	50 ⁽¹⁾	25				¹ Överensstämmelse med del 8 punkt 2 ska kunna visas på grundval av mätningar under i genomsnitt 15 minuter.
7	Bandlackering (> 25)		50 ⁽¹⁾	5	10			¹ För anläggningar i vilka det används teknik som möjliggör användning av återvunna lösningsmedel ska gränsvärdet för utsläpp vara 150.

	Aktivitet (Tröskelvärde för lösningsmedelsförbrukning i ton/år)	Tröskelvärde (Tröskelvärde för lösningsmedelsförbrukning i ton/år)	Gränsvärde för utsläpp i avgas(er)(mg C/Nm ³)	Gränsvärde för flyktiga utsläpp(i % av tillförda lösningsmedel)		Gränsvärden för totala utsläpp		Särskilda bestämmelser
				Nya anläggningar	Befintliga anläggningar	Nya anläggningar	Befintliga anläggningar	
8	Annan beläggning, inbegripet metall-, plast-, textil ⁵ , väv, folie- och pappersbeläggning (> 5)	5–15 > 15	100 ⁽¹⁾ ⁽⁴⁾ 50/75 ⁽²⁾ ⁽³⁾ ⁽⁴⁾		25 ⁽⁴⁾ 20 ⁽⁴⁾			¹ Gränsvärdet för utsläpp gäller inneslutna beläggnings- och torkningsprocesser. ² Det första gränsvärdet för utsläpp gäller för torkningsprocesser, det andra för beläggningsprocesser. ³ För textilbeläggningsanläggningar i vilka det används teknik som möjliggör användning av återvunna lösningsmedel ska gränsvärdet för utsläpp från beläggnings- och torkningsprocesser sammantaget vara 150. ⁴ Beläggningsverksamheter som inte kan utövas med inneslutning (såsom skeppsbyggnad, flygplanslackering) får undantas från dessa värden, enligt artikel 59.3. ⁵ Rotationsscreentryck på textil omfattas av verksamhet nr 3.
9	Beläggning av lindningstråd (> 5)					10 g/kg ⁽¹⁾ 5 g/kg ⁽²⁾		¹ Gäller för anläggningar där den genomsnittliga tråddiametern är ≤ 0,1 mm. ² Gäller för alla andra anläggningar.
10	Beläggning av träytor (> 15)	15–25 > 25	100 ⁽¹⁾ 50/75 ⁽²⁾		25 20			¹ Gränsvärdet för utsläpp gäller inneslutna beläggnings-, och torkningsprocesser. ² Det första värdet gäller för torkningsprocesser, det andra för beläggningsprocesser.
11	Kemtvätt					20 g/kg ⁽¹⁾ ⁽²⁾		¹ Uttryckt i massa av utsläppt lösningsmedel per kilogram av den rengjorda och torkade produkten. ² Gränsvärdet för utsläpp i del 4 punkt 2 gäller inte för denna verksamhet.

	Aktivitet (Tröskelvärde för lösningsmedelsförbrukning i ton/år)	Tröskelvärde (Tröskelvärde för lösningsmedelsförbrukning i ton/år)	Gränsvärde för utsläpp i avgaser(mg C/Nm ³)	Gränsvärde för flyktiga utsläpp(i % av tillförda lösningsmedel)		Gränsvärden för totala utsläpp		Särskilda bestämmelser
				Nya anläggningar	Befintliga anläggningar	Nya anläggningar	Befintliga anläggningar	
12	Träimpregnering (> 25)		100 ⁽¹⁾		45	11 kg/m ³		¹ Gränsvärdet för utsläpp gäller inte för impregnering med kreosot.
13	Läderbeläggning (> 10)	10–25 > 25 > 10 ⁽¹⁾				85 g/m ² 75 g/m ² 150 g/m ²		Gränsvärdena för utsläpp uttrycks i gram utsläppta lösningsmedel för varje m ² av den tillverkade produkten. ¹ För läderbeläggningsverksamhet som rör inredning och särskilt lädervaror som används som mindre konsumtionsvaror såsom väskor, skärp, plånböcker etc.
14	Skotillverkning (> 5)					25 g per par		Gränsvärdet för totala utsläpp uttrycks i gram utsläppta lösningsmedel för varje tillverkat par av kompletta skor.
15	Trä- och plastlaminering (> 5)					30 g/m ²		
16	Limbeläggning (> 5)	5–15 > 15	50 ⁽¹⁾ 50 ⁽¹⁾		25 20			¹ Vid användning av teknik som möjliggör återanvändning av återvunna lösningsmedel ska gränsvärdet för utsläpp vara 150.
17	Tillverkning av beläggningsblandningar, lacker, tryckfärg och lim (> 100)	100–1 000 > 1 000	150 150		5 3	5 % av tillförda lösningsmedel 3 % av tillförda lösningsmedel		Gränsvärdet för flyktiga utsläpp gäller inte för lösningsmedel som säljs som en del av en beläggningsblandning i en sluten behållare.
18	Omvandling av gummi (> 15)		20 ⁽¹⁾		25 ⁽²⁾	25 % av tillförda lösningsmedel		¹ Vid användning av teknik som möjliggör återanvändning av återvunna lösningsmedel ska gränsvärdet för utsläpp vara 150. ² Gränsvärdet för flyktiga utsläpp gäller inte för lösningsmedel som säljs som en del av en produkt eller en blandning i en sluten behållare.

	Aktivitet (Tröskelvärde för lösningsmedelsförbrukning i ton/år)	Tröskelvärde (Tröskelvärde för lösningsmedelsförbrukning i ton/år)	Gränsvärde för utsläpp i avgas(er)(mg C/Nm ³)	Gränsvärde för flyktiga utsläpp(i % av tillförda lösningsmedel)		Gränsvärden för totala utsläpp		Särskilda bestämmelser
				Nya anläggningar	Befintliga anläggningar	Nya anläggningar	Befintliga anläggningar	
19	Utvinning av vegetabiliska oljor och animaliskt fett och raffinering av vegetabiliska oljor (> 10)					Animaliskt fett: 1,5 kg/ton Ricinfrön: 3 kg/ton Rapsfrön: 1 kg/ton Solrosfrön: 1 kg/ton Sojabönor (normal krossning): 0,8 kg/ton Sojabönor (vita flingor): 1,2 kg/ton Andra fröer och annat vegetabiliskt material: 3 kg/ton ⁽¹⁾ 1,5 kg/ton ⁽²⁾ 4 kg/ton ⁽³⁾		¹ Gränsvärden för totala utsläpp för anläggningar som bearbetar enskilda partier av frön och annat vegetabiliskt material bör fastställas av den behöriga myndigheten från fall till fall med tillämpning av bästa tillgängliga teknik. ² Gäller för alla fraktioneringsprocesser med undantag av degummering (avlägsnande av gummi ur oljor). ³ Gäller för degummering.
20	Tillverkning av farmaceutiska produkter (> 50)		20 ⁽¹⁾	5 ⁽²⁾	15 ⁽²⁾	5 % av tillförda lösningsmedel	15 % av tillförda lösningsmedel	¹ Vid användning av teknik som möjliggör återanvändning av återvunna lösningsmedel ska gränsvärdet för utsläpp vara 150. ² Gränsvärdet för flyktiga utsläpp gäller inte för lösningsmedel som säljs som en del av en produkt eller en blandning i en sluten behållare.

DEL 3

Gränsvärden för utsläpp för anläggningar inom fordonslackeringsindustrin

1. Gränsvärdena för totala utsläpp uttrycks i gram utsläppta organiska lösningsmedel i förhållande till produktens kvadratmeteryta och i kilogram utsläppta organiska lösningsmedel i förhållande till karosseriet.
2. Ytan på en produkt i nedanstående tabell i punkt 3 definieras som den yta som beräknas på den totala genom elektrofores behandlade ytan och ytan på delar som eventuellt tillkommer i senare skeden av belägningsprocessen och som beläggs med samma material som används för den berörda produkten, eller den totala ytan på den produkt som ytbehandlas i anläggningen.

Ytan på den genom elektrofores behandlade ytan beräknas med hjälp av följande formel:

$$\frac{2 \times \text{produktthöljets totalvikt}}{\text{metallplåtens genomsnitts tjocklek} \times \text{metallplåtens täthet}}$$

Denna metod ska också användas för andra ytbehandlade plåtdelar.

Datorstödd konstruktion eller andra motsvarande metoder ska användas för beräkning av ytan på tillkommande delar eller den totala yta som beläggs i anläggningen.

3. Gränsvärdena för totala utsläpp i nedanstående tabell gäller alla processteg som utförs i samma anläggning från beläggning genom elektrofores eller någon annan belägningsprocess, till den avslutande vaxningen och poleringen av ytskiktet och lösningsmedel som används vid rengöring av processutrustningen, inklusive sprutboxar och annan fast utrustning, både under produktionstiden och vid annan tidpunkt.

Verksamhet (Tröskelvärde för lösningsmedelsförbrukning i ton/år)	Tröskelvärde för produktion (Gäller årsproduktionen av den belagda produkten)	Gränsvärde för totala utsläpp	
		Nya anläggningar	Befintliga anläggningar
Lackering av nya bilar (> 15)	> 5 000	45 g/m ² eller 1,3 kg/kaross + 33 g/m ²	60 g/m ² eller 1,9 kg/kaross + 41 g/m ²
	≤ 5 000 skalbyggda eller > 3 500 chassi- byggda	90 g/m ² eller 1,5 kg/kaross + 70 g/m ²	90 g/m ² eller 1,5 kg/kaross + 70 g/m ²
Gränsvärde för totala utsläpp (g/m ²)			
Lackering av nya lastbilshytter (> 15)	≤ 5 000	65	85
	> 5 000	55	75
Lackering av nya lastbilar, skåpbilar och släpvagnar (> 15)	≤ 2 500	90	120
	> 2 500	70	90
Lackering av nya bussar (> 15)	≤ 2 000	210	290
	> 2 000	150	225

4. Anläggningar för fordonslackering i vilka lösningsmedelsförbrukningen ligger under de tröskelvärden som anges i tabellen i punkt 3 ska uppfylla kraven för fordonsreparationslackering som anges i del 2.

DEL 4

Gränsvärden för utsläpp av flyktiga organiska föreningar med specifika riskfraser

1. För utsläpp av de flyktiga organiska föreningar som avses i artikel 58, där massflödet av summan av de föreningar som föranleder märkning enligt den artikeln är större än eller lika med 10 g/h, ska ett gränsvärde för utsläpp på 2 mg/Nm³ gälla. Gränsvärdet för utsläpp ska avse den sammanlagda massan av de enskilda föreningarna.

2. När det gäller utsläpp av halogenerade flyktiga organiska föreningar som tilldelas eller behöver vara försedda med faroangivelserna H341 eller H351 ska ett gränsvärde för utsläpp på 20 mg/Nm³ gälla, förutsatt att massflödet av summan av de föreningar som föranleder faroangivelserna H341 eller H351 är större än eller lika med 100 g/h. Gränsvärdet för utsläpp ska avse den sammanlagda massan av de enskilda föreningarna.

DEL 5

Minskingsplan

1. Verksamhetsutövaren får använda en valfri minskningsplan som är särskilt utformad för hans anläggning.
2. Följande plan kan tillämpas vid användning av beläggningar, lack, lim eller tryckfärg. Om följande metod är olämplig kan den behöriga myndigheten tillåta en verksamhetsutövare att tillämpa en alternativ plan som leder till utsläppsminskningar motsvarande dem som uppnås om gränsvärdena för utsläpp i delarna 2 och 3 skulle tillämpas. Genom planens utformning ska det tas hänsyn till följande fakta:
 - a) Om ersättningsämnen som endast innehåller en liten mängd eller inget lösningsmedel alls fortfarande håller på att utvecklas, ska verksamhetsutövaren ges en förlängd frist för att genomföra sina minskningsplaner.
 - b) Referenspunkten för minskade utsläpp bör i så stor utsträckning som möjligt motsvara de utsläpp som skulle ha skett om ingen åtgärd för minskning hade vidtagits.
3. Följande plan ska användas för anläggningar för vilka en konstant halt av fasta ämnen kan förutsättas.

- a) Det årliga referensutsläppet ska beräknas på följande sätt:
 - i) Den totala massan av fasta ämnen i den årligen konsumerade mängden beläggning och/eller tryckfärg, lack eller lim bestäms. Fasta ämnen är alla ämnen i beläggningar, tryckfärg, lack och lim som blir fasta då vattnet eller de flyktiga organiska föreningarna har avdunstat.
 - ii) De årliga referensutsläppen beräknas genom att den massa som bestämts i led i multipliceras med motsvarande faktor i nedanstående tabell. De behöriga myndigheterna får justera dessa faktorer för enskilda anläggningar för att återspegla en påvisad effektivitetsökning vid användning av fasta ämnen.

Verksamhet	Multiplikationsfaktor för led a ii
Rotogravyr; flexografi; laminering ingående i en tryckverksamhet; lackering ingående i en tryckverksamhet; träbeläggning; beläggning av textil-, väv-, folie- eller pappersytor; limbeläggning	4
Bandlackering, fordonsreparationslackering	3
Beläggning som kommer i kontakt med livsmedel, beläggningar för rymdteknik	2,33
Andra beläggningar och rotationsscreentryck	1,5

- b) Utsläppsmålet är lika med det årliga referensutsläppet multiplicerat med en procentsats motsvarande
 - i) (gränsvärdet för flyktiga utsläpp + 15) för anläggningar som omfattas av punkt 6 och det lägre tröskelvärdet för punkterna 8 och 10 i del 2,
 - ii) (gränsvärdet för flyktiga utsläpp + 5) för alla andra anläggningar.
- c) Kraven är uppfyllda om det faktiska utsläppet av lösningsmedel som fastställs enligt planen för hantering av lösningsmedel är mindre än eller lika med utsläppsmålet.

DEL 6

Kontroll av utsläpp

1. Efterlevnaden i fråga om kanaler som är försedda med reningsutrustning och som vid det slutliga utsläppsstället släpper ut sammanlagt mer än i medeltal 10 kg/h av organiskt kol ska fortlöpande övervakas.
2. I de andra fallen ska medlemsstaterna säkerställa att antingen kontinuerliga eller periodiska mätningar utförs. Vid periodiska mätningar ska minst tre mätvärden erhållas vid varje mättillfälle.
3. Mätningar ska inte krävas om en reningsutrustning vid slutet av installationen inte är nödvändig för att uppfylla kraven i detta direktiv.

DEL 7

Plan för hantering av lösningsmedel

1. Principer

Planen för hantering av lösningsmedel ska användas för att

- a) kontrollera överensstämmelse med kraven enligt artikel 62,
- b) fastställa framtida minskningsalternativ,
- c) göra uppgifter om lösningsmedelsförbrukning, utsläppen av lösningsmedel och överensstämmelsen med kraven i kapitel V tillgängliga för allmänheten.

2. Definitioner

Följande definitioner utgör ramen för bestämning av massbalans.

Tillförda organiska lösningsmedel (input) (I):

- I1 Mängden organiska lösningsmedel eller mängden av dem i inköpta blandningar som tillförs processen under den tidsperiod för vilken massbalansen beräknas.
- I2 Mängden organiska lösningsmedel eller mängden av dem i återvunna och återanvända blandningar som tillförs processen. Det återvunna lösningsmedlet räknas varje gång det används i verksamheten.

Utsläppta organiska lösningsmedel (output) (O):

- O1 Utsläpp i avgaser.
- O2 Förlust av organiska lösningsmedel i vatten, med hänsyn till behandlingen av spillvatten vid beräkning av O5.
- O3 Mängden organiska lösningsmedel som blir kvar som förorening eller återstod i produkter som framställs i processen..
- O4 Utsläpp av ouppsamlade organiska lösningsmedel i luften. I dessa utsläpp ingår vanlig rumsventilation där luft släpps ut i utomhusmiljön genom fönster, dörrar, ventilationskanaler och liknande öppningar.
- O5 Förlust av organiska lösningsmedel och/eller organiska föreningar på grund av kemiska eller fysiska reaktioner (inklusive sådana som destrueras genom förbränning eller annan behandling av avgaser eller spillvatten eller samlas upp, förutsatt att de inte omfattas av O6, O7 eller O8).

- O6 Organiska lösningsmedel som ingår i uppsamlat avfall.
- O7 Organiska lösningsmedel eller organiska lösningsmedel ingående i blandningar som säljs eller är avsedda att säljas som en produkt med kommersiellt värde.
- O8 Organiska lösningsmedel som ingår i blandningar som återvunnits för återanvändning, men inte som input i processen, förutsatt att de inte omfattas av O7.
- O9 Organiska lösningsmedel som släpps ut på annat sätt.

3. Användning av planen för hantering av lösningsmedel för kontroll av överensstämmelse.

Det sätt på vilket planen för hantering av lösningsmedel kommer att användas ska bero på det särskilda krav som ska verifieras enligt följande:

- a) Verifikation av överensstämmelse med den minskningsplan som avses i del 5, med ett gränsvärde för totala utsläpp uttryckt i utsläpp av lösningsmedel per produktenhet, eller angivet på annat sätt i delarna 2 och 3.

- i) För alla verksamheter för vilka den minskningsplan som avses i del 5 ska tillämpas, ska planen för hantering av lösningsmedel utarbetas årligen för att fastställa förbrukningen (C). Förbrukningen ska beräknas enligt följande ekvation:

$$C = I1 - O8$$

Parallellt ska även fasta ämnen som används vid beläggning beräknas för att få fram det årliga referensutsläppet och utsläppsmålet.

- ii) För bedömning av överensstämmelse med ett gränsvärde för totala utsläpp uttryckt i utsläpp av lösningsmedel per produktenhet eller angivet på annat sätt i delarna 2 och 3 ska planen för hantering av lösningsmedel utarbetas årligen för bestämning av utsläppen (E). Utsläppen ska beräknas enligt följande ekvation:

$$E = F + O1$$

där F är de flyktiga utsläppen enligt definitionen i b i nedan. Utsläppssiffran ska sedan delas med motsvarande produktparameter.

- iii) För bedömning av överensstämmelse med kraven i artikel 59.6 b ii ska planen för hantering av lösningsmedel utarbetas årligen för bestämning av de totala utsläppen från alla berörda verksamheter, varefter den siffran ska jämföras med de totala utsläpp som skulle ha blivit följden om kraven i delarna 2, 3 och 5 hade uppfyllts individuellt för varje verksamhet.

- b) Bestämning av flyktiga utsläpp för jämförelse med gränsvärdena för flyktiga utsläpp i del 2:

- i) De flyktiga utsläppen ska beräknas enligt en av följande ekvationer:

$$F = I1 - O1 - O5 - O6 - O7 - O8$$

eller

$$F = O2 + O3 + O4 + O9$$

F ska bestämmas antingen genom direkt mätning av mängderna eller genom en motsvarande metod eller beräkning, t.ex. med hjälp av processens uppsamlingskapacitet.

Gränsvärdet för flyktiga utsläpp uttrycks som en del av de tillförda organiska lösningsmedlen som ska beräknas enligt följande ekvation:

$$I = I1 + I2$$

- ii) De flyktiga utsläppen ska bestämmas genom en kort men omfattande serie mätningar, och bestämningen behöver inte upprepas förrän utrustningen ändras.

DEL 8

Bedömning av efterlevnad av gränsvärden för utsläpp i avgaser

1. Vid kontinuerliga mätningar ska gränsvärdena för utsläpp anses vara uppfyllda om
 - a) inget av de aritmetiska medelvärdena av alla giltiga avläsningar som gjorts under en 24-timmarsperiod med drift av en anläggning eller verksamhet, med undantag för idriftsättning och urdrifttagning och underhåll av utrustningen, överskrider gränsvärdena för utsläpp,
 - b) inget av timmedelvärdena överskrider gränsvärdena för utsläpp med mer än en faktor 1,5.
 2. Vid periodiska mätningar ska gränsvärdena för utsläpp anses vara uppfyllda om vid ett mättillfälle
 - a) medelvärdet av alla mätvärden inte överskrider gränsvärdena för utsläpp,
 - b) inget av timmedelvärdena överskrider gränsvärdena för utsläpp med mer än en faktor på 1,5.
 3. Överensstämmelse med del 4 ska kontrolleras utifrån den sammanlagda masskoncentrationen av de enskilda flyktiga organiska föreningarna i fråga. I alla övriga fall ska efterlevnaden bedömas utifrån den totala massan av utsläppt organiskt kol, såvida inte något annat anges i del 2.
 4. Gasmängder får tillsättas avgaserna för att kyla eller förtunna om det är motiverat av tekniska skäl, men ska inte beaktas vid bestämning av masskoncentrationen av det förorenande ämnet i avgaserna.
-

BILAGA VIII

Särskilda bestämmelser för anläggningar som producerar titandioxid

DEL 1

Gränsvärden för utsläpp till vatten

1. För anläggningar som använder sulfatprocessen (som årsmedelvärde):
550 kg sulfat per ton producerad titandioxid.
2. För anläggningar som använder kloridprocessen (som årsmedelvärde):
 - a) 130 kg klorid per ton producerad titandioxid när naturligt rutil används.
 - b) 228 kg klorid per ton producerad titandioxid när syntetiskt rutil används.
 - c) 330 kg klorid per ton producerad titandioxid när slagg används. För anläggningar med utsläpp i saltvatten (vid flodmynningar och kuster samt i öppet hav) får gälla ett utsläppsgränsvärde på 450 kg klorid per ton per ton producerad titandioxid när slagg används.
3. För anläggningar som använder kloridprocessen och använder flera typer av malm, gäller gränsvärdena för utsläpp i punkt 2 i förhållande till mängden av de använda malmtyperna.

DEL 2

Gränsvärden för utsläpp till luft

1. De gränsvärden för utsläpp till luft som uttrycks som koncentrationer i massa per kubikmeter (Nm^3) ska vara beräknade vid en temperatur av 273,15 K och ett tryck av 101,3 kPa.
2. För stoft: 50 mg/Nm^3 som ett timmedelvärde från större källor och 150 mg/Nm^3 som ett timmedelvärde från andra källor.
3. För gasformig svaveldioxid och svaveltrioxid som släpps ut från förbränning och kalcinering, inklusive syradroppar, omräknat till svaveldioxidekvivalenter:
 - a) 6 kg per ton producerad titandioxid som årsmedelvärde.
 - b) 500 mg/Nm^3 som timmedelvärde för anläggningar för koncentration av avfallssyror.
4. För klor i fråga om anläggningar som använder kloridprocessen:
 - a) 5 mg/Nm^3 som ett dygnsmedelvärde.
 - b) 40 mg/Nm^3 vid någon tidpunkt.

DEL 3

Kontroll av utsläpp

Kontrollen av utsläpp till luft ska åtminstone omfatta kontinuerlig mätning av

- a) gasformig svaveldioxid och svaveltrioxid som släpps ut från förbränning och kalcinering från koncentration av avfallssyror i anläggningar som använder sulfatprocessen,
 - b) klor från större källor i anläggningar som använder kloridprocessen,
 - c) stoft från större utsläppskällor.
-

BILAGA IX

DEL A

Upphävda direktiv med efterföljande ändringar
(som det hänvisas till i artikel 81)

Rådets direktiv 78/176/EEG (EGT L 54, 25.2.1978, s. 19)	
Rådets direktiv 83/29/EEG (EGT L 32, 3.2.1983, s. 28)	
Rådets direktiv 91/692/EEG (EGT L 377, 31.12.1991, s. 48)	Endast bilaga I led b
Rådets direktiv 82/883/EEG (EGT L 378, 31.12.1982, s. 1)	
1985 års anslutningsakt	Endast bilaga I, punkt X.1 o
1994 års anslutningsakt	Endast bilaga I, punkt VIII.A.6
Rådets förordning (EG) nr 807/2003 (EUT L 122, 16.5.2003, s. 36)	Endast bilaga III punkt 34
Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 219/2009 (EUT L 87, 31.3.2009, s. 109)	Endast bilaga, punkt 3.1
Rådets direktiv 92/112/EEG (EGT L 409, 31.12.1992, s. 11)	
Rådets direktiv 1999/13/EG (EGT L 85, 29.3.1999, s. 1)	
Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1882/2003 (EUT L 284, 31.10.2003, s. 1)	Endast bilaga I punkt 17
Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/42/EG (EUT L 143, 30.4.2004, s. 87)	Endast artikel 13.1
Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/112/EG (EUT L 345, 23.12.2008, s. 68)	Endast artikel 3
Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/76/EG (EGT L 332, 28.12.2000, s. 91)	
Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1137/2008 (EUT L 311, 21.11.2008, s. 1)	Endast bilagan, punkt 4.8
Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/80/EG (EGT L 309, 27.11.2001, s. 1)	
Rådets direktiv 2006/105/EG (EUT L 363, 20.12.2006, s. 368)	Endast bilagan, del B punkt 2
Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/31/EG (EUT L 140, 5.6.2009, s. 114)	Endast artikel 33
Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/1/EG (EUT L 24, 29.1.2008, s. 8)	
Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/31/EG (EUT L 140, 5.6.2009, s. 114)	Endast artikel 37

DEL B

Förteckning över tidsfrister för införlivande med nationell lagstiftning och tillämpning
(som det hänvisas till i artikel 81)

Direktiv	Tidsfrist för införlivande	Tidsfrist för tillämpning
78/176/EEG	25 februari 1979	
82/883/EEG	31 december 1984	
92/112/EEG	15 juni 1993	
1999/13/EG	1 april 2001	
2000/76/EG	28 december 2000	28 december 2002
		28 december 2005
2001/80/EG	27 november 2002	27 november 2004
2003/35/EG	25 juni 2005	
2003/87/EG	31 december 2003	
2008/1/EG	30 oktober 1999 ⁽¹⁾	30 oktober 1999
		30 oktober 2007

⁽¹⁾ Direktiv 2008/1/EG är en kodifierad version av rådets direktiv 96/61/EG av den 24 september 1996 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om provning av motorfordons och tillhörande släpfordons trafiksäkerhet (EGT L 257, 10.10.1996, s. 26) och tidsfristerna för införlivande och tillämpning förblir gällande.

BILAGA X

Jämförelsetabell

Direktiv 78/176/EEG	Direktiv 82/883/EEG	Direktiv 92/112/EEG	Direktiv 2008/1/EG	Direktiv 1999/13/EG	Direktiv 2000/76/EG	Direktiv 2001/80/EG	Detta direktiv
Artikel 1.1	Artikel 1	Artikel 1					Artikel 66
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 2
Artikel 1.2 led a			Artikel 2.2				Artikel 3.2
Artikel 1.2 led b					Artikel 3.1		Artikel 3.37
Artikel 1.2 leden c, d och e							—
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 66
Artikel 2							Artikel 67
Artikel 3							Artikel 11 leden d och e
Artikel 4			Artikel 4	Artikel 3, inledningsfrasen och punkt 1	Artikel 4.1		Artikel 4.1, första stycket
Artikel 5							Artikel 11 leden d och e
Artikel 6							Artikel 11 leden d och e
Artikel 7.1		Artikel 10					Artikel 70.1 och 70.2, första meningen
Artikel 7.2 och 7.3							—
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 70.2, andra meningen och artikel 70.3
Artikel 8.1							—
Artikel 8.2							Artikel 26.1, andra stycket
Artikel 9							—
Artikel 10							—
Artikel 11							Artikel 12
Artikel 12							—

Direktiv 78/176/EEG	Direktiv 82/883/EEG	Direktiv 92/112/EEG	Direktiv 2008/1/EG	Direktiv 1999/13/EG	Direktiv 2000/76/EG	Direktiv 2001/80/EG	Detta direktiv
Artikel 13.1			Artikel 17.1, första stycket och 17.3, första stycket, första meningen	Artikel 11.1, första meningen och 11.2			Artikel 72, första meningen
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 72.1, andra meningen
Artikel 13.2, 13.3 och 13.4							—
Artikel 14							—
Artikel 15	Artikel 14	Artikel 12	Artikel 21	Artikel 15	Artikel 21	Artikel 18.1 och 18.3	Artikel 80
Artikel 16	Artikel 15	Artikel 13	Artikel 23	Artikel 17	Artikel 23	Artikel 20	Artikel 84
Bilaga I							—
Bilaga II avsnitt A inledningsfrasen och punkt 1							—
Bilaga II avsnitt A punkt 2							—
Bilaga II avsnitt B							—
	Artikel 2						—
	Artikel 3						—
	Artikel 4.1 och 4.2, första stycket						—
	Artikel 4.2, andra stycket						—
	Artikel 4.3 och 4.4						—
	Artikel 5						—
	Artikel 6						—
	Artikel 7						—
	Artikel 8						—
	Artikel 9						—
	Artikel 10						—

Direktiv 78/176/EEG	Direktiv 82/883/EEG	Direktiv 92/112/EEG	Direktiv 2008/1/EG	Direktiv 1999/13/EG	Direktiv 2000/76/EG	Direktiv 2001/80/EG	Detta direktiv
	Artikel 11.1			Artikel 13.1	Artikel 17.1		Artikel 75.1
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 75.2
	Artikel 11.2				Artikel 17.2		—
	Artikel 11.3						—
	Artikel 12						—
	Artikel 13						—
	Bilaga I						—
	Bilaga II						—
	Bilaga III						—
	Bilaga IV						—
	Bilaga V						—
		Artikel 2.1, inledningsfrasen					—
		Artikel 2.1 led a, inledningsfrasen					—
		Artikel 2.1 led a, första strecksatsen					Artikel 67 led a
		Artikel 2.1 led a, andra strecksatsen					Artikel 67 led b
		Artikel 2.1 led a, tredje strecksatsen och 2.1 led b, tredje strecksatsen					Artikel 67 led d
		Artikel 2.1 led a, fjärde, femte, sjätte och sjunde strecksatserna					—

Direktiv 78/176/EEG	Direktiv 82/883/EEG	Direktiv 92/112/EEG	Direktiv 2008/1/EG	Direktiv 1999/13/EG	Direktiv 2000/76/EG	Direktiv 2001/80/EG	Detta direktiv
		Artikel 2.1 led b, inledningsfrasen och första, fjärde, femte, sjätte och sjunde strecksatserna					—
		Artikel 2.1 led b, andra strecksatsen					Artikel 67 led c
		Artikel 2.1 led c					—
		Artikel 2.2					—
		Artikel 3					Artikel 67
		Artikel 4					Artikel 67
		Artikel 5					—
		Artikel 6, första stycket, inledningsfrasen					Artikel 68
		Artikel 6, första stycket, led a					Bilaga VIII, del 1, punkt 1
		Artikel 6, första stycket, led b					Bilaga VIII, del 1, punkt 2
		Artikel 6, andra stycket					Bilaga VIII, del 1, punkt 3
		Artikel 7					—
		Artikel 8					—
		Artikel 9.1 inledningsfrasen					Artikel 69.2
		Artikel 9.1 a, inledningsfrasen					—
		Artikel 9.1 led a i					Bilaga VIII, del 2, punkt 2
		Artikel 9.1 led a ii					Bilaga VIII, del 2, punkt 3, inledningsfrasen, och punkt 3 led a

Direktiv 78/176/EEG	Direktiv 82/883/EEG	Direktiv 92/112/EEG	Direktiv 2008/1/EG	Direktiv 1999/13/EG	Direktiv 2000/76/EG	Direktiv 2001/80/EG	Detta direktiv
		Artikel 9.1 led a iii					Artikel 69.1
		Artikel 9.1 led a iv					Bilaga VIII, del 2, punkt 3 led b
		Artikel 9.1 led a v					—
		Artikel 9.1 b					Bilaga VIII, del 2, punkt 4
		Artikel 9.2 och 9.3					—
		Artikel 11					Artikel 11 leden d och e
		Bilaga					—
			Artikel 1				Artikel 1
			Artikel 2, inledningsfrasen				Artikel 3, inledningsfrasen
			Artikel 2.1	Artikel 2.14			Artikel 3.1
			Artikel 2.3	Artikel 2.1			Artikel 3.3
			Artikel 2.4				—
			Artikel 2.5	Artikel 2.9	Artikel 3.8	Artikel 2.1	Artikel 3.4
			Artikel 2.6, första meningen	Artikel 2.13	Artikel 3.9	Artikel 2.3, första delen	Artikel 3.5
			Artikel 2.6, andra meningen				Artikel 15.1
			Artikel 2.7				Artikel 3.6
			Artikel 2.8	Artikel 2.5			Artikel 71
			Artikel 2.9, första meningen	Artikel 2.7	Artikel 3.12		Artikel 3.7
			Artikel 2.9, andra meningen				Artikel 4.2, första stycket
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 4.2, andra stycket
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 4.3

Direktiv 78/176/EEG	Direktiv 82/883/EEG	Direktiv 92/112/EEG	Direktiv 2008/1/EG	Direktiv 1999/13/EG	Direktiv 2000/76/EG	Direktiv 2001/80/EG	Detta direktiv
			Artikel 2.10				—
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 3.8
			Artikel 2.11, första meningen				Artikel 3.9
			Artikel 2.11, andra meningen				Artikel 20.3
			Artikel 2.12, första stycket och bilaga IV, inledningen				Artikel 3.10
			Artikel 2.12, andra stycket				Artiklarna 14.5 a och 14.6
			Artikel 2.13	Artikel 2.6	Artikel 3.11	Artikel 2.5	Artikel 3.15
			Artikel 2.14				Artikel 3.16
			Artikel 2.15				Artikel 3.17
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 3.11-3.14, 3.18-3.23, 3.26-3.30 och 3.34-3.36
			Artikel 3.1, inledningsfrasen				Artikel 11, inledningsfrasen
			Artikel 3.1 led a				Artikel 11 leden a och b
			Artikel 3.1 led b				Artikel 11 led c
			Artikel 3.1 led c				Artikel 11 leden d och e
			Artikel 3.1 led d				Artikel, 11 led f
			Artikel 3.1 led e				Artikel 11 led g
			Artikel 3.1 led f				Artikel 11 led h
			Artikel 3.2				—
			Artikel 5.1				—

Direktiv 78/176/EEG	Direktiv 82/883/EEG	Direktiv 92/112/EEG	Direktiv 2008/1/EG	Direktiv 1999/13/EG	Direktiv 2000/76/EG	Direktiv 2001/80/EG	Detta direktiv
			Artikel 5.2				Artikel 80.1, andra stycket
			Artikel 6.1, inledningsfrasen				Artikel 12.1, första stycket, inledningsfrasen
			Artikel 6.1, första stycket, leden a-d				Artikel 12.1, första stycket, leden a-d
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 12.1, första stycket led e
			Artikel 6.1, första stycket, led e				Artikel 12.1, första stycket, led f
			Artikel 6.1, första stycket, led f				Artikel 12.1, första stycket, led g
			Artikel 6.1, första stycket, led g				Artikel 12.1, första stycket, led h
			Artikel 6.1, första stycket, led h				Artikel 12.1, första stycket, led i
			Artikel 6.1, första stycket, led i				Artikel 12.1, första stycket, led j
			Artikel 6.1, första stycket, led j				Artikel 12.1, första stycket, led k
			Artikel 6.1, andra stycket				Artikel 12.1, andra stycket
			Artikel 6.2				Artikel 12.2
			Artikel 7				Artikel 5.2
			Artikel 8, första stycket		Artikel 4.3		Artikel 5.1
			Artikel 8, andra stycket				—
			Artikel 9.1, första delen av meningen				Artikel 14.1, första stycket

Direktiv 78/176/EEG	Direktiv 82/883/EEG	Direktiv 92/112/EEG	Direktiv 2008/1/EG	Direktiv 1999/13/EG	Direktiv 2000/76/EG	Direktiv 2001/80/EG	Detta direktiv
			Artikel 9.1, andra delen av meningen				—
			Artikel 9.2				Artikel 5.3
			Artikel 9.3, första stycket, första och andra meningen				Artikel 14.1, andra stycket, inledningsfrasen och leden a och b
			Artikel 9.3, första stycket, tredje meningen				Artikel 14.2
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 14.3, 14.4 och 14.7
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 14.5, första stycket, inledningen och led b och artikel 14.5, andra stycket
			Artikel 9.3, andra stycket				—
			Artikel 9.3, tredje stycket				Artikel 9.1
			Artikel 9.3, fjärde stycket				Artikel 9.2
			Artikel 9.3, femte stycket				Artikel 9.3
			Artikel 9.3, sjätte stycket				Artikel 9.4
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 10
			Artikel 9.4, första delen av första meningen				Artikel 15.2
			Artikel 9.4, andra delen av första meningen				Artikel 15.4, första stycket
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 15.4, andra-femte stycket och artikel 15.5

Direktiv 78/176/EEG	Direktiv 82/883/EEG	Direktiv 92/112/EEG	Direktiv 2008/1/EG	Direktiv 1999/13/EG	Direktiv 2000/76/EG	Direktiv 2001/80/EG	Detta direktiv
			Artikel 9.4, andra meningen				Artikel 14.1, andra stycket, led g
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 14.1, andra stycket, led h
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 15.3
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 16
			Artikel 9.5, första stycket				Artikel 14.1, andra stycket, led c i
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 14.1, andra stycket, led c ii
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 14.1, andra stycket, led d
			Artikel 9.5, andra stycket				—
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 14.1, andra stycket, led e
			Artikel 9.6, första stycket				Artikel 14.1, andra stycket, led f
			Artikel 9.6, andra stycket				—
			Artikel 9.7				—
			Artikel 9.8				Artikel 6 och artikel 17.1
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 17.2, 17.3 och 17.4
			Artikel 10				Artikel 18
			Artikel 11				Artikel 19
			Artikel 12.1				Artikel 20.1
			Artikel 12.2, första meningen				Artikel 20.2, första stycket
			Artikel 12.2, andra meningen				Artikel 20.2, andra stycket
			Artikel 12.2, tredje meningen				—

Direktiv 78/176/EEG	Direktiv 82/883/EEG	Direktiv 92/112/EEG	Direktiv 2008/1/EG	Direktiv 1999/13/EG	Direktiv 2000/76/EG	Direktiv 2001/80/EG	Detta direktiv
			Artikel 13.1				Artikel 21.1
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 21.2, 21.3 och 21.4
			Artikel 13.2, inledningsfrasen				Artikel 21.5, inledningsfrasen
			Artikel 13.2 led a				Artikel 21.5 led a
			Artikel 13.2 led b				—
			Artikel 13.2 led c				Artikel 21.5 led b
			Artikel 13.2 led d				—
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 21.5 led c
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 22
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 23.1, första stycket
			Artikel 14, inledningsfrasen och led a				Artikel 8.1
			Artikel 14 led b				Artikel 7 led a och artikel 14.1 led d i
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 7, inledningen och leden b och c
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 14.1 led d ii
			Artikel 14 led c				Artikel 23.1, andra stycket
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 23.2-23.6
			Artikel 15.1, första stycket, inledningsfrasen och leden a och b	Artikel 12.1, första stycket			Artikel 24.1, första stycket, inledningsfrasen och leden a och b
			Artikel 15.1, första stycket, led c				Artikel 24.1, första stycket, led c

Direktiv 78/176/EEG	Direktiv 82/883/EEG	Direktiv 92/112/EEG	Direktiv 2008/1/EG	Direktiv 1999/13/EG	Direktiv 2000/76/EG	Direktiv 2001/80/EG	Detta direktiv
			Artikel 15.1, andra stycket				Artikel 24.1, andra stycket
			Artikel 15.2				Artikel 24.3 led b
			Artikel 15.3				Artikel 24.4
			Artikel 15.4				Artikel 24.2, inledningsfrasen och leden a och b
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 24.2 leden c-f och artikel 24.3, inledningsfrasen och led a
			Artikel 16				Artikel 25
			Artikel 17.1, andra stycket				—
			Artikel 17.2, första stycket				Artikel 13.1
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 13.2-13.7
			Artikel 17.2, andra stycket				—
			Artikel 17.3, första stycket, andra och tredje meningen	Artikel 11.1, andra meningen			Artikel 72.2
			Artikel 17.3, första stycket, fjärde meningen				—
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 72.3 och 72.4
			Artikel 17.3, andra stycket				—
			Artikel 17.3, tredje stycket	Artikel 11.3			Artikel 73.1
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 73.2
			Artikel 17.4				—
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 74
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 27
			Artikel 18			Artikel 11	Artikel 26
			Artikel 19				—

Direktiv 78/176/EEG	Direktiv 82/883/EEG	Direktiv 92/112/EEG	Direktiv 2008/1/EG	Direktiv 1999/13/EG	Direktiv 2000/76/EG	Direktiv 2001/80/EG	Detta direktiv
			Artikel 20				—
			Artikel 21				Artikel 80.2
			Artikel 22		Artikel 18	Artikel 17	Artikel 81
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 82
			Artikel 23	Artikel 16	Artikel 22	Artikel 19	Artikel 83
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 2.1
			Bilaga I, punkt 1 i inledningsfrasen				Artikel 2.2
			Bilaga I, punkt 2 i inledningsfrasen				Bilaga I, första stycket i inledningsfrasen, första meningen
—	—	—	—	—	—	—	Bilaga I, inledningsfrasen, första stycket, andra meningen
—	—	—	—	—	—	—	Bilaga inledningsfrasen, andra stycket,
			Bilaga I, punkterna 1.1-1.3				Bilaga I, punkterna 1.1-1.3
			Bilaga I, punkt 1.4				Bilaga I, punkt 1.4 led a
—	—	—	—	—	—	—	Bilaga I, punkt 1.4 led b
			Bilaga I, punkt 2				Bilaga I, punkt 2
			Bilaga I, punkt 3.1				Bilaga I, punkterna 3.1 led a och 3.1 led b
—	—	—	—	—	—	—	Bilaga I, punkt 3.1 led c
			Bilaga I, punkterna 3.2-3.5				Bilaga I, punkterna 3.2-3.5
			Bilaga I, punkt 4				Bilaga I, punkt 4
			Bilaga I, punkt 5, inledningsfrasen				—
			Bilaga I, punkt 5.1				Bilaga I, punkterna 5.1 led b, 5.1 led f, 5.1 led g, 5.1 led i, 5.1 led j och 5.2 led b
—	—	—	—	—	—	—	Bilaga I, punkterna 5.1 led a, 5.1 led c, 5.1 led d, 5.1 led e, 5.1 led h, 5.1 led k

Direktiv 78/176/EEG	Direktiv 82/883/EEG	Direktiv 92/112/EEG	Direktiv 2008/1/EG	Direktiv 1999/13/EG	Direktiv 2000/76/EG	Direktiv 2001/80/EG	Detta direktiv
			Bilaga I, punkt 5.2				Bilaga I, punkt 5.2 led a
			Bilaga I, punkt 5.3				Bilaga I, punkt 5.3 led a i och ii
—	—	—	—	—	—	—	Bilaga I, punkt 5.3 led a iii-v och 5.3 led b
			Bilaga I, punkt 5.4				Bilaga I, punkt 5.4
—	—	—	—	—	—	—	Bilaga I, punkterna 5.5 och 5.6
			Bilaga I, punkterna 6.1 led a och 6.1 led b				Bilaga I, punkterna 6.1 led a och 6.1 led b
—	—	—	—	—	—	—	Bilaga I, punkt 6.1 led c
			Bilaga I, punkterna 6.2-6.4 led b				Bilaga I, punkterna 6.2-6.4 led b ii
—	—	—	—	—	—	—	Bilaga I, punkt 6.4 led b iii
			Bilaga I, punkterna 6.4 led c-6.9				Bilaga I, punkterna 6.4 led c-6.9
—	—	—	—	—	—	—	Bilaga I, punkterna 6.10 och 6.11
			Bilaga II				—
			Bilaga III				Bilaga II, "Luft", och "Vatten", punkterna 1-12
—	—	—	—	—	—	—	Bilaga II, "Vatten", punkt 13
			Bilaga IV				Bilaga III
			Bilaga V				Bilaga IV
				Artikel 1			Artikel 56
				Artikel 2.2			Artikel 57.1

Direktiv 78/176/EEG	Direktiv 82/883/EEG	Direktiv 92/112/EEG	Direktiv 2008/1/EG	Direktiv 1999/13/EG	Direktiv 2000/76/EG	Direktiv 2001/80/EG	Detta direktiv
				Artikel 2.3			—
				Artikel 2.4			Artikel 63.1
				Artikel 2.8			Artikel 4.1, tredje stycket
				Artikel 2.10			Artikel 57.3
				Artikel 2.11			Artikel 57.2
				Artikel 2.12			Artikel 57.4
				Artikel 2.15			Artikel 57.5
				Artikel 2.16			Artikel 3.44
				Artikel 2.17			Artikel 3.45
				Artikel 2.18			Artikel 3.46
				Artikel 2.19			—
				Artikel 2.20			Artikel 3.47
				Artikel 2.21			Artikel 57.6
				Artikel 2.22			Artikel 57.7
				Artikel 2.23			Artikel 57.8
				Artikel 2.24			Artikel 57.9
				Artikel 2.25			Artikel 57.10
				Artikel 2.26			Artikel 57.11
				Artikel 2.27			—
				Artikel 2.28			Artikel 63.1
				Artikel 2.29			—
				Artikel 2.30			Artikel 57.12
				Artikel 2.31			Bilaga VII, del 2, första meningen Bilaga VIII, del 2, punkt 1
				Artikel 2.32			—
				Artikel 2.33			Artikel 57.13
				Artikel 3.2			Artikel 4.1, andra stycket

Direktiv 78/176/EEG	Direktiv 82/883/EEG	Direktiv 92/112/EEG	Direktiv 2008/1/EG	Direktiv 1999/13/EG	Direktiv 2000/76/EG	Direktiv 2001/80/EG	Detta direktiv
				Artikel 4.1, 4.2 och 4.3			Artikel 4.1, första och andra stycket
				Artikel 4.4			Artikel 63.2
				Artikel 5.1			Artikel 59.1, första stycket, inledningsfrasen
				Artikel 5.2			Artikel 59.1 första stycket, leden a och b
				Artikel 5.3, första stycket, led a			Artikel 59.2
				Artikel 5.3, första stycket, led b			Artikel 59.3
				Artikel 5.3, andra stycket			Artikel 59.4
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 59.5
				Artikel 5.4			—
				Artikel 5.5			Artikel 59.6
				Artikel 5.6			Artikel 58
				Artikel 5.7			Bilaga VII, del 4, punkt 1
				Artikel 5.8 första stycket			Bilaga VII, del 4, punkt 2
				Artikel 5.8 andra stycket			—
				Artikel 5.9			—
				Artikel 5.10			Artikel 59.7
				Artikel 5.11, 5.12 och 5.13			—
				Artikel 6			—
				Artikel 7.1, inledningsfrasen och första, andra, tredje och fjärde strecksatserna			Artikel 64

Direktiv 78/176/EEG	Direktiv 82/883/EEG	Direktiv 92/112/EEG	Direktiv 2008/1/EG	Direktiv 1999/13/EG	Direktiv 2000/76/EG	Direktiv 2001/80/EG	Detta direktiv
				Artikel 7.1, avslutningsfraserna			—
				Artikel 7.2			—
				Artikel 8.1			Artikel 14.1 d, artikel 60
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 61
				Artikel 8.2			Bilaga VII, del 6, punkt 1
				Artikel 8.3			Bilaga VII, del 6, punkt 2
				Artikel 8.4			Bilaga VII del 6, punkt 3
				Artikel 8.5			—
				Artikel 9.1, första stycket, inledningsfrasen			Artikel 62.1, första stycket, inledningsfrasen
				Artikel 9.1, första stycket, första, andra och tredje strecksatserna			Artikel 62, första stycket, leden a, b och c
				Artikel 9.1, andra stycket			Artikel 62, andra stycket
				Artikel 9.1, tredje stycket			Bilaga VII, del 8, punkt 4
				Artikel 9.2			Artikel 63.3
				Artikel 9.3			Bilaga VII, del 8, punkt 1
				Artikel 9.4			Bilaga VII, del 8, punkt 2
				Artikel 9.5			Bilaga VII, del 8, punkt 3
				Artikel 10	Artikel 4.9		Artikel 8.2
				Artikel 11.1, tredje-sjätte meningarna			—
				Artikel 12.1, andra stycket			Artikel 65.1, första stycket
				Artikel 12.1, tredje stycket			Artikel 65.1, andra stycket
				Artikel 12.2			Artikel 65.2

Direktiv 78/176/EEG	Direktiv 82/883/EEG	Direktiv 92/112/EEG	Direktiv 2008/1/EG	Direktiv 1999/13/EG	Direktiv 2000/76/EG	Direktiv 2001/80/EG	Detta direktiv
				Artikel 12.3			Artikel 65.3
				Artikel 13.2 och 13.3			—
				Artikel 14	Artikel 19	Artikel 16	Artikel 79
				Bilaga I, första och andra meningen i inledningsfrasen			Artikel 56
				Bilaga I, tredje meningen i inledningsfrasen och förteckningen över verksamheter			Bilaga VII, del 1
				Bilaga IIA			Bilaga VII, del 2 och 3
				Bilaga IIA, del II, sista meningen i punkt 6			—
				Bilaga IIB, 1, första och andra meningen			Artikel 59.1, första stycket, led b
				Bilaga IIB, 1, tredje meningen			Artikel 59.1, andra stycket
				Bilaga IIB, punkt 2			Bilaga VII, del 5
				Bilaga IIB, punkt 2, andra stycket, led i och tabellen			—
				Bilaga III, punkt 1			—
				Bilaga III, punkt 2			Bilaga VII, del 7, punkt 1
				Bilaga III, punkt 3			Bilaga VII, del 7, punkt 2
				Bilaga III, punkt 4			Bilaga VII, del 7, punkt 3
					Artikel 1, första stycket		Artikel 42
					Artikel 1, andra stycket		—
					Artikel 2.1		Artikel 42.1, första stycket

Direktiv 78/176/EEG	Direktiv 82/883/EEG	Direktiv 92/112/EEG	Direktiv 2008/1/EG	Direktiv 1999/13/EG	Direktiv 2000/76/EG	Direktiv 2001/80/EG	Detta direktiv
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 42.1 andra till femte stycket
					Artikel 2.2, inledningsfrasen		Artikel 42.2, inledningsfrasen
					Artikel 2.2 a, inledningsfrasen		Artikel 42.2 led a, inledningsfrasen
					Artikel 2.2 led a i-v		Artikel 42.2 led a i
					Artikel 2.2 led a vi		Artikel 42.2 led a ii
					Artikel 2.2 led a vii		Artikel 42.2 led a iii
					Artikel 2.2 led a viii		Artikel 42.2 led a iv
					Artikel 2.2 led b		Artikel 42.2 led b
					Artikel 3.2, första stycket		Artikel 3.38
					Artikel 3.2, andra stycket		—
					Artikel 3.3		Artikel 3.39
					Artikel 3.4, första stycket		Artikel 3.40
					Artikel 3.4, andra stycket		Artikel 42.1, tredje stycket
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 42.1 fjärde stycket
					Artikel 3.5, första stycket		Artikel 3.41
					Artikel 3.5, andra stycket		Artikel 42.1, femte stycket
					Artikel 3.5, tredje stycket		Artikel 42.1, tredje stycket

Direktiv 78/176/EEG	Direktiv 82/883/EEG	Direktiv 92/112/EEG	Direktiv 2008/1/EG	Direktiv 1999/13/EG	Direktiv 2000/76/EG	Direktiv 2001/80/EG	Detta direktiv
					Artikel 3.6		Bilaga VI, del 1, led a
					Artikel 3.7		Artikel 3.42
—	—	—	—	—	—	—	Bilaga VI, del 1, led b
					Artikel 3.10		Artikel 3.43
					Artikel 3.13		Artikel 43
					Artikel 4.2		Artikel 44
					Artikel 4.4, inledningsfrasen och leden a och b		Artikel 45.1, inledningsfrasen och leden a och b
					Artikel 4.4 led c		Artikel 45.1 led e
					Artikel 4.5		Artikel 45.2
					Artikel 4.6		Artikel 45.3
					Artikel 4.7		Artikel 45.4
					Artikel 4.8		Artikel 54
					Artikel 5		Artikel 52
					Artikel 6.1, första stycket		Artikel 50.1
					Artikel 6.1, andra stycket och 6.2		Artikel 50.2
					Artikel 6.1, tredje stycket		Artikel 50.3, första stycket
					Artikel 6.1, första delen av fjärde stycket		—
					Artikel 6.1, andra delen av fjärde stycket		Artikel 50.3, andra stycket
					Artikel 6.3		Artikel 50.4
					Artikel 6.4, första och andra meningarna i första stycket och artikel 6.4, första och andra meningarna i andra stycket		Artikel 51.1

Direktiv 78/176/EEG	Direktiv 82/883/EEG	Direktiv 92/112/EEG	Direktiv 2008/1/EG	Direktiv 1999/13/EG	Direktiv 2000/76/EG	Direktiv 2001/80/EG	Detta direktiv
					Artikel 6.4, tredje meningen i första stycket		Artikel 51.2
—	—	—	—	—	Artikel 6.4, tredje meningen i andra stycket	—	Artikel 51.3 första stycket
					Artikel 6.4, tredje stycket		Artikel 51.3, andra stycket
					Artikel 6.4, fjärde stycket		Artikel 51.4
					Artikel 6.5, första delen av meningen		—
					Artikel 6.5, andra delen av meningen		Artikel 46.1
					Artikel 6.6		Artikel 50.5
					Artikel 6.7		Artikel 50.6
					Artikel 6.8		Artikel 50.7
					Artikel 7.1 och artikel 7.2, första stycket		Artikel 46.2, första stycket
					Artikel 7.2, andra stycket		Artikel 46.2, andra stycket
					Artikel 7.3 och artikel 11.8, första stycket, inledningsfrasen		Bilaga VI, del 6, första delen av punkt 2.7
					Artikel 7.4		Artikel 46.2, andra stycket
					Artikel 7.5		—
					Artikel 8.1		Artikel 45.1, led c
					Artikel 8.2		Artikel 46.3
					Artikel 8.3		—
					Artikel 8.4, första stycket		Artikel 46.4, första stycket

Direktiv 78/176/EEG	Direktiv 82/883/EEG	Direktiv 92/112/EEG	Direktiv 2008/1/EG	Direktiv 1999/13/EG	Direktiv 2000/76/EG	Direktiv 2001/80/EG	Detta direktiv
					Artikel 8.4, andra stycket		Bilaga VI, del 6, punkt 3.2
					Artikel 8.4, tredje stycket		—
					Artikel 8.4, fjärde stycket		—
					Artikel 8.5		Artikel 46.4, andra och tredje stycket
					Artikel 8.6		Artikel 45.1, leden c och d
					Artikel 8.7		Artikel 46.5
					Artikel 8.8		—
					Artikel 9, första stycket		Artikel 53.1
					Artikel 9, andra stycket		Artikel 53.2
					Artikel 9, tredje stycket		Artikel 53.3
					Artikel 10.1 och 10.2		—
					Artikel 10.3, första meningen		Artikel 48.2
					Artikel 10.3, andra meningen		—
					Artikel 10.4		Artikel 48.3
					Artikel 10.5		Bilaga VI, del 6, andra delen av punkt 1.3
					Artikel 11.1		Artikel 48.1
					Artikel 11.2		Bilaga VI, del 6, punkt 2.1
					Artikel 11.3		Bilaga VI, del 6, punkt 2.2
					Artikel 11.4		Bilaga VI, del 6, punkt 2.3
					Artikel 11.5		Bilaga VI, del 6, punkt 2.4

Direktiv 78/176/EEG	Direktiv 82/883/EEG	Direktiv 92/112/EEG	Direktiv 2008/1/EG	Direktiv 1999/13/EG	Direktiv 2000/76/EG	Direktiv 2001/80/EG	Detta direktiv
					Artikel 11.6		Bilaga VI, del 6, punkt 2.5, första stycket
—	—	—	—	—	—	—	Bilaga VI, del 6, punkt 2.5, andra stycket
					Artikel 11.7, första delen av första meningen i första stycket		Bilaga VI, del 6, punkt 2.6, inledningen
					Artikel 11.7, andra delen av första meningen i första stycket		Bilaga VI, del 6, punkt 2.6 led a
					Artikel 11.7, andra meningen i första stycket		—
					Artikel 11.7, andra stycket		—
					Artikel 11.7 a		Bilaga VI, del 6, punkt 2.6 led b
					Artikel 11.7 leden b och c		—
					Artikel 11.7 led d		Bilaga VI, del 6, punkt 2.6 led c
					Artikel 11.7 leden e och f		—
					Artikel 11.8, första stycket, leden a och b		Bilaga VI, del 3, punkt 1
					Artikel 11.8, första stycket, led c och andra stycket		Bilaga VI, del 6, andra stycket i punkt 2.7
					Artikel 11.8, första stycket, led d		Bilaga VI, del 4, punkt 2.1, andra stycket
					Artikel 11.9		Artikel 48.4
					Artikel 11.10		Bilaga VI, del 8, punkt 1.1
					Artikel 11.11		Bilaga VI, del 8, punkt 1.2
					Artikel 11.12		Bilaga VI, del 8, punkt 1.3

Direktiv 78/176/EEG	Direktiv 82/883/EEG	Direktiv 92/112/EEG	Direktiv 2008/1/EG	Direktiv 1999/13/EG	Direktiv 2000/76/EG	Direktiv 2001/80/EG	Detta direktiv
					Artikel 11.13		Artikel 48.5
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 49
					Artikel 11.14		Bilaga VI, del 6, punkt 3.1
					Artikel 11.15		Artikel 45.1, led e
					Artikel 11.16		Bilaga VI, del 8, punkt 2
					Artikel 11.17		Artikel 8.2, led a
					Artikel 12.1		Artikel 55.1
					Artikel 12.2, första och andra meningen		Artikel 55.2
					Artikel 12.2, tredje meningen		Artikel 55.3
					Artikel 13.1		Artikel 45.1 led f
					Artikel 13.2		Artikel 47
					Artikel 13.3		Artikel 46.6
					Artikel 13.4		Bilaga VI, del 3, punkt 2
					Artikel 14		—
					Artikel 15		—
					Artikel 16		—
					Artikel 20		—
					Bilaga I		Bilaga VI, del 2
					Bilaga II, första delen, (utan numrering)		Bilaga VI, del punkt 4, punkt 1
					Bilaga II, punkt 1, inledningsfrasen		Bilaga VI, del 4, punkt 2.1
					Bilaga II, punkterna 1.1 och 1.2		Bilaga VI, del 4, punkterna 2.2 och 2.3
—	—	—	—	—	—	—	Bilaga VI, del 4, punkt 2.4
					Bilaga II, punkt 1.3		—
					Bilaga II, punkt 2.1		Bilaga VI, del 4, punkt 3.1

Direktiv 78/176/EEG	Direktiv 82/883/EEG	Direktiv 92/112/EEG	Direktiv 2008/1/EG	Direktiv 1999/13/EG	Direktiv 2000/76/EG	Direktiv 2001/80/EG	Detta direktiv
—	—	—	—	—	—	—	Bilaga VI, del 4, punkt 3.2
					Bilaga II, punkt 2.2		Bilaga VI, del 4, punkterna 3.3 och 3.4
					Bilaga II, punkt 3		Bilaga VI, del 4, punkt 4
					Bilaga III		Bilaga VI, del 6, punkt 1
					Bilaga IV, tabellen		Bilaga VI, del 5
					Bilaga IV, sista meningen		—
					Bilaga V, led a, tabellen		Bilaga VI, del 3, punkt 1.1
					Bilaga V, led a, sista meningarna		—
					Bilaga V, led b, tabellen		Bilaga VI, del 3, punkt 1.2
					Bilaga V, led b, sista meningen		—
					Bilaga V, led c		Bilaga VI, del 3, punkt 1.3
					Bilaga V, led d		Bilaga VI, del 3, punkt 1.4
					Bilaga V, led e		Bilaga VI, del 3, punkt 1.5
					Bilaga V, led f		Bilaga VI, del 3, punkt 3
					Bilaga VI		Bilaga VI, del 7
						Artikel 1	Artikel 28, första stycket
						Artikel 2.2	Bilaga V, del 1, punkt 1 och del 2, punkt 1, första stycket
—	—	—	—	—	—	—	Bilaga V, del 1, punkt 1 och del 2, punkt 1, andra stycket
						Artikel 2.3 andra delen	Bilaga V, del 1, punkt 1 och del 2, punkt 1, första stycket

Direktiv 78/176/EEG	Direktiv 82/883/EEG	Direktiv 92/112/EEG	Direktiv 2008/1/EG	Direktiv 1999/13/EG	Direktiv 2000/76/EG	Direktiv 2001/80/EG	Detta direktiv
—	—	—	—	—	—	—	Bilaga V, del 1, punkt 1 och del 2, punkt 1, andra stycket
						Artikel 2.4	—
						Artikel 2.6, första delen	Artikel 3.24
						Artikel 2.6, andra delen	Artikel 28, andra stycket, led j
						Artikel 2.7, första stycket	Artikel 3.25
						Artikel 2.7, andra stycket, första meningen	—
						Artikel 2.7, andra stycket, andra meningen och leden a-i	Artikel 28, andra stycket och leden a-i
						Artikel 2.7, andra stycket, led j	—
						Artikel 2.7, tredje stycket	—
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 29.1
						Artikel 2.7, fjärde stycket	Artikel 29.2
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 29.3
						Artikel 2.8	Artikel 3.32
						Artikel 2.9	—
						Artikel 2.10	—
						Artikel 2.11	Artikel 3.31
						Artikel 2.12	Artikel 3.33
						Artikel 2.13	—
						Artikel 3	—
						Artikel 4.1	—
						Artikel 4.2	—

Direktiv 78/176/EEG	Direktiv 82/883/EEG	Direktiv 92/112/EEG	Direktiv 2008/1/EG	Direktiv 1999/13/EG	Direktiv 2000/76/EG	Direktiv 2001/80/EG	Detta direktiv
						Artikel 4.3-4.8	
						Artikel 5.1	Bilaga V, del 1, punkt 2, andra stycket
							Bilaga V, del 1, punkt 2, första, tredje och fjärde stycket
						Artikel 5.2	—
						Artikel 6	—
						Artikel 7.1	Artikel 37
						Artikel 7.2	Artikel 30.5
						Artikel 7.3	Artikel 30.6
						Artikel 8.1	Artikel 40.1
						Artikel 8.2, första delen av första stycket	Artikel 40.2, första delen av första stycket
						Artikel 8.2, andra delen av första stycket	—
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 40.2, andra delen av första stycket
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 40.2, andra stycket
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 40.3
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 41
						Artikel 8.2, andra stycket	—
						Artikel 8.3 och 8.4	—
						Artikel 9	Artikel 30.1
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 30.2, 30.3 och 30.4
						Artikel 9a	Artikel 36
						Artikel 10, första stycket, första meningen	Artikel 30.7, första meningen

Direktiv 78/176/EEG	Direktiv 82/883/EEG	Direktiv 92/112/EEG	Direktiv 2008/1/EG	Direktiv 1999/13/EG	Direktiv 2000/76/EG	Direktiv 2001/80/EG	Detta direktiv
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 30.7, andra meningen
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 30.8 och 30.9
—	—	—	—	—	—	—	Artiklarna 31-35
						Artikel 10, första stycket, andra meningen	—
						Artikel 10, andra stycket	—
						Artikel 12, första meningen	Artikel 38.1
						Artikel 12, andra meningen	—
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 38.2, 38.3 och 38.4
—	—	—	—	—	—	—	Artikel 39
						Artikel 13	Bilaga V, del 3, tredje delen av punkt 8
						Artikel 14	Bilaga V, del 4
—	—	—	—	—	—	—	Bilaga V, del 5, 6 och 7
						Artikel 15	—
						Artikel 18.2	—
						Bilaga I	—
						Bilaga II	—
						Bilagorna III och IV	Bilaga V, punkt 2 i del 1 och del 2
						Bilaga V A	Bilaga V, del 1, punkt 3
						Bilaga V B	Bilaga V, del 2, punkt 3
						Bilaga VI A	Bilaga V, del 1, punkterna 4 och 6
—	—	—	—	—	—	—	Bilaga V, del 1, punkt 5
						Bilaga VI B	Bilaga V, del 2, punkterna 4 och 6
—	—	—	—	—	—	—	Bilaga V, del 2, punkt 5

Direktiv 78/176/EEG	Direktiv 82/883/EEG	Direktiv 92/112/EEG	Direktiv 2008/1/EG	Direktiv 1999/13/EG	Direktiv 2000/76/EG	Direktiv 2001/80/EG	Detta direktiv
						Bilaga VII A	Bilaga V, del 1, punkterna 7 och 8
						Bilaga VII B	Bilaga V, del 2, punkterna 7 och 8
						Bilaga VIII A punkt 1	—
						Bilaga VIII A punkt 2	Bilaga V, del 3, första delen av punkterna 1, 2, 3 och 5
—	—	—	—	—	—	—	Bilaga V, del 3, andra delen av punkt 1
—	—	—	—	—	—	—	Bilaga V, del 3, punkt 4
						Bilaga VIII A punkt 3	—
						Bilaga VIII A punkt 4	Bilaga V, del 3, punkt 6
						Bilaga VIII A punkt 5	Bilaga V, del 3, punkterna 7 och 8
						Bilaga VIII A punkt 6	Bilaga V, del 3, punkterna 9 och 10
—	—	—	—	—	—	—	Bilaga V, del 3, punkt 11
—	—	—	—	—	—	—	Bilaga V, del 4
						Bilaga VIII B	—
						Bilaga VIII C	—
			Bilaga VI			Bilaga IX	Bilaga IX
			Bilaga VII			Bilaga X	Bilaga X

PRENUMERATIONSPRISER 2010 (exkl. moms, inkl. frakt och porto)

<i>Europeiska unionens officiella tidning</i> , L- och C-serierna, endast pappersversion	22 officiella EU-språk	1 100 euro per år
<i>Europeiska unionens officiella tidning</i> , L- och C-serierna, pappersversion + årsutgåva på cd-rom	22 officiella EU-språk	1 200 euro per år
<i>Europeiska unionens officiella tidning</i> , L-serien, endast pappersversion	22 officiella EU-språk	770 euro per år
<i>Europeiska unionens officiella tidning</i> , L- och C-serierna, månatlig (kumulativ) utgåva på cd-rom	22 officiella EU-språk	400 euro per år
Tillägg till <i>Europeiska unionens officiella tidning</i> (S-serien), meddelanden och offentliga kontrakt, cd-rom, 2 nummer per vecka	flerspråkig: 23 officiella EU-språk	300 euro per år
<i>Europeiska unionens officiella tidning</i> , C-serien – allmänna uttagningsprov	Antal språk beroende på uttagningsprov	50 euro per år

Europeiska unionens officiella tidning (EUT) ges ut på EU:s officiella språk, och det går att prenumerera på den i 22 olika språkversioner. Den består av två serier: L (lagstiftning) och C (meddelanden och upplysningar).

Varje språkversion kräver en separat prenumeration.

Enligt rådets förordning (EG) nr 920/2005 som offentliggjordes i EUT L 156 av den 18 juni 2005 är Europeiska unionens institutioner under en övergångsperiod inte skyldiga att avfatta och offentliggöra alla rättsakter på iriska. Den iriska utgåvan av EUT säljs därför separat.

En prenumeration på tillägget till EUT (S-serien: meddelanden och offentliga kontrakt) omfattar en flerspråkig cd-rom med alla de 23 officiella språkversionerna.

Prenumeranter på EUT kan på begäran få de olika bilagorna till tidningen. När en bilaga ges ut meddelas prenumeranterna detta genom ett "meddelande till läsarna" i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Cd-rom-format ersätts av dvd-format under 2010.

Försäljning och prenumeration

Prenumerationer på olika tidskrifter, såsom *Europeiska unionens officiella tidning*, kan beställas från någon av våra kommersiella distributörer. En lista över dessa finns på följande Internetadress:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_sv.htm

Via EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) har du kostnadsfritt direkt tillgång till Europeiska unionens lagstiftning. På webbplatsen kan du söka i *Europeiska unionens officiella tidning* samt i fördrag, lagstiftning, rättspraxis och förberedande rättsakter.

Mer information om Europeiska unionen finns på <http://europa.eu>

Europeiska unionens publikationsbyrå
2985 Luxembourg
LUXEMBURG

SV